

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DİLEK TAYGUN
(YELOMİ)

Kır Papatyası

“Sen yasak elmasın,
papatya...”

MENDİREK

“Kızma...”

Kızın ağzından bu kelime yalvarır bir tonda çıkmıştı. Adam daha fazla dayanamayarak masanın üzerinden elini uzatarak kızın elinin üzerine bıraktı.

“Kızdığım sen değilsin, küçüğüm...
Kendime kızıyorum.”

Genç kızın kavisli kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

“Neden?”

“Bana emanet edilene sahip çıkamadım,” dedi adam yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle.

“Ben... Ben senin için sadece bir emanet miyim?”

 MENDİREK

₺ 22

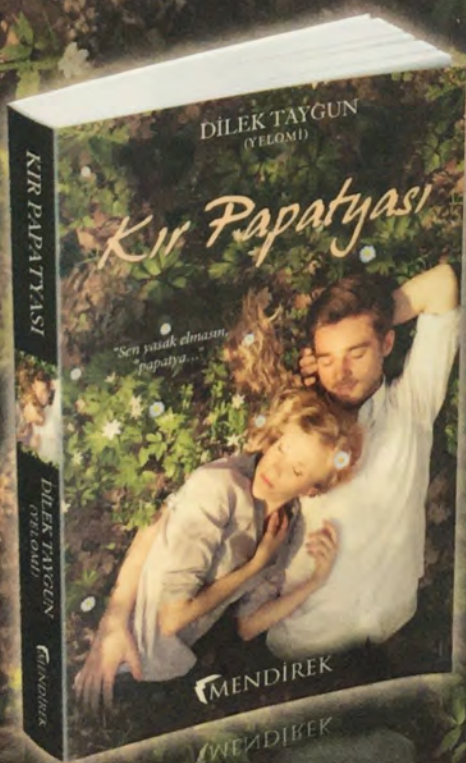

www.mendirekvayinlari.com

Kapak Tasarım: Ebru Aydın

Böyle bir
hayatta ancak
bölümlük
bir oyuncu
olabilirdi.
Başrol buradaki
insanlara aitti bu
oyunda.

Bu kız, bu küçük kız...
Ah, kimi kandırıyorum, bu kız küçük falan değildi.
Bir erkeğin başını döndürebilecek
bir kadındı kollarımdaki.

Kır Papatyası

KIR PAPATYASI

Yazarı: Dilek Taygun

Genel Yayın Yönetmeni: Önder Zeki Keleş

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Gürsoy

Editör: Süeda Özkaya

Son Okuma: Fahrettin Levent

Basın ve Tanıtım: Buse İlter / Serpil Kır

Kapak Tasarım: Ebru Aydın

1. Baskı: Mayıs 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-9821-00-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 27010

Baskı ve Cilt: Paşa Yay. Dağıtım Matbaa San. Tic. Ltd.

Deniz Köşkler Mah. Doktor Sadık Ahmet Cad. Reyhan Sk.

No: 5 A Avcılar / İstanbul

Sertifika No: 18189

Yayımlayan:

Mendirek Yayıncılık

Yenimahalle Sel Sk. No: 8/2

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 0212 540 10 61

İnternet adresi: www.mendirekyayinlari.com

E-mail: mendirekyayinlari@gmail.com

Kır Papatyası

Dilek Taygun

 MENDİREK

Kır Papatyası
“Sen yasak elmasın papatya...”

TEŞEKKÜRLER

Hayatım boyunca en başarısız olduğum şeylerden biridir herhalde teşekkür yazısı yazmak. Tam olarak ne yazmam gerektiğini nedense hiçbir zaman bilemedim. Ama yine de bir şeyler yazmaya çalışacağım.

Her zaman beni destekleyip yüreklendiren ve asla pes etmemem gerektiğini savunan şapşığime;

Bana destek olup, bu uğurda hiçbir şeyi esirgemeyen sevgili aileme;

Sıkılmadan yazdıklarımı okuyup eleştiren sevgili arkadaşlarıma;

Bana bu şanslı layık gördüğü için ve en başından sonuna kadar her türlü desteği sağlayan yayınevime;

Ve en önemlisi de her zaman yorum ve mesajlarıyla desteklerini benden bir an bile esirgemeyen sevgili okurlarıma çok teşekkür ederim.

Her zaman söylediğim gibi bu kitap benim değil, bizim!

ÖNSÖZ

Hayat sürprizlerle dolu bir serüvendir. Tıpkı bir rüzgâr gibi biz insanları hiç ummadığımız hayatlara ve hiç ummadığımız insanlara savurabilir.

İnci de tıpkı bu şekilde Gökhan'ın hayatına kendini savrulmuş bir halde buldu.

İnsanoğlunun her zaman her şeyi kontrol edemeyeceğinin ve hayatın daima sürprizlerle dolu olduğu gerçeğinin benim gözümünden yansımasıdır bu eser.

Bölüm 1

Öfkeyle telefonu kapatan genç adam annesinin söylediklerine hâlâ inanamıyordu. Homurdanarak telefonu masaya bıraktı ve koltuğuna iyice yaslandı. Hafifçe koltuğunu çevirerek ofis camının sunduğu şehir manzarasına çevirdi simsiyah gözlerini.

Bu sinirli halinden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Bir şeyleri kırıp dökmek iyi gelebilirdi ama adamın doğasına tersti bu. Her zaman düzeni ve kibarlığı ile bilenen bir adam olarak bunu yapamazdı. Hoş bir şeyleri kırıp dökse dahi sinirinin geçeceğini düşünmüyordu.

Bu düştüğü durumdan kurtulmalıydı. Annesinin ondan istediği şeyi yapamazdı. Ona, bunu önce uygun dille sonra da gayet sert bir dille net olarak açıklamıştı ancak vazgeçmeyi bırak annesi bir de kızın bugün geleceğini haber veriyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirirken annesiyle olan telefon konuşmasının muhasebesini yapıyordu. İsteddiği şeyin mantıksız olduğunun farkında mı

diye düşünmeden edemedi. Bir kız, üstelik tanımadığı bir kız, nasıl onun evinde kalabilirdi? Annesinin böyle bir şeyi nasıl kabul ettiğini anlayamıyor, anlamak da istemiyordu. Hayatı fazlasıyla yoğun ve bir kız çocuğuna bakıcılık yapacak zamanı yoktu.

Kapının açılması ile ellerini saçlarından çekti ve hafifçe kapıya doğru dönerek kimin geldiğine baktı. Hoş odasına kapı çalmadan giren iki kişi vardı. O kişiler de diğer ortakları ve aynı zamanda kardeşten öte gördüğü iki arkadaşıydı. İçeri giren Ayaz'dı. Yüzü son zamanlarda olduğu gibi yine fazlasıyla sertti. Gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. Şaşırmadı genç adam arkadaşının bu durumuna. Karısı Ayşe ile sorunları vardı ve bu Ayaz'ı günden güne daha çok mahvediyordu. Gökhan aslında hiçbir zaman Ayaz ve Ayşe'nin evliliğini anlayamamıştı. Zoraki başlayan bir evlilikti onlarınki fakat sonraları bir sevgiye dönüşmüş gibiydi. Yine de ters giden bir şeyler vardı ki Ayşe kendi ailesinin evine gitmişti. Dostuyla konuşmak, onu rahatlatmak istiyordu ama şu an kafası çok doluydu. Üstelik bir de böyle fazlasıyla öfkeliyken yanlış bir şey söylemek istemiyordu.

Ayaz da onun öfkeli halini anlamış olacak ki bir şey söylemeden elindeki dosyayı masanın üzerine bırakarak siyah deri koltuklara oturdu. Umursamaz bir ses tonuyla "Hayırdır?" diye sordu.

Gökhan öfkeyle homurdanmasına engel olamayarak "Bakıcılık yapacağım," diye kısa bir açıklamada bulundu. Bu kısa açıklamadan arkadaşının hiçbir şey anlamadığı

yüzündeki şaşkın ifadeden belli oluyordu. Derin bir nefes alarak "Az önce annem aradı. Bir akrabasının kızı sına hazırlanmak için İstanbul'a gelecekmiş. Annemden de yardım istemişler."

"Ee, ne var bunda?"

Keşke bu kadarla kalsaydı diye geçirdi içinden genç adam. Büyük bir minnetle yardım ederdi ama annesi her zamanki gibi nerede duracağını bilememiş, elinin ölçüsünü kaçırmıştı.

"Dahası var."

Ayaz umursamaz bir ses tonuyla "Devam et," dedi. Gökhan aslında onun kendisini doğru düzgün dinlediğinden bile emin değildi. Kafasını bir şeylerle meşgul etmek için bu konuyu dinlemek istediğini de gayet iyi biliyordu ama yine de bu durumu arkadaşına belli etmedi.

"Annem kızın babaannesine benim evimde kalacağına dair söz vermiş ve benden ona sahip çıkmamı istiyor."

Ayaz'ın gözlerindeki umursamazlığın yavaş yavaş silinerek yerini meraklı bir ifadenin aldığını gördüğünde Gökhan içten içe sevindi. En azından kısa bir süre de olsa Ayaz'ın aklını meşgul edecekti bu durum.

"Sen ne dedin peki?"

"Kabul etmedim tabii ki."

"Ne olacak peki?"

"Ne olacağını var? Ben kabul etmeyince annem bama tehdit etti."

Çocukluğundan beri en nefret ettiği şey annesinin onu babasıyla tehdit etmesiydi. Otuz yaşına gelmişti ama

annesi hâlâ onu babasıyla tehdit ediyordu. Anlamadığı bir şey vardı annesinin. Gökhan'ın babasına karşı gelmeye onun istediklerini yerine getirmesinin tek bir nedeni vardı. Bu neden annesinin düşündüğü gibi korku değil, saygıydı.

Ayaz da düşündüklerini fark etmiş olacak ki "O halde kız seninle kalacak," dedi. Sadece başını sallamakla yetindi. Bu durumu kabul etmek istemiyordu. Ama kabul etmekten başka bir şansı yoktu. En azından şu an için diye düşündü adam. İleriyi kimse bilemezdi.

"Neden buraya geliyormuş ki? Bulunduğu yerde kurs yok muymuş?"

Adam umursamazca omuzlarını silkerek "Annemin anlattığı kadarıyla küçük bir kasabaymış ve doğru düzgün bir kurs yokmuş. Şehre de babaannesi tek başına kızı gönderemezmiş. Üstelik maddi anlamda da sanırım çok iyi durumda değıllermiş."

"Ailesi yok mu bu kızın?"

"Kız küçükken trafik kazasında ölmüşler. Bir tek babaannesi varmış."

Ayaz düşünceli bir ifadeyle adama bakıyordu. "Kız kaç yaşında?"

"On sekiz."

Ayaz'ın yüzündeki düşünceli ifade yerini alaycı bir ifadeye bırakmıştı. Hafif iğneleyici bir ses tonuyla "Pardon da bakıcılık yapman gereken durum nedir? Ben hâlâ anlayamadım da."

Karşısındaki adamın alaycı tavrı Gökhan'ın fazlasıyla gerilmiş olan sinirlerini daha da fazla germekten başka

bir işe yaramıyordu ama yine de sakinliğini korumaya çalışarak burun kemerini sıktı. Boğuk bir sesle "Ayaz kız on sekiz yaşında benim evimde kalacak," diye arkadaşına kısa bir tekrar geçti.

Ayaz'ın sert çehresinde silik bir gülümseme oluşmuştu. Bu gülümseme Gökhan'ın sabrını taşıran son damla olmuştu. "Komik olan ne?" diyerek arkadaşını terslemekten duramadı. Ayaz onu umursamayarak "Hangi çağda yaşıyorsun sen?" dedi.

Yerinde gerilerek "İstemiyorum evimde bir yabancı, üstelik kızın yaşı da büyük değil başıma sorun çıkarabilecek bir kızla uğraşacak zamanım yok."

"Gökhan, kız on sekiz yaşında. Emin ol sen bakıcılık yapmak istesen bile o seni istemez."

Bu sözlerin hiçbirisi adam üzerinde bir tesir göstermemişti. İçindeki öfke ateşi hâlâ aynı şekilde harlanıyordu. Bu işten bir şekilde kurtulacaktı, kurtulması gerekti. Evet, belki Ayaz söylediklerinde haklı olabilirdi ama yine de bu gerçeğı değiştirmeyecekti. Evini hiç tanımadığı bir yabancı kızla paylaşmak dileyeyeceğı son dileklerin arasındaydı bile yer alamazdı. Gözü duvardaki İstanbul temalı pahalı saate kayınca isteksiz bir şekilde koltuğundan kalktı. Ceketini elleriyle düzelterek telefonunu cebine koydu.

"Otobüsünün gelmesine yarım saat var. Gidip almam gerek."

Ayaz da ayağı kalkarak "Tamam, kıza sert davranma," dedi. Gökhan ona umursamazca bakarak "Dosyayı yarın incelerim," dedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

İnci heyecanla, otobüs camının imkân verdiği kadar içinde bulunduğu şehri incelemeye başlamıştı. Babaannesine gerçekten çok şey borçluydu. Onun için her şeyi yapabilirdi. Aslında İstanbul'a geleceğine dair hiç umudu yoktu. Ta ki bu olay olana kadar...

Babasının bir kuzeni olduğunu biliyordu fakat görüşmedikleri için tanııyordu. Babaannesi görüşeceğini söylediğinde umutlanmamasını da söylemişti genç kıza. Fakat babaannesi yanılmıştı. Kadın gayet iyi davranmış üstelik oğlunun evinde kalabilir ve onunla ilgilenip bir kursa yazdırır demişti. Aynı zamanda masraflarını da oğlunun karşılayacağını belirtmişti. Belki de en çok buna sevinmişti İnci. Dedesinden kalan üç aylıkla bu zamana kadar babaannesiyile idare etmişlerdi ama artık idare edemezlerdi. Babaannesinin zor durumda kalmasını hiçbir şekilde istemiyordu. Bu çok iyi olmuştu.

Genç kızın bedeninde hem mutluluk hem de büyük bir korku kol geziyordu. Hayallerini gerçekleştirebilmek adına attığı bu adımdan ötürü gayet mutluydu fakat hiç tanımadığı bir adamla aynı evde kalacağı gerçeği canını sıkıyor değildi hani. Elinden gelse kadını arayıp bir yurt talep ederdi ama bu kadarının da fazlasıyla yüzüstülük olacağını düşünerek yapmamıştı. Üstelik bildiği kadarıyla kadın babasından büyüktü bu durumda oğlunun da yaşının ileri olması büyük ihtimaldi. Evli olmasını tercih ederdi ama öğrendikleri kadarıyla adam bekârdı.

İçindeki korku terminale yaklaştıkları her saniye biraz daha artıyordu. Gözlerini kapatarak kadının babaannesi-

ne söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Oğlunun işkolik olduğundan bahsetmişti mesela. Sonra eve nadir gelir demişti. Bunlar genç kızın yüreğindeki korku ateşini biraz olsun söndürmüştü.

Otobüsün otogara girmesiyle düşüncelerinden sıyrılıp yeni hayatına merhaba demeye hazırlandı. Evet, artık onun için yeni bir hayat vardı. Bu hayatın ona mutluluk getireceğini düşünürken bir yerde de hüznün vardı. Babaannesiyile ayrılması çok zor olmuştu. Onu şimdiden özlemişti. Ailesinden bir tek o kalmıştı. Şimdi böyle uzak olmak içine sinmese de babaannesinin ve kendi geleceği için bu şarttı.

Otobüsün peronda durmasıyla diğer yolcular gibi oturduğu yerden kalkarak dışarı çıktı. Bir süre bekledikten sonra valizini alarak bekleme salonuna geçti.

Etrafına meraklı gözlerle bakınmaya başladı. Evinde kalacağı adamın hakkında adı ve telefon numarası dışında hiçbir şey bilmiyordu. Burada olup olmadığına dair bile en ufak fikri yoktu. Çantasından telefonunu çıkardı ve kaydettiği numarayı içindeki korkuyu yok sayarak aradı. Adamı aramaya başlamasıyla yakında çalan bir telefonun melodisini duydu. Etrafına bakındığında önündeki siyah takım elbiseli adamın telefonunun çaldığını gördü. İçini garip bir heyecan kavururken o adam olup olmadığından emin olamıyordu ki adam telefonunu açtı ve o an onun erkeksi gür sesini duydu. Oydu işte!

“Efendim?”

Sesindeki gerginlik çok net belli oluyordu. Bu İnci'yi

huzursuz etmişti. Amacı kimseye sorun çıkarmak değildi ama adamın sesinden anlaşıldığı üzere ona sorun çıkarıyor gibi görünüyordu.

“Ben İnci,” diyerek kendini tanıttı.

“İnci?”

Adam şaşırmış ve tanımadığını belli eden bir ses tonuyla adını tekrarlamıştı.

“Annenizin bahsettiği kız.”

Adamın sabırsızca ve biraz daha öfkeli bir tınıyla “Neredesin?” diyen sesini duydu. Bu duruma takılmamaya çalışarak hafif bir nefes aldı ve “Arkanızda,” dedi. Adamın telefonu kulağından indirmeden kendisine dönmesini izledi genç kız. Karşısında gördüğü adam beklentilerinin kat kat üstündeydi. Uzun boyu, sert çehresi, yapılı cüssesi ve simsiyah gözleri ile yakışıklı bir film yıldızını andırıyordu. Yutkunmasına engel olamadı. Beklediği kişi kesinlikle böyle birisi değildi.

Öte yandan genç adam içinde durum pek farklı değildi. Küçük bir kız çocuğu beklerken karşısında tam tersi kadınsı bir varlık görmüştü. Karşısındaki kıızı başka bir yerde görse on sekiz yaşında olduğunu asla düşünmezdi. Yirmilerinin başında gibi duruyordu. Kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılarak süt beyazı boynunu ve yüzünü açığa çıkarmıştı. Gözleri... İşte o gözler adamın içinde garip bir his uyandırdı. Bir ormanı andıran yeşilimsi gözler efsunlu gibiydi adeta.

Adam içinden kendine okkalı bir küfür sallayarak duruşunu dikleştirdi ve telefonunu kapatarak yavaş adım-

larla kızla arasındaki mesafeyi kapattı. Onun yüzündeki çekingen gülümsemeyi görebiliyordu.

Aralarındaki mesafe kapandığında kız da telefonu çoktan kapatmış meraklı gözlerle kendisine bakıyordu. O yeşilin en güzel tonunu barındıran efsunlu gözlerde merak, korku ve heyecanı çok rahat algılayabilmişti adam. Fazlasıyla çekingen olduğunu düşünürken kız onu şaşırtarak elini uzattı ve “Ben İnci,” diyerek kendisini tanıttı. Gökhan'ın gözleri kızın küçücük beyaz eline kaydı ve isteksiz bir şekilde elini uzatarak sıktı ve hemen sonrasında geri çekerek “Gökhan,” dedi.

“Anneniz bu kadar genç olduğunuzu söylememiştii.”

Yüzündeki silik gülümseme biraz daha netleşmişti. Sesinde de gizleyemediği bir neşe vardı. Adam içinden cahil cesareti diye geçirdi. Yoksa hangi kız yeni tanıştığı bir adama böylesine gülümser ve fazlasıyla gereksiz bir soru sorardı ki? Ama yine de kendini genç kıza cevap vermekten alıkoyamadı ve “Otuz yaşındayım, sandığın kadar da genç değilim,” diyerek kestirip attı konuyu.

Kızın elindeki kırmızı valizi alarak çıkışa doğru sürüklemeye başladı. Bakma gereği bile duymuyordu arkasına. Geleceğini biliyordu, hoş gelmeseyse daha çok işine gelirdi ya.

Kızın nefes nefese kalmış bir sesle “Olsun, yine de genç duruyorsunuz,” diyen sesi kulaklarını doldurdu. Öfkeyle homurdandı. “Yaşlı mı olmam gerekirdi?”

Genç kızın kahkaha sesi kulaklarını doldurduğunda adam yürümeyi bırakıp isteksizce arkasına doğru döndü.

Kızın yüzünde beliren gülümsemeyi gördüğündeyse bir an her şeyi unutup o güzel yüzüne baktı. Bir kadına gülümsemenin bu kadar yakışacağını hayatı boyunca düşünmemişti. Kızın güzel olduğunu hatta fazlasıyla güzel olduğunu kabul etti. Ayrıca gülerken daha da güzel olduğunu aklının bir köşesine not almadan duramadı.

İnci adamın bakışları ile gülümsemeyi bırakarak elini ağzına götürdü ve tıpkı bir fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Kızın bu hareketi karşısında adamın yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Kısa süren bu hafif gülümsemenin ardından adam yine eski haline dönerek kızı arkasından bıraktı ve yürümeye devam etti. Hoşuna gitmiyordu bu olanlar. Daha ilk anlardan fazla tehlikeli başlamıştı her şey adam için.

Arabanın yanına gelince kızın valizini bagaja yerleştirdi ve yerine geçti. Kızında yan koltuğa binmesi ile arabayı çalıştırdı. Genç kızın hayran bakışlarını arabasının her köşesinde görebiliyordu. Adamın mütevazı olamayacağı konulardan birisi varsa o da arabasıydı. Her zaman arabasıyla övünen bir adam olarak kızın beğeni dolu bakışları hoşuna gitmişti.

Kızın bakışlarından hayatında böyle bir arabaya binmediğini çok rahat anlamıştı. Yine de bu düşüncesini kendine saklayarak "Aç mısın?" diye sordu kıza. Sonuçta bu kız istemese bile artık kendisine emanetti. Cevap olarak genç kız bakışlarını ona doğru çevirerek "Evet," dedi.

"Evde büyük ihtimalle hiçbir şey yok. Ben pek evde yemem. Senin geleceğini ve benimle yaşayacağını da bugün öğrendim."

Cümlesinin sonuna doğru adam gerilmişti. Genç kızın da bunu fark ettiğinden emindi ama umursamadı. Bu durumun bir emrivaki olduğunu bilmesi belki daha iyi olur diye düşündü.

"Anneniz pek evde durmadığınızı söylemişti zaten."

"Evet, öyle. Bu yüzden alışverişte yapmazdım genel olarak ama artık yapmak zorundayım. Bugünlük dışarıdan bir şeyler isteriz yanında bir ara alışverişe çıkarız. Senin için birkaç kurs bakacağım."

Söylediklerine karşılık olarak kızın yüzünde güzel bir gülümseme oluşmuştu. Bunu her ne kadar fark etmek istemese de fark etmişti işte. Üstelik bu kız fazlasıyla güzel gülerken, fark etmemek için kör olmak gerekirdi ki adam kesinlikle kör değildi.

"Çok teşekkür ederim."

Umursamazca omuzlarını silkerek "Bana değil anne-me teşekkür et," dedi.

"Tabii ama size de teşekkür ederim."

Adam onu umursamayarak doğrudan aklındaki soruyu sordu. "Erkek arkadaşın var mı?"

Bu sorunun cevabı adam için fazlasıyla önemliydi. Erkek arkadaşı olan bir kızla aynı evde yaşayacak değildi. Kıskanç bir sevgiliyle uğraşamazdı. Daha da kötüsü evinde bir yabancı varken başka bir yabancıya kesinlikle yer yoktu.

Genç kız ise fazlasıyla şaşkıındı. Kavisli kaşları hayretle kalkmıştı. Böyle bir soruyu adamın neden sorduğuna bir anlam veremiyordu. Erkek arkadaşının olup olmaması

kimseyi ilgilendirmezdi. Buna evinde kalacağı adam da dâhildi. Ama yine de cevap vermekten alıkoyamadı kendini.

“Hayır.”

“Güzel, kıskanç bir sevgiliyle uğraşamam.”

“Anlamadım?”

“Anlamayacak bir şey yok. Hiçbir erkek kolay kolay sevgilisinin bekâr bir adamla aynı evde kalmasını istemez.”

Bu açıklama mantığına yatmıştı kızın. Sonuçta düşünülünce böyle bir durum söz konusu olabiliyordu ama böyle bir durumun söz konusu olması için gerekli olan kıstasların hiçbiri genç kızda yoktu. Bu yüzden sadece “Anladım,” demekle yetindi. Bakışlarını adamdan ayırarak cama doğru döndü ve etrafına bakmaya başladı. Bu şehre alışmalıydı artık. Kesin olarak hayatının bir yılı burada geçecekti. Sonra ne olacak bilmiyordu. Belki yine burada olacak ya da başka bir ilde emek verdiği, istediği bölümü okuyacaktı. Bu seneki sınavda istediği bölümü birkaç puanla kaybettiği için tercih yapmamıştı. Babaannesi de ona destek olmuş ve asla istediklerinden vazgeçme demişti. İşte bu söz genç kıza yetmişti. Ona yeniden başlama gücünü vermiş ve pes etmemesi gerektiğini öğretmişti. Bir an düşündü ya babaannem olmasaydı diye ama bu düşünce kalbini öyle sıkıştırmıştı ki hemen düşünce bulutlarını dağıttı. Düşüncesi bile onu mahvediyordu. Gerçek olması herhalde sonu olurdu.

Araba lüks bir sitenin içine girince şaşkınlıkla ağzının açılmasına engel olamadı. Aslında niye şaşırdığını da bilmiyordu. Ne bekliyordu ki? Sonuçta böyle bir arabası olan adam ancak böyle bir yerde yaşayabilirdi. Daha azı bu arabaya hakaret olurdu.

Adam arabayı kapalı park alanına götürüp kendisine ait olan yere park etmişti. Genç kız arabanın durması ile bakışlarını yanındaki adama kaydırды. Ne yapacağını bilmiyordu. Onun kendisini yönlendirmesini bekliyordu ama adamın bu durumu umursamadığını arabadan inmesiyle anladı. O da hemen adamın ardından indi. Arka koltuktan valizini aldığını görünce hemen “Ben taşıyım,” dedi. O an adamın öfkeli siyah gözleri ile karşılaşınca susması gerektiğini anladı. Bir şey söylemeden kenara doğru çekildi ve onun arabayı kilitleyip yürümesini bekledi. Bir elinde valizi vardı. Onu hiçbir güç harcamadan taşıyor gibi görünüyordu.

Adam otoparkın köşesindeki asansöre bindiğinde hemen İnci’de bindi. Asansörün üç yanı da camla çevriliydi. Nereye bakarsa baksın adamı görmesine engel olamıyordu. Onun binerken sekiz numaraya bastığını da aklına kazımişti.

Asansörün çalışmasıyla birlikte genç kız adama istemese de bakacağını anlayarak bu işi işkenceye çevirmekten vazgeçti ve adamı izledi. Siyah saçları vardı. Fazlasıyla uzun boyluydu. Ortalamanın üstünde olduğundan emindi. Bedeni yapılıydı ama çirkin durmuyordu. Aksine siyah takımı içinde her kadının gönlünü çalabilecek ideal

erkek tipi izlenimi veriyordu. Gözlerine kaydı bakışları. İşte orada takılı kalmıştı. Bu adamın gözleri gecenin en koyu rengine sahipti. Değişik bir siyahtı bu. Korkutucu duruyordu. Uzun süre o gözlere bakamayacağından emindi.

Asansörün durmasıyla önce adam çıktı hemen ardından da genç kız. Birkaç adım atmıştı ki adam otuz altı numaralı kapıyı anahtarıyla açtı ve geçmesi için kıza yol verdi. Genç kız bu kibarlık karşısında biraz afallasa da belli etmemeye çalışarak içeri girdi. Bembeyaz bir holle karşılaştı.

“Karşıya geç.”

Duyduğu sesle hafifçe irkildi ve holün karşısında açık olan kapıya doğru ilerledi. Adamın da arkasından geldiğini duyuyordu. Bu durum istemeden de olsa kalbinin hızlı atmasına neden oluyordu. Sonuçta hayatında ilk defa bir erkekle bir evde yalnız kalacaktı. Üstelik bu erkek tanımadığı biriydi. Hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hoş bilmek istiyor muydu ondan da emin değildi. Sonuçta buraya geliş amacı sadece eğitimiydi. Başka şeylerle uğraşacak zamanı yoktu ve olmamalıydı.

Odaya girdiğinde etrafa bakınmadan duramadı. Oadaki camlar yere kadar uzanıyordu. Onun dışında duvarlar siyahtı. Fakat bu siyahtan genç kız rahatsız olmamıştı, aksine hoşuna gitmişti. İki tane çift kişilik koltuk ve bir tane tek kişilik koltuk vardı. Çift kişilik koltuklardan biri eflatun rengine diğeri ise griydi. Tek kişilik koltuk ise siyahtı. Koltukların arasında siyah orta boyutlarda cam

bir sehpa vardı. Resmen evdeki her eşya bangır bangır ben kaliteliyim diye bağırıyordu. Bir erkeğin bekâr evine göre fazlasıyla düzenli ve şıktı. Adam onu gerçekten fazlasıyla şaşırtmıştı.

“Otur.”

Bir anda kendini siyah tek kişilik koltukta buldu. Adam ise karşısındaki eflatun rengi koltuğa oturmuştu.

“Öncelikle söyleyeceklerime kırılmanı istemem. Bu konuda anlaşalım, kırılmak yok.”

İnci cevap vermek yerine olumlu anlamda başını sallamakla yetindi.

“Arabada da dediğim gibi geleceğinden ve benimle yaşayacağından bugün haberim oldu. Açık konuşmak gerekirse evimde yabancı birini istemiyorum.”

Genç kız bir an nefesini tuttu. Bu da ne demekti şimdi? Madem istemiyordu onu niye buraya getirmişti ki? Soramadan duramadı. “Neden geldik o halde buraya?”

“Annem yüzünden. Ben her ne kadar evimde yabancı biri istemesem de annem sana ve babaannene söz vermiş ve sizde bu söze güvenmişsiniz. Buraya bu söz yüzünden geldiğin için istemeyerek de olsa evimde kalmana izin vereceğim.”

İnci'nin suratı asılmıştı. Beklediği şey bu değildi. Tamam, adamın kendini güle oynaya karşılamasını da bekleyemezdi ama bu biraz ağır gelmişti genç kıza. Açık bir dille istenilmediğini duymak açıkçası gururunu incitmişti ama yapabileceği bir şey yoktu. Ne yazık ki bu adama ve bu eve bir süre mecburdu.

Adam onun durumuyla pek ilgili gibi durmuyordu. Umursamaz bir şekilde sözlerine devam ediyordu.

“Evde pek durmam fakat bu evi istediğin gibi kullanacağın anlamına gelmez. Haftada bir temizlikçi kadın geliyor. Bunun dışında bu evde her şey bir düzen içindedir. Sakın o düzeni bozayım deme. Umarım dağınık değildir, dağınıklığa asla müsaade etmem.”

Genç kız fazlasıyla zor günlerin onu beklediğine artık emin oldu. Bu adamdan fazlasıyla çekeceği vardı. Ama pes etmeyecekti. İstedikleri şeyler aslında zor değildi. Düzenli olmaya çalışacaktı. Her ne kadar bu zor olsa da başarmayı deneyecekti. Aksi takdirde kendini kapı dışında bulabilirdi. Ama bunun dışında aklına takılan başka şeylerde vardı. Mesela adam neden evinde kalmıyordu. Bunu sormak istiyordu ama nasıl soracağını bilemiyordu. Sonuçta burası onun eviydi ve insan neden, hangi sebepten evine gelmezdi ki?

Adam sıkıntısını anlamış gibi “Soracağın bir şey varsa sor,” dedi. Soracaktı. En fazla sana ne derdi.

“Neden evde fazla kalmıyorsunuz?”

Sesinin biraz titrediğini fark etmişti ama aldırmamaya çalıştı. Adamın dudaklarında alaycı bir gülüş oluşmuştu. Bu genç kızı içten içe rahatsız etti. Sonuçta bir soru sormuştu. Cevap vermiyorum deyip geçebilirken şimdi bir de dalga mı geçecekti?

“Otuz yaşında bir adamım İnci ben.”

İnci bir şey anlamamıştı. Otuz yaşında olan adamlar evlerinde kalmıyorlar mıydı? Ne saçma bir bahaneydi.

“Ve benim bazı bayan arkadaşlarım oluyor. Anlarsın ya,” dedi adam ve genç kıza göz kırptı. Yanaklarının kızarmasına engel olamamıştı. Adamın rahatlığı gerçekten fazla gelmişti kıza.

“Bu arada bana Gökhan demen yeterli.”

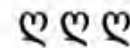
İnci'nin yüzünde sevimli bir gülümseme oluşmuştu. Ne olursa olsun ve bu adam nasıl bir adam olursa olsun ona evini açmıştı değil mi? Genç kız da bu yüzden bu adama karşı olabildiğince anlayışlı olacaktı ve onu zorlamamaya çalışacaktı. Bu yüzden “Tamam,” dedi.

“Odan koridorun en sonunda... Valizin holde. Odana yerleş ben de yiyecek bir şeyler isteyeyim.”

“Peki,” diyerek ayağa kalktı genç kız. Tam odadan çıkmak üzereydi ki adamın “Yemek istediğin bir şey var mı?” dediğini duydu. Hafifçe ona doğru dönerek “Fark etmez,” dedi ve odadan çıktı.

Holdeki valizini alarak adamın bahsettiği odaya girdi. Odadan içeri girdiğinde beyaz bir dolap yine beyaz bir masa ve yatakla karşılaşmıştı. Genellikle odada mavi rengi hâkimdi. Bir kez daha adamın zevkine hayran oldu. Gerçekten bu evde her şey bir düzen ve uyum içindeydi.

Valizini kapının kenarına bırakarak beyaz iki gözden oluşan dolabı açtı. İçi boş ve temizdi. Yatağa doğru döndüğünde nevresimlerinin yeni yıkanmış olduğunu anladı. Temiz ve güzel kokuyorlardı.

Gökhan genç kızın salondan çıkmasının ardından önce pizza sipariş etti. Daha sonra odasına giderek si-

yah eşofmanı ve mavi tişörtünü giyip tekrar salona geçti. Kendini çift kişilik gri koltuğa bırakarak eline kumandayı aldı ve kanallar arasında öylesine gezinmeye başlamıştı ki telefonunun çalmasıyla kumandayı bir kenara bırakarak telefonu eline aldı. Arayan kişiye baktığında ise hiç şaşır-mamıştı. Kendini sakın olmaya zorlayarak telefonu açtı.

“Efendim anne?”

“Ne yaptın oğlum? Aldın mı kızı?”

“Evet,” dedi düz bir sesle adam. Sonuçta annesine ne kadar kızarsa kızsın kimsesiz bir kızı hiç bilmediği bir yerde bırakacak kadar vicdansız bir adam değildi ve hiç-bir zamanda olmamıştı.

“Kıza iyi davrandın, değil mi?”

Sinirle homurdandı adam.

“Anne ben katil ya da sapık değilim. Tabii ki normal davrandım.”

İyi davrandım demesine bile gerek yoktu.

“İnci nerede?”

“Odasında yerleşiyor.”

“Anladım oğlum. O bize emanet...”

Annesinin sözünü tamamlamasına izin vermeden genç adam “Anne başka bir şey yoksa kapatıyorum,” dedi ve annesinin bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapattı.

Sinirle oturduğu yerde hafifçe gerinerek rahatlamaya çalıştı. Nasıl bir şeydi bu diye düşünmeden edemedi. Hem tanımadığı bir kızla aynı evde kalmasına karar veriyordu hem de nasıl davranacağına. Gerçekten annesi

fazla zorluyordu sınırlarını. Ve genç adam sınırlarının zorlanmasından hiç mi hiç hoşlanmazdı.

İnci'nin içeri girmesi ile düşüncelerini bir kenara bırakıp kıza baktı. Üzerinde askılı kırmızı bir bluz vardı. Altında ise siyah kısa bir şort. Fazlasıyla kadınsı durduğunun farkında mıydı acaba? Aslında bu soruyu kıza sormak istiyordu ama daha ilk günden kavga etmemek adına sustu. Zaten bu kızla olabildiğince az karşılaşacaktı. Bu yüzden sorun çıkarmaya gerek yoktu. Ama yine de etkilenmesine engel olamamıştı. Hoş yerinde hangi erkek olursa etkilenirdi. Saçları hâlâ topuzdu ve bembeyaz boynu gözler önündeydi. Bu görüntü fazla kışkırtıcıydı.

Genç kız az önce oturduğu tek kişilik siyah koltuğa geri oturmuştu ve meraklı bakışlarını adama çevirmişti. Adam o yeşil gözlerde bir an kaybolduğunu sandı. Kısa bir an. Ama geçti sonra. Kendini toparlayarak “Pizza söyledim,” dedi. Sesini olabildiğince düz bir tonda tutmaya çalışmıştı.

“Tamam.”

İnci sadece bu tek kelimeyi söyleyip gözlerini ekrana çevirmişti. Gökhan ise kıza bakmaktan kendini alıkoyamadı. Hoş alıkoyamak istediği de söylenemezdi. Acaba annesi kızın bu kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Bilse izin verir miydi pek emin değildi. Sonuçta oğlunun çapkınlıklarını gayet iyi biliyordu.

Kızın tavırlarındaki rahatlıkta ilgisini çekmişti adamın. Sanki yabancı bir adamın evinde değilmiş gibiydi. Biraz olsun kasılması gerekirdi öyle değil mi? Hiçbir şey yoktu

genç kızda. Gayet rahat bir şekilde oturmuş ekrana bakıyordu. Hoş kız rahat olmasa ne yapacaktı ki? Bu kız için evini terk edecek değildi. Sonuçta eve az geliyorum demesi eve gelmiyorum manasına çekilemezdi. İlla ki evine geleceği günler olacaktı. Bu günlerde de İnci Hanım bir zahmet ona katlanacaktı.

Kapının çalması ile genç adam yavaş bir şekilde oturduğu yerden kalkarak kapıya gitti. Tahmin ettiği gibi pizzacı gelmişti. Parasını ödeyerek pizza kutularını aldı ve salondaki sehpanın üzerine koydu.

“Kola içiyor musun?”

İnci güzel yüzünü genç adama çevirip tatlı bir gülümseme ile başını sallamakla yetinmişti. Gökhan bir şey söylemeden mutfağa giderek dolaptan kola ve iki tane de bardak alarak geri salona geldi. Elindekileri sehpaye bırakarak yerine geçti ve hem kendine hem de genç kıza kola doldurdu.

“Buraya gel,” dedi yanındaki boşluğu göstererek. Genç kızın bakışlarında kısa bir an korku görse de kız bunu hemen yok etmişti ve yavaş bir şekilde oturduğu yerden kalkarak yanına gelmişti. Adamdan olabildiğince uzak oturduğu adamın gözünden elbette ki kaçmamıştı. Farkında olmadan yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Aklından ne geçiriyordu acaba bu kız diye düşünmeden edemedi.

Daha fazla düşünmemek adına pizzadan bir parça alarak ısırды ve hemen ardından kola dolu bardağın neredeyse yarısını içti. Gözü yanındaki kıza kaydığı anda onun boş gözlerle sehpadakilere baktığını gördü.

“Yemeyi düşünmüyor musun?”

Kız onun sesiyle irkılmışti. Yüzünde kibar bir gülümseme ile adama bakarak “Dalmışım,” dedi ve pizzadan bir parça aldı.

Pizzalarını sessiz bir şekilde yemişlerdi. Adam kaç dilim yediğini saymayı bırakmışti ama kızın sadece bir dilim yediğini biliyordu. Üstelik açım dediği halde az yemişti. Ya sevmemişti ya da normalde de bu kadar yiyordu. Umursamadı. Bir de kızın beslenmesiyle ilgilenecek değildi. Kızın kendisi küçük değildi ve ne kadar yemesi gerektiğini herkesten daha iyi bileceğini düşündü adam.

Öte yandan genç kız zorla yediği bir parça pizzayla açlığını yatıştırmışti. Pizza sevmiyordu ve adamın da pizza isteyeceğini hiç düşünmemişti.

Adamın daha fazla yemeyeceğini anladığında önce sehpadaki çöpleri poşete doldurdu. Daha sonra ayağa kalkarak çöp dolu poşeti ve bardakları aldı. “Mutfak?” dedi. Adam yüzüne bile bakmadan “Yan taraf,” demişti. Bu duruma bozulsada belli etmeden salondan çıktı ve yan taraftaki mutfağa girdi. Mutfak fazlasıyla büyük ve havadardı. Ortada küçük bir masa vardı. Bardakları tezgâha bırakarak önce çöprü atmak için bir çöp kutusu aradı ve alt dolaplardan birinde bulunca poşeti oraya attı. Bulaşık olan bardakları ise bulaşık makinesine koydu. İçi bomboştı. Birkaç güne dolar diye düşündü.

Telefonunun çalması ile bir anda aklına babaannesini henüz aramadığı geldi. Sinirle elini alnına vurdu ve hemen şortunun cebinden telefonunu çıkardı. Tahmin ettiği gibi babaannesini arıyordu.

“Babaanne,” dedi. Sesini ne kadar güçlü tutmaya çalışırsa çalışsın üzgün çıkmasına engel olamamıştı.

“Yavrum, iyisin değil mi?”

Babaannesinin sesinde ki telaşı fark edince daha çok kendine kızdı. Yaşlı bir kadının yüreğine indirebilirdi sorumsuzluğu yüzünden. Oysa kaç kere de söylemişti. Oraya varır varmaz hemen beni ara diye. Gerçekten sorumsuzum diye düşündü kız.

“İyiym tabii fistiğim, sen nasılsın?”

Telefonun ucundan hafif bir gülme sesi gelmişti.

“Ben de iyiym, seni çok merak ettim.”

Genç kızın kaşları çatılmıştı.

“Özür dilerim fistiğim.”

“Beni habersiz bırakma olur mu kızım?”

Babaannesinin sesindeki hüznü çok rahat anlamıştı kız. İçinin burkulmasına engel olamadı. Şu an onun yanında olup sınıksı ona sarılmayı ne kadar çok isterdi. Ama o günlerde gelecekti.

“Olur fistiğim. Üzme sen kendini tamam mı?”

“Tamam yavrum. O adam nasıl biri? Sana kötü davranmadı değil mi?”

“Yok, fistiğim gayet iyi. Sorun yok. Sen sıkma canını bunlarla. İlaçlarını al ve kendini yorma yoksa sana çok kızarım.”

“Olur yavrum. Kendine çok dikkat et tamam mı? Üzerini iyi ört sen açarsın gece. Yemeklerini iyi ye. Hasta olma sakın. Bünyen zayıf biliyorsun.”

Babaannesinin ağladığına artık emindi. Sesinin titremesinden, nefes alıp vermesinden bile belli oluyordu.

“Peki fistiğim.”

“Görüşürüz canım, seni çok seviyorum güzel yüzlü kızım benim.”

“Ben de seni fistiğim, görüşürüz.”

Genç kız telefonu kapattığında gözlerinde biriken yaşlarda durmaksızın akmaya başlamıştı. Şimdiden onu çok özlemişti. Nasıl dayanabilecekti onsuz? Aile olarak bildiği tek kişi babaannesiydi. Ondan başka kimsesi yoktu ve şu an ondan kilometrelerce uzaktaydı. Kendini kimsesiz hissetti.

Gökhan'ın mutfığa girmesi ile hemen telefonunu cebine koydu ve başını yere eğdi. Ağladığını görmesini istemiyordu ama gördüğünü de biliyordu. Üstelik yanına doğru geldiğinin de gayet farkındaydı. Bu yüzden zorla da olsa eğdiği başını kaldırdı. Yüzü gözyaşları ile parlar-ken yakınında durmuş olan adama baktı.

“İnci?” dedi adam. Kız, adamın sesinde garip bir şefkat hissetti. Belki de sadece şefkate ihtiyacı olduğu için öyle hissetmişti. Bilmiyordu. Ağlamaktan kızarmış gözleri ve burnu ile ona baktı. Bir şey söyleyemedi. Hoş ne söylemesi gerektiğinden de pek emin değildi. Babaannemi özledim diyemezdi. Daha geleli yirmi dört saat bile olmamıştı. Üstelik adamın onu anlayıp anlamayacağından da pek emin değildi.

“İyi misin?”

İşte bu soru bütün savunma kalelerini yıkmıştı. Başını olumsuz anlamda sallayarak yakınında duran adama sarıldı. Aklında böyle bir sarılma yoktu genç kızın. Sadece o

anın verdiği gafletle böyle bir hataya düştü. Adamın el-
rinin iki yanında hareketsiz durduğunu fark edene kadar
bir süre onun göğsünde ağladı. Birine ihtiyacı vardı ama
bu kişi kesinlikle bu adam değildi. Bunu iyi anlamıştı.

Kendini geri çekerek "Özür dilerim," diye mırıldandı.
Adamın sert çehresinden bir şey anlamak imkânsız gi-
biydi. Yaptığı harekete kızıp kızmadığından emin değildi.

"Neden ağlıyorsun?"

Adamın sesi ne soğuk ne de sıcaktı. Tıpkı yüzü gibi
ifadesizdi. İnci kendine gelmek adına elinin tersiyle göz-
lerindeki yaşları sildi ve yeşillerini adamın gece rengi
gözlerine çevirdi.

"Babaannemle konuştum."

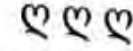
"Yani?"

"İlk defa ayrı kalıyoruz onunla."

Adam bir süre genç kıızı süzdü. İnci bu sürede sanki
adam içini okuyormuş gibi hissetti. Öyle bir bakıyordu
ki o bakışları ta ruhunda hissediyordu genç kız. Sonra
adamın sert, erkeksi dudaklarının arasından "Alışsın,"
kelimesini duydu. Yüzünde buruk bir gülümseme ile
adama bakarak "İyi geceler," dedi ve mutfaktan çıkarak
odasına girdi.

Kendini yatağa bıraktığında içinden geldiği gibi uzun
uzun ağladı. İçindeki kasvet yok olana kadar gözyaşları-
nı dökmeye devam etti. Artık bu hayatta yalnızdı ve ona
göre davranması gerekti. Her ne kadar bu yalnızlığı is-
temese de bir süre için bunu kabullenecek ve sonra tek
ailesi olan, babaannesi ile mutlu yaşamına geri dönecekti.

Bu düşüncelerle kendini uykunun kollarına bıraktı genç
kız.

Elindeki kâğıtlara boş boş bakmaktan yorularak ma-
sanın üzerine bıraktı. Sabahın erken saatlerinde işe gel-
mesine rağmen aklını bir türlü işine veremiyordu. Kızın,
dün geceki yıkık görüntüsü bir türlü aklından çıkmamış-
tı.

Aslında mutfığa girmek gibi bir düşüncesi yoktu ama
işte her zamanki düzen hastalığı galip gelmişti. Sehpanın
üzerinde duran kolayı görünce fazlasıyla rahatsız olmuş-
tu ve onu ait olduğu yere, buzdolabına koymak için mut-
fağa girmişti. İnci'yi gözyaşları içinde görünce şaşırmıştı
ama kız daha da şaşıracağı bir şey yaparak ona sarılmıştı.
Bu sarılmanın sadece teselliye ihtiyaç duyduğu için ol-
duğunu biliyordu adam. Kız kendisinden dün gece te-
selli dilenmişti. Ama adam ne yapmıştı? Sadece alışsın
demekle geçiştirmişti konuyu.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Kendi kendin-
de hata aramaktan vazgeçmesi gerektiğini düşünüyordu
artık. Ne demeliydi ki? Doğru olan buydu. Herkes her
şeye bir süre sonra alışıyor. Elbette bu kızda zamanla
alışacaktı. Biraz zaman geçmesi gerekiyordu sadece.

Gözü kolundaki pahalı saatine kaydı. Öğlene geli-
yordu. Masanın üzerindeki telefonunu alarak en son bir
iki yıl önce konuştuğu arkadaşının numarasını bularak
arama tuşuna bastı. Bir zamanlar en yakın arkadaşların-
dan biriymiş şimdi yabancı biri gibi olmuştu. Hoş kimse

böyle olmasını istememişti ama kader böyle uygun görmüştü belki de.

Telefon üçüncü çalışında açılmıştı.

“Gökhan?”

Adamın sesindeki şaşkınlığı çok rahat anlamıştı. “Evet, benim Okan.”

“Bir sorun yok değil mi?”

“Hayır, bir sorun olması mı gerekli seni aramam için?”

Telefonun ucunda adamın her zamanki alaycı kahkahasını duydu. Her ne kadar bu kahkaha sinirlerini bozsa da aldırmamaya çalıştı. Bu adama mecburdu ve onu kızdırmaya niyeti yoktu.

“Nasılsın Gökhan?”

“İyiym, sen?”

“Ben de fazlasıyla iyi...”

“Fark ediliyor,” diye iğnelemekten kendini alıkoyamadı Gökhan. Okan ise bu iğneleme karşısında yeni bir kahkaha daha atmıştı. Gökhan artık sabrının taşıdığını hissediyordu ve homurdanarak “Kahkaha atman bittiyse bir konu konuşmamız gerek,” dedi.

“Dinliyorum dostum, sakın.”

Dostum. Bu kelime Gökhan’a fazlasıyla yabancı gelmişti. Bu adamdan bunu duymak beklemediği bir şeydi ama yine de bir şey demeden asıl konuya geldi.

“Hâlâ kursun var değil mi?”

“Evet.”

“Sana bir öğrenci getireceğim.”

“Kim?”

Derin bir nefes aldı adam “Getirince görürsün, öğleden sonra geliriz. Üniversite sınavına hazırlanacak.”

“Tamam, bekliyorum.”

“Görüşürüz o halde.”

“Görüşürüz Gökhan.”

Okan telefonu kapatınca adam derin bir nefes aldı. Evet, kurs işi tamamdı. Gerisi genç kızdaydı artık. Annesinin verdiği sözü tutarak kızı evine almış ve onu şu an itibariyle bir kursa yazdırmıştı. Daha fazlasını yapacak değildi. Yapmayı da düşünmüyordu.

Telefonda dün kızın onu aradığı numarayı bularak arama tuşuna bastı. Küçük Hanım en son evden çıkarken uyuyordu ve tekrar eve gittiğinde yine uyuyan bir kızla karşılaşmak istemiyordu. Hazırlanmış bir şekilde beklemesini tercih ederdi. Telefon neredeyse kapanmaya yakın açılmıştı. Uykulu bir sesin zar zor “Efendim,” diyen mırıltısını duydu. Kızın bu saate kadar uyuyor olmasına inanmıyordu. İnsan nasıl öğlene kadar uyuyabilirdi ki? Çocukken bile genç adam her sabah erkenden kalkardı. Çünkü her zaman yerine getirmesi gereken sorumlulukları vardı.

Kendini sakın olmaya zorlayarak “İnci,” dedi.

“Gö... Gökhan!”

Kızın şaşkın sesi ile dudakları kıvrılmıştı. Hanımefendi tıpkı bir hırsızın iş üstünde yakalanması gibi şaşkın bir sesle konuşuyordu kendisiyle.

“Evet, Gökhan. Uyanabildiysen hazırlan artık. Yarın saate almaya geleceğim seni.”

“Neden?”

Homurdanarak “Neden olabilir?” dedi. Bu kız baş belası olmaya aday gibi gözüküyordu.

“Bilsem sormam değil mi?”

Genç kızın uykusunun yavaş yavaş açıldığını güçlenen ses tonu ile anlamıştı adam. Daha fazla zaman kaybını önlemek amacıyla “Kursa gideceğiz ve alışveriş yapacağız,” dedi.

“Ama ben daha kahvaltı yap...”

Kızın sözünü tamamlamasına izin vermeden “Sadece hazırlan İnci,” dedi ve telefonu kapattı. Tam bir baş belası diye düşündü. Bir insanı çok rahat çileden çıkarabilecek bir kızdı. Üstelik fazlasıyla da meraklıydı. Bunlar Gökhan için bir kadında olmaması gereken özelliklerdi.

Öte yandan kız da uykusu bölündüğü için ve adamın kaba tavrı için fazlasıyla öfkeliydi. Telefonu yüzüne kapattığına hâlâ inanamıyordu. Ne olursa olsun telefon kimsenin yüzüne kapatılmaz demişti babaannesi ona. Bu bir saygı kuralıydı. Ama anlaşılan adam böyle basit bir saygı kuralından bile bihaberdi.

Yataktan istemeyerek de olsa kalktı. Yarım saatlik zaman vermişti ve o arada hemen hazırlanması gerekti. Aslında adama kızmaya hakkı olmadığını da biliyordu. Sonuçta adam kendi keyfi için kaldırmamıştı kızı. Kendi geleceği içindi bunlar ama yine de tavırlarını kaba buluyordu.

Odasında ki banyoya girerek elini yüzünü yıkadı. Gözlerinin altı şişmişti. Dün gece uyuyana kadar ağla-

dığı için buna hiç şaşırmadı. Yüzünü incelemeyi bırakarak banyodan çıktı ve dolaptan beyaz pantolonunu alarak giydi. Üzerine yine beyaz askılı bir tişört ve kolları dirseklerine kadar gelen pembe yazlık bir hırka giydi. Kahverengi saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparak çantasıyla beraber odadan çıktı.

Salona geçtiğinde gözü saate kaydı. Hâlâ on dakikası daha vardı. Kahvaltı yapabiliirdi aslında. Yerinden kalkarak mutfığa girdi. Dolabı açtığında kahvaltılık namına hiçbir şey bulamamıştı. İstemsizce yüzünü ekşitti. Gözü alt raftaki kolaya kayınca az da olsa mutlu olmaya çalıştı. En azından sevdiği şeylerden birini bulmuştu. Eline bir bardak alarak biraz kola doldurdu ve içeri geçmek yerine mutfak masasına oturarak kolasını içti. Babaannesi olsa şimdi o kolayı çoktan elinden almış olurdu. Hiçbir zaman genç kızın aç karnına kola içmesine izin vermezdi. Ama şu an için babaannesi yoktu ve genç kız ister aç ister tok kolasının keyfini sürebilirdi. Her ne kadar aç karnına bunu yaparak sağlığına zarar veriyor olduğunu bilse de bir türlü bundan vazgeçemiyordu.

Kapının açıldığını duyunca oturduğu yerden kalktı. Adam da onu görmüş olacak ki mutfığa gelmişti. Genç kız onu süzmekten kendini alıkoyamadı. Lacivert takımı ile her kadının başını döndürecek bir yakışıklılığa sahipti bu adam. Ve İnci, bu adamın kendi yakışıklılığının farkında olduğundan kesinlikle emindi. Özgüveni belki de buradan geliyordu. Adamın özgüveni fazlasıyla yüksekti sonuçta.

“Neden öyle bakıyorsun?”

“Çok yakışıklısın, şey yani ben...” dedi ve yüzünde ki yılmaya inat başını dik tutarak batırdığı durumu düzeltmek amacıyla “Takım elbisen üzerinde iyi durmuş,” diye geçiştirmeye çalıştı. Adamın yüzünde oluşan gülümsemenin ve bu gülümsemenin her zerresinden alay aktığının elbette farkındaydı. Ne bekliyordu ki? Hayır, nasıl böyle boşboğaz olabilmmişti. Gerçekten babaannesinin dediği kadar vardı. Her zaman aklındakini ve kalbindeki sonunu düşünmeden dile getirirdi. Babaannesi bir gün bu yüzden başının büyük belaya gireceğini söylerdi. Tabii genç kız böyle bir şeyin olmamasını umuyordu.

Gözü hâlâ adamın üzerindeydi ve onun yüzündeki gülümsemenin yavaş yavaş silinmesini ve öfkeli bir hale dönüşmesini izledi. Ne olmuştu şimdi böyle? Neden durduk yere geriliyordu bu adam diye düşünmeden edemedi.

“İnci...” dedi adam ve hafif bir nefes alarak “Bu ne?” dedi.

“Ne ne?”

Adam bir yandan eliyle masanın üstünü gösterirken bir yandan da “Bu,” dedi. Genç kızın bakışları masada duran bardağa kayınca safça “Bardak,” dedi ve o an adamın daha fazla öfkelenişini anladı.

“Sabrımı mı deniyorsun?”

Sesi öfkesinden ötürü boğuk çıkmıştı adamın. Genç kız yine de neden bu kadar öfkelenişini anlamıyordu. Altı üstü bir bardaktı ve onun orada durmasının adama

ne gibi bir zararı vardı anlamıyordu. Kendini toparlayarak “Sabrını denemiyorum, neden kızdın?” diye sordu.

Adam otoriter bir ses tonuyla “Sana dün bu evin kuralları var dedim. Pislikten ve düzensizlikten hiç hoşlanmam. Bardakla işin bitince onu yıkamayı ve yerine koymayı bileceksin,” dedi.

Gökhan’ın sesindeki sertlik genç kızı ürkütmüştü. Sonuçta bir bardakla düzen bozulduğunu düşünmüyordu kız. Altı üstü bir bardaktı ve gelince de onu kaldırabilirdi ama yine de düşüncelerini kendine saklayarak masanın üzerindeki bardağa doğru uzandı ve o anda adam ondan daha hızlı davranarak bardağı elinden kaptı. İnci sesini sakın tutmaya çalışarak “Ver,” dedi ama adam onu umursamayarak bardağı bulaşık makinesine attı ve soğuk bir sesle “Gidelim,” diyerek kızı bekleme gereği bile duymadan evden çıktı.

İnci aldırılmamaya çalışarak adamın peşinden çıktı. Birlikte asansöre binerek otoparka indiler ve arabaya doğru yürümeye başladılar.

“Gökhan.”

“Efendim?”

“O kadar da titiz değilsin değil mi?”

Bu genç kız için önemliydi. Tamam, pis değildi ama bu kadar da titiz değildi. Ve adamın bu kadar titiz olması genç kızı fazlasıyla zorlardı.

Adam yüzüne bile bakmadan “Tam olarak o kadar da titizim!” dedi. Ses tonu itiraza açık değildi. Kızın da zaten itiraz etmeye niyeti yoktu. Bu adama mecburdu ve ne yazık ki onun kurallarına göre yaşayacaktı bir süre.

Arabaya bindiğinde bile adama öfkesi geçmemişti. Yine de ona olan mecburiyeti aklının en değerli köşesinde bulduğu için sakın bir ses tonuyla “Nereye gidiyoruz şimdi?” dedi.

Adam yoldan gözlerini ayırmadan “Kursa gideceğiz önce. Kurs müdürüyle konuşup kitaplarını alırsınız,” dedi.

“İşimiz uzun sürer mi?”

“Alışveriş yapacağız.”

“Hım.”

“Ne oldu?”

Adam sadece kısa bir an gözlerini yoldan ayırıp kıza bakmış daha sonra tekrar yola odaklanmıştı gözlerini.

Genç kız hafif kısık bir sesle “Ben açım,” dedi. Ve o an adamın yüzünde gerçek bir gülümseme oluştuğunu gördü. Bembeyaz dişleri göz önüne çıkmıştı. Ve kahretsin ki adam normal halinden bile üstündü şu an gözünde. Bir adamın her halinin yakışıklı olması şart mıydı? Evet, bu yanındaki yabancı adam öfkeliydi ama bir o kadar da yakışıklıydı. Üstelik öfkesine rağmen de gayet sakın hareket ediyordu. Her insan bu adam gibi öfkesini mantığının arkasına gömemezdi doğrusu.

Durduklarında araba camının izin verdiği kadarıyla etrafına bakındı. Ama büyük bir binadan başka bir şeye izin vermiyordu görüş açısı. Adamın sesiyle kendine geldi.

“İnmeyi düşünüyor musunuz?”

“Burası neresi?”

“Eski bir arkadaşımın kursu. Sabah kendisiyle konuştum bizi bekliyor.”

Genç kızın yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Aslında az önce fazlasıyla kızmıştı bu adama ama şimdi içindeki garip sevince engel olamadı. Sonuçta bu adam ona iyi bile davranıyordu. Hiç tanımadığı bir kız için fedakârlık yapıyordu ve kesinlikle kızmaya hakkı yoktu.

“Nasıl beceriyorsun bunu?”

Adam kaşlarını çatarak “Neyi?” dedi.

“Bu kadar mükemmel olmayı?”

Adamın yüzünde anlık bir şaşkınlık oluşsa da hemen sonra az önceki muhteşem gülümsemeye eşdeğer bir gülümseme oluşmuştu. İnci kalbinin daha hızlı atmaya başladığını fark etmişti. Bu adamın gülüşü gerçekten mükemmel ötesi bir şeydi. Her faninin kalp sağlığı için bu adama gülmek yasaklanmalıydı.

“İn hadi ufaklık.”

Anın büyüsunü adamın kullandığı ufaklık sözü bir anda bozmuştu. İnci kendine kızmadan duramadı. Ne diye içinden geçenleri bu adama hiç düşünmeden söylüyordu ki? Umursamamaya çalışarak arabadan indi ve adamla beraber büyük binadan içeri girdiler. Genç kız asansöre bineriz diye düşünürken adam merdivenleri kullanmıştı. Bir kat çıktıktan sonra da Müdür yazılı odanın kapısını çalma gereği bile duymadan girmişti. Bu davranış karşısında kız şaşırsa da arkadaşı olduğu için böyle rahat diye düşünmüştü. O da adamın peşinden girmişti.

İçeri girdiklerinde en az Gökhan kadar yakışıklı bir adam ayağa kalkarak önce Gökhan’la tokalaştı ve daha sonra kendisine doğru gelerek elini uzatırken “Okan,”

dedi. Çok zarif bir gülümseme vardı yüzünde. Alaycı yüz ifadesine ters olan bu gülümseme gerçekten sevimli duruyordu.

“İnci.”

“Hoş geldiniz, oturun.”

Genç kızın bakışları Gökhan’a kaydığında çoktan oturmuş olduğunu gördü. O da karşısındaki koltuğa oturduğunda Okan Bey de yerine geçmişti. İnci iki adamdan da gözünü ayıramıyordu. İkisi de fazlasıyla yakışıklıydı. Üstelik bu adamların fizikleri de birbirine çok fazla benziyordu.

“Okan sabah konuştuğumuz gibi kitapları almaya geldik.”

“Biliyorum dostum da bu ne acele? Çay, kahve bir şeyler ikram edeyim?”

“Almayalım biz.”

“Olmaz öyle, söyleyin hadi?”

“Çay olsun.”

Gökhan ve Okan’ın bakışları aynı anda genç kıza kaymıştı. Gökhan umursamazca “Sen ne içeceksin?” dedi.

“Oralet alabilir miyim?”

Okan yüzünde oluşan gülümseme ile “Tabii,” demişti ve telefonundan bir numaraya basarak iki çay bir de oralet istemişti.

“Ahmet ile Ayaz nasıllar?”

“İyiler fazlasıyla.”

Genç adam koltuğuna iyice yaslanarak “İyi, arada hal hatır sorsunlar,” dedi.

Gökhan yüzünde alaycı bir gülümseme ile “Bunu onlara dediğimde özellikle Ahmet çok halini hatırını sorar,” demişti.

“Hâlâ aynı mı?”

“Daha fena.”

Genç kız kendini tutamayıp “Nasıl ki?” diye sormuştu ve o an iki adamın soğuk bakışlarını yakalayınca pişman olmuştu. Tam olayı toparlamak için bir şeyler söyleyecekken odanın kapısı çalınmıştı. İçeri elinde tepsiyle giren çalışan oraletin kime olduğunu sordu ve genç kız “Bana,” diye fısıldadı. İnci’nin önüne oraleti koyduktan sonra Gökhan ve Okan’ın da çaylarını bırakarak odadan çıkmıştı.

Okan çayından bir yudum alarak bakışlarını Gökhan’ın yüzüne kaydırdı “Küçük hanım senin neyin oluyor Gökhan?” dedi.

Bölüm 2

Genç adam hiç de kibar olmayan bir ses tonu ile “Sana ne Okan?” demişti ve Okan’ın bu tavır karşısında sadece gülüp geçmesi İnci’yi fazlasıyla şaşırtmıştı.

“Hadî dostum söyle, kız arkadaşın falan mı?”

İnci ağzında ki oraleti neredeyse püskürtecekti, zoraki bir şekilde yutkundu ve kısa bir süre öksürük nöbeti geçirdi. Gökhan ve Okan’ın bakışlarını üzerinde hissediyordu ama umursamamaya çalıştı. Rahat bir nefes alabildiğinde onlara sevimli bir şekilde gülümsemekle yetindi.

“Benim kız arkadaşım olması mümkün mü sence?”

Gökhan’ın alaycı bir şekilde kurduğu bu cümle ile İnci içinde bir yerlerin acıdığını fark etmişti. Bu adam, çok ama çok acımasızdı ve bu genç kızın kalbine fazlasıyla ağır geliyordu.

“Haklısın dostum, senin kız arkadaşın olamayacak kadar masum ve tatlı.”

Okan’ın sözleri samimiydi ve ses tonundan bu çok

açıkça belli oluyordu. İnci’nin biraz olsun yüzü gülerken Gökhan’ın yüzü gerilmişti. Arkadaşının onu küçük bir kızın yanında bozması ister istemez zoruna gitmişti.

“Çok konuşuyorsun Okan.”

Okan yüzünde oluşan alaycı gülümseme ile arkadaşına bakarak çayından bir yudum daha aldı ve “Gerçekler dostum bunlar,” dedi. İnci de gülümsemesine engel olmayarak Gökhan’a bakmıştı. Genç adam bunu görünce oturduğu yerde kıpırdanarak “Çok hoşuna gitti bakıyorum da ufaklık?” dedi. İnci onun alaycı ses tonuna aldırmamaya çalışarak yüzündeki gülümsemeyi daha da genişletti.

“Yok, canım bana ne?”

“Seni ilgilendirmedigini bilmen güzel ufaklık...”

Genç kızın kısa bir an yüzündeki gülümseme silinse de tekrar yerine gelmişti fakat az öncekine göre daha sönüktü. Okan bunu anlayarak “Neyse, kapatalım konuyu,” diye geçiştirdi.

“Hedefin var mı, İnci?”

“Evet.”

“Ne istiyorsun?”

“Hukuk Fakültesini istiyorum.”

Okan koltuğuna yaslanarak “Çok güzel, hedefin olması daha da hoş ve ben inanıyorum istediğin yere geleceksin,” dedi. Genç kız, bu sözler üzerine kendini o kadar iyi hissetmişti ki yüzünde beliren samimi gülümsemesine engel olamadı. İşte o an Okan karşısındaki kızın ne kadar güzel olduğunu fark etti. Aklından Gökhan

bu kızın güzelliğini nasıl fark edemiyor diye de geçirmekten edemedi. Çünkü bu kız hayatında görüp görebileceği belki de en doğal güzelliği sahip kızlardan biriydi ve tabii çokta masum duruyordu.

“Neyse kalkalım biz.”

Gökhan'ın aceleci tavrı İnci ve Okan'ın garibine gitse de takılmadılar. Okan İnci'ye kitaplarını iki torbada verdikten sonra “Görüşmek üzere İnci her zaman, her sorunda yanıma gelebilirsin,” dedi ve göz kırptı. Genç kız kızarmasına engel olamayarak teşekkür etti ve çıkış kapısının kenarında kendini bekleyen Gökhan'ın öfkeli bakışlarına aldırnamaya çalışarak yürümeye başladı.

Genç adam niye sinirlendiğini bile bilmiyordu ama içinde bir yerlerde garip bir öfke patlaması oluşmuştu. Onun hıncını da tabii ki bu ufaklıktan çıkaracaktı. Hızla giden kızın arkasından giderek kapıları açtı ve kendi tarafına geçti. İnci de yan tarafına geçip kitap poşetlerini kucığına koymuştu.

“Arkaya koy onları, merak etme kimse almaz.”

Genç kız her ne kadar Gökhan'ın ağzını burnunu dağıtmak istese de bu isteğini unutmaya çalışarak elindeki poşetleri arka koltuğa bırakmak için eğildi ve poşetleri bıraktıktan sonra tekrar koltuğuna yerleşti. Gökhan da arabayı çalıştırmış ve sadece yolla ilgileniyor gibiydi. En azından genç kız öyle sanmıştı.

“Bakıyorum da Okan'la oldukça iyi anlaşıyorsunuz.”

Genç kızın güzel kavisli kaşları hayretle kalkmıştı ve “Kötü davranmam mı gerekiyordu?” diye mırıldandı.

Genç adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı, gözünü yoldan ayırmadan “Oo, bakıyorum da daha ilk günden etkisi altına girmişsin,” dedi. Sesindeki alay o kadar belliydi ki genç kız Gökhan'ın suratına bir şeyler fırlatmak istiyordu.

“Kimsenin etkisi altına girmiyorum hem girsem de seni ilgilendirmez.”

Gökhan'ın suratı gerilmişti. Az önce alayla kıvrılan dudakları kasılmıştı. Kuru bir ses tonu ile “Haklısın, beni ilgilendirmez,” diye mırıldandı. Genç adam bu söze neden bu kadar içerlediğini bir türlü anlayamamıştı ama İnci'yi hep uysal biri olarak düşünmüştü ve bugün ne kadar yanıldığını anlamıştı. Aslında hata kendisindeydi bir gündür tanıdığı bir kızın kişiliğine dair fikir üretmenin sonucu buydu. İnci hiç mi hiç uysal değildi ve üstelik uzun da bir dili vardı, kendini ezdirmeyecek cinstendi. Aslında onunla sıkı bir ağız dalaşına girebilirdi ama son sözüyle o her şeye son noktayı koymuştu.

İnci Gökhan'ın bir anda susması ile rahatsız olsa da fazla aldırnamaya çalışarak yabancı olduğu bu şehri tanımaya çalıştı. Bir marketin önünde arabasının durması ile bakışlarını camdan adama doğru çevirdi.

“İn.”

Gökhan'ın emredici ses tonuna sinirlense de ilk günlerden olay çıkarmamak adına arabadan indi ve genç adam arabayı kilitlediğinde birlikte markete girdiler. Adam alışveriş arabasını eline alarak reyonlar arasında dolaşmaya başlamıştı. Önce kahvaltılık bir şeyler aldılar, daha

sonra genel ihtiyaç duyabilecekleri daha doğrusu İnci'nin ihtiyaç duyabileceği şeyleri aldılar. Zira Gökhan'ın evde olduğu pek söylenemezdi. İnci adama şaşırmadan edemiyordu eline ne geçerse resmen arabaya atıyordu. Zengin olmak demek ki böyle bir şey diye geçirdi içinden. Fiyat etiketlerine bile bakma gereği duymadan alıyordu.

"Fiyat etiketlerine bakmalısın."

Gökhan kızın sesi ile arabayı durdurup biraz arkasında olan kıza ukala bir şekilde güldü.

"Neden bakmam gerek?"

"Saçmaya paran bol sanırım."

Genç kızın imasına aldırmadan genç adam başını hafifçe yana eğip "Para benim değil mi? İstedğim gibi harcarım," dedi. İnci onun ukala yüzüne bakmayı bırakıp "Para insanı bozuyor diye boşuna demiyorlar işte!" dedi ve onu beklemeden reyonlar arasında dolaşmaya devam etti. Gökhan yediği lafla orada kalmıştı ve sinirden çenesi seğiriyordu. Bu kız tam bir baş belasıydı ve adam bu kızın başına dert olacağını biliyordu. Çalan telefonu ile düşüncelerinden sıyrılarak cebinden çıkardı ve yeni sevgilisi Aylin'in aradığını gördü.

"Tatlım."

"Gökhan bugün bana geleceksin değil mi?"

Kadının sesi gayet cilveli çıkmıştı ve bu genç adamın fazlasıyla hoşuna gitmişti. Her zaman kendini sevdirmeyi, istemeyi bilen kadınları tercih ederdi.

"Geleceğim..."

"Hım, özledim seni."

Genç adam duyduklarından hoşnut olduğunu gösteren bir gülümsemeyle "Ben de..." diye mırıldandı.

"Bekliyor olacağım."

Hoş bir kahkaha attı "Geleceğim," dedi ve telefonunu kapatarak tekrar cebine koydu.

"Yine hangi kıızı kandırıyorsun?"

Duyduğu ses ile yan tarafına baktığında İnci'nin alayla parlayan gözlerini gördü.

"Konuşmalarımı mı dinliyorsun?"

"Hıhım, başka işim yok senin hangi kıızı nasıl kandırdığını öğreniyorum."

Genç adam alaycı bir şekilde kıza bakarak "Tatlım bunun için telefon konuşmalarımı dinlemene gerek yok bana sorman yeterli," dedi.

"Bana tatlım deme."

"Haklısın senin gibi küçük bir baş belası asla tatlı olmaz."

Genç kızın bir şey söylemesini beklemeden önündeki arabayı itekleyerek yarım kalan alışverişine devam etti. İnci sinirle ayaklarını yere vurdu, bu hareketi fazlasıyla çocukça olduğu halde genç kız sinirinden bunu umursayacak durumda değildi. Gökhan'a karşı siniri her saniye daha çok artıyordu.

"İnci."

Gökhan'ın sesini duyması ile sesin geldiği yöne doğru yöneldi. Gökhan kasaya yakın bir yerde durmuş kendisine bakıyordu.

"Çıkacağız gel."

“BANA EMRETME!”

Sesinin yüksek çıkması ile alışveriş yapan birkaç kişinin ve kasiyerin anlamsız bakışlarını üzerinde hissediyordu.

“Olur, küçüğüm gel hadi.”

Bir an eriyip, yere düşeceğini sandı genç kız. Gökhan hem onu ölesiye sinirlendirebilirken hem de böylesine eritecek kıvama nasıl getirebiliyordu? Nasıl bir adamdı bu böyle? Kendisini zorla toparlayarak kasaya doğru ilerleyen adamın peşinden gitti.

Genç kız market çıkışı ödedikleri paraya hâlâ inanmıyordu. Neredeyse bir asgari ücret harcamışlardı. Bu adam hem zengin hem de çok para harcayan biriydi.

Gökhan alışveriş torbalarını arabanın arkasına yerleştirdikten sonra şaşkın bir şekilde arabanın yanında durup kendisine bakan kıza kaydırdı bakışlarını.

“Ne oldu?”

“Hiç.”

Genç adam onu umursamadan arabaya bindi ve genç kızın da binmesini bekledikten sonra arabayı çalıştırarak eve doğru sürdü. Yol boyunca arabada duyulan tek ses çalan müzikti. İkisinin ağzından da tek kelime çıkmamıştı. Apartmanın önüne gelince genç adam arabayı durdurarak cebinden bir kart ve biraz para çıkardı.

“Bu kartla gidip geleceksin, hemen ileriden bineceksin ve dershanenin önünde ineceksin, dönüşte de oradan binip eve gelersin.” Eliyle de bir yandan gösteriyordu genç kız anlamışçasına başını sallamıştı. “Bununla

da idare edersin, bittiği zaman söylemen yeterli,” dedi. Genç kız Gökhan’ın ona uzattığı elinden kartı ve parayı aldı ve sesini sakın tutmaya çalışarak “Sen gelmeyecek misin?” diye mırıldandı.

“Hayır, sadece poşetleri asansöre kadar taşıyacağım sonrasında eve taşıyabilirsin değil mi?”

İnci yüzünün asıklığını gizlemeye çalışarak soğuk bir sesle “Taşırım,” dedi. Genç adam arabadan inerek poşetleri eline aldı ve asansörün içine yerleştirdi, son kalan poşetleri de İnci elinde getirmişti onları da yerleştirdikten sonra kendisine bakan bir çift meraklı göze çevirdi bakışlarını.

“Nereye gittiğimi merak ediyorsun.”

Bu bir soru cümlesi değil sadece tahmindir ve tahmininde de gayet haklıydı genç adam fakat bunu bilmesine gerek yoktu değil mi?

“Hayır.”

Gökhan’ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

“Emin misin?”

“E, evet.”

Genç kız bir an kekeleyişi için kendine kızsada böyle bir adamın karşısında kekelememenin pek de mümkün olmayacağını biliyordu aslında. Adam karşısında renkten renge giren kıza bir süre eğlenerek baktıktan sonra yanağından makas alıp “Uslu dur ufaklık,” diyerek kat düğmesine bastı ve asansörün kapılarının kapanmasını sağladı.

Asansörün durması ile koridora çıktım ve karşımda duran kapıyı açtım. Asansörde ki poşetleri hızla eve taşıdıktan sonra içeri girdim. Önce odama geçerek üzerime rahat bir şeyler giyindim ve daha sonra aldıklarımızı tek tek dolaba yerleştirdim. Gökhan fazlasıyla titiz ve düzenli bir adamdı bunları böyle ortada bırakmam benim sonum olabilirdi.

Aldıklarımızı dolaba yerleştirdikten sonra bir süre boş bir şekilde düzen ve ihtişam kokan mutfığa baktım. Öyle alaycı bir adamın böyle bir mutfığı olması gerçekten garipti. O adamın asla böylesine düzenli, tertipli olmasını beklemezdim. Tabii, o adamı bu kadar çok düşünemediğimi kendimden de beklemezdim! Bütün sorunlarım bitmiş gibi oturmuş o adamı düşünüyordum. Kendimi toparlayarak kapının kenarında kalan kitaplarımın poşetlerini de odama götürerek tekrar mutfığa geldim. Bütün açlığım gitmişti. Sadece hafif bir açlık hissediyordum fakat şu an yemek yapabilecek havada değildim. Canım sıkkın gibiydi, neden olduğunu bilmediğim bir sikkinlikti bu. Of, hadi ama kimi kandırıyordum ki? Nedenini gayet iyi bildiğim bir sikkinlikti bu. Sadece o nedenin Gökhan olması nedeni yok saymama sebep oluyordu. Daha fazla onu düşünmemeye çalışarak kendime bir tost yaptım ve yanına da kolamı alarak salona geçtim. Bir an kolamın bu mükemmel koltuklara döküldüğünü hayal ettim ve o anda titrememe engel olamadım. Gökhan beni kesinlikle mahvederdi sanırım. Bu yüzden dikkatli bir şekilde bardağımı sehpayı koyarak yere oturdum. Cebimden

telefonumu çıkararak iki gündür aramadığım Büşra'nın numarasını buldum rehberde. Üçüncü çalışta açmıştı canım arkadaşım telefonunu.

"İnci!"

Sesindeki kızgınlık ve merak fazlasıyla belli oluyordu. "Canım."

Alınan bir ses tonuyla "Yemezler canım," dedi. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. Çocukluğumuzdan beri Büşra ile çok az ayrı kalmışızdır ve ilk defa böylesine bir ayrılık yaşıyorduk. O şu an Ankara da hayal ettiği bölüm olan Çocuk Gelişimini okuyordu ve eminim fazlasıyla mutluydu.

"Çok özledim ki."

Sesimi olabildiğince neşeli tutmaya çalışmıştım. O ise umursamaz bir ses tonuyla "Bilmez miyim ondan iki gündür aramadın, aramayı geçtim tek kelime bile yazmadın!" dedi.

"Ama Büşra."

"Sus, bana Büşra deme."

"Canım arkadaşım benim, güzeller güzeli arkadaşım affetsen beni olmaz mı?"

Bir süre telefonun ucunda sessizlik olsa da daha sonra keyifli bir tonda "Olanları anlatırsan affedilebilirsin belki," diye mırıldandı.

"Olan pek bir şey yok aslında."

"Nasıl yok? Adam kaç yaşında, durumları nasıl, sana karşı nasıl davranıyor, kursa yazıldın mı, ev nasıl?"

Kahkaha atmama engel olamamıştım.

“İstediğim sorudan başlayabilir miyim?”

Sinirle “Zevzeklik yapma da anlat İnci!” dedi.

“İyi ya tamam... Adam genç taş çatlasın otuz anca sonra çok zengin ve evi de çok güzel.”

“Eee?”

“Hım. Çok titiz ve düzenli... Beni de bugün bir kursa yazdırdı az önce de alışverişten geldik.”

“Yanında mı yani şu an?”

Sesi fazlasıyla heyecanlı çıkmıştı. Neden böylesine heyecanlandığını gerçekten anlamıyordum. Gökhan’ın evde olup olmamasının benimle ne gibi bir alakası olabilirdi ki? Daha doğrusu bu alaka neden Büşra’yı, benim en yakın arkadaşımı böyle heyecanlandırıyordu?

“Hayır.”

“Nerede ki?”

Bıkkın bir ses tonuyla “Ay, ne bileyim ben,” dedim.

“Sinirlenme.”

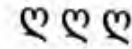
“Pardon canım ya.”

Aslında sinirim ona değildi. Evet, bütün sinirim Gökhan olacak o adamaydı ama neden böylesine sinirlendiğimi de bilmiyordum. Hayır, adam benim hiçbir şeyim olmadığı halde bir yerlere gitmesi, evde olmaması beni neden rahatsız ediyordu ki? Derin bir nefes aldım.

“İnci canım, arkadaşlar geldi kapatmam gerek.”

Alınan bir ses tonuyla “Tamam,” dedim ve sadece bir görüşürüz kelimesini duyduktan sonra sessizlik hâkim olmuştu. Telefonu bırakarak sehpadaki kolamdan bir yudum aldım. Canım fena halde sıkılıyordu. Önce Gökhan

şimdi Büşra... Gökhan meselesinde aslında canımı sıkmamı gerektirecek bir durum yoktu. Zaten sıkılma gibi bir hakkım da yoktu. Fakat Büşra için durumlar böyle değildi. Onun üzerinde pek çok hakka sahiptim. Onun en yakın arkadaşı olmam bana bu hakları veriyordu, tabii hâlâ en yakın arkadaşısıysam... Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Belki de büyümek iyi bir şey değildi.

Genç adam hâlâ evde ne işi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu gece güzel bir kadının kollarında zamanını geçirecekti ve sabah da öyle uyanacaktı. Aslında ilkini yapmıştı. Güzel bir kadının kollarında vakit geçirmişti fakat hemen sonra kendini evinde bulmuştu. Sakinleşmeye çalışarak mutfığa girdi ve dolaptan aldığı bir bardağa su koyarak biraz içtikten sonra bardağı bulaşık makinesine attı. Etraf fazlasıyla temiz ve düzenli duruyordu, tıpkı Gökhan’ın istediği gibi.

Mutfaktan çıktıktan sonra salona girdiğinde hiç beklemediği bir manzara ile karşılaşmıştı genç adam. Masanın üzerinde yarım bardak kola ve yine içinde yarım bir tost olan bir tabak vardı. Üstelik de kolanın birazı dökülmüş gibiydi. Hırsla koltuğa yöneldiğinde hırsını da yutmak zorunda kalmıştı. Koltukta ince askılı beyaz badisi ve altında siyah bir eşofman ile uyuya kalmış bir kız vardı. Yüz üstü uyumuştum ve bir kolu katlanarak tam göğüslerinin altında kalmıştı. O manzara genç adamın yutkunmasına neden olmuştu. Bu kız yaşına göre çok ama çok olgundu!

Genç kızın kaşları hafif çatılı gibiydi ve kirpikleri de nemli duruyordu. Huzursuz uyuduğu her halinden belliydi. Genç adam fark ettiği gerçekleri umursamamaya çalışarak kıza biraz daha yaklaştı. Ona önce bu dağınıklığı için kızmalıydı fazlasıyla ve sonra... Ah, sonra şu an genç adamı böylece bir arzuya sürüklediği için canına okumalıydı!

Hafifçe omzunu dürterek "İnci," diye seslendi genç adam. Genç kız adının ilk seslenilişin de uykulu, mahmur gözlerini hafifçe aralamıştı. Genç adam en azından uykusu hafifmiş diye şükretmeliydi.

İnci, hafif aralık gözlerle bir sis perdesi arkasında Gökhan'ı görmüştü. Bir an gerçekliğine inanamayarak "Gökhan, geldin mi?" diye mırıldandı. Bu cümle genç adamın yakışıklı çehresinde alaycı bir gülümsemeye neden olmuştu.

"Beni mi bekliyordun?"

Bir an İnci Gökhan'ın söylediğini idrak edemedi fakat hemen sonrasında kendini toparlayarak yattığı yerde oturur pozisyona geçti. O kadar ani hareket etmişti ki ince askının düştüğünü bile fark edememişti. Genç kızın fark edemediği bu detayı Gökhan kaçırmamıştı. Adam içinde her saniye daha çok artan arzuya engel olamıyordu. Kızın bembeyaz omzunu görürken de engel olabileceğini sanmıyordu. O omzu öpmek, dokunmak ve daha birçok şey yapmak istiyordu. Acı içinde yutkundu. Zira alt bölgesi şu an genç adamı fazlasıyla zorluyordu.

"İnci..."

Sesi fazlasıyla boğuk çıkmıştı. Genç kız uyku mahmurluğunu hâlâ üstünden atamamış bir halde kendine bakan adamın kopkoyu gözlerine sabitledi gözlerini. Adamdaki değişikliği fark ediyordu fakat bunun nedeni bir türlü bulamıyordu.

Gökhan genç kıza askısını düzeltmek için uyarmak istiyordu fakat bir türlü ağzından kelimeler çıkamıyordu. En sonunda kendine engel olamayıp kıza daha fazla yaklaşarak bembeyaz tenine dokundu ve ince askıyı hafifçe çekerek tekrar omzuna getirdi. Kızın titrediğini fark etmişti fakat bunun heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu anlayamamıştı.

Sadece bir an gözleri buluşmuştu. Genç adamın arzu dolu gözleriyle genç kızın ürkek ve buğulu gözleri buluştu. Gökhan bir an her şeyi bir kenara bırakıp kızın dudaklarını dudaklarıyla hapsedmeyi düşünse de mantıklı tarafını kullanıp kendini geri çekti. Elini saçlarının arasına geçirerek bir an sakinleşmeyi, içinde ki arzusunun sönüp gitmesini bekledi fakat hiçbir faydası olmamıştı. Gözü sehpadaki dağınıklığa kayınca arzusuna rakip olabilecek öfkesini kullanmaya karar verdi.

"Bu evin hali ne?"

Genç kız hâlâ olup bitenin farkına varamamışken Gökhan'ın azarlayan ses tonu ile hafifçe irkildi.

"Ben..."

"Sen ne İnci? Sana kaç kere dağınıklığı ve pisliği sevmiyorum dedim!"

Adamın sesi fazlasıyla sert çıkmıştı. Aslında bu kadar

sert çıkmasını istememişti fakat arzusuna eş değer bir öfke oluşmalıydı ki o arzu çekip gitmeliydi.

Genç kız gözyaşları dolmuş gözleriyle “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Dileme, sadece dediklerimi yap.”

İnci yerinden hafifçe sallanarak kalktı. Eline tabak ve bardağı aldı fakat bir an ayağının haliya takılması ile kendini yerde buldu. Tabak ve bardağı kurtarmak için fazlasıyla uğraşmasına rağmen bardağın elinin altında parçalanmasına engel olamamıştı. Hemen sağlam olan tabak elinden bırakarak kırık parçalarını toplamaya çalıştı ve bir yandan da “Özür dilerim,” diye mırıldanıyordu.

Genç adamın karşısındaki manzara yüzünden adeta dili tutulmuştu. Bu deli kız durumunun farkında değildi miydi acaba? Eli kan içindeydi ve hâlâ cam parçaları toplamaya çalışıyordu ve üstelikte titriyordu. Sinirle yanına giderek sağlam olan kolundan sertçe çekti ve banyoya götürerek kanayan elini suyun altına soktu. Biraz beklettikten sonra banyodaki ilk yardım dolabından sargı bezi ve tentürdiyot alarak kızın elini ellerinin arasına aldı. Işık altında cam parçası olup olmadığına baktıktan sonra tentürdiyot dökerek güzelce sardı. Elini tuttuğu kız ise şokta gibi sadece izliyordu ve üstelik hâlâ titriyordu.

“İyi misin?”

İnci sadece başını sallamakla yetinmişti. İlk başta hissedemediği acı artık fazlasıyla fark edilir olmuştu. Bu acının eseri olarak gözlerinde fazlasıyla yaş birikmişti.

“Dikkatli ol ufaklık ve şimdi git yat.”

İnci sadece bir saniye Gökhan’ın yüzüne baktıktan sonra hızla banyodan çıktı. Adam ise sadece giden kızın arkasından bakmakla yetinmişti. İki gündür hayatının her zamanki yönünden saptığını düşünüyordu ve bu durum onu oldukça rahatsız etmeye başlamıştı. Artık buna bir dur demesi gerekiyordu. İnci Hanım yaşadığı evin kurallarını kabul etmeyi öğrenecekti. Aksi takdirde geldiği yere geri giderdi.

Bölüm 3

Dün gece olanlardan sonra sabah zorlukla kalkmış-
tım. Elimde hâlâ hafif bir sızı vardı. Sızıyı umursamama-
ya çalışarak ilk bulduğum kıyafetleri giydim ve saçımı da
topuz yaparak odadan çıktım.

Mutfığa girdiğimde Gökhan'ın oturmuş gazetesini
okuduğunu görerek umursamamaya çalıştım. Dün gece
olanlar, yaptıkları hâlâ aklımdaydı ve kolay kolay unut-
maya hiç niyetim yoktu. Verdiği tepkiyi hiçbir şekilde
hak etmemiştim.

“Sana da günaydın ufaklık.”

Sesi içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden olsa da
bunu belli etmemeye çalışarak umursamaz bir şekilde
“Günaydın,” diye mırıldandım. Bir bardağa su doldu-
rarak suyum içtikten sonra bardağı bulaşık makinesine
attım. Artık huyunu öğrenmiştim, bu yüzden onun iste-
diği gibi davranmak en iyisiydi.

“Güzel...”

Sesindeki alaycı tınıyı fark etmemle ona doğru dön-
düm. Tek kaşımı kaldırarak “Güzel olan ne?” dedim. Se-
simi her ne kadar ifadesiz tutmaya çalışsam da öfkemi
saklayamamıştım. Cevap vermek yerine bir süre alaycı
gözlerini üzerimde dolaştırdı. Daha sonra ise “Evin ku-
rallarını öğrenmen,” dedi keyifli bir sesle. Sadece ters bir
şekilde bakarak mutfaktan çıkacaktım ki “Nereye?” de-
mesiyle olduğum yerde durdum. Ona yüzümü dönme-
den “Kursa,” diye mırıldandım. Sandalyeden kalktığını
duyduğum seslerden anlamıştım. Cevap vermek yerine
bana doğru gelmiş olmayı tercih etmiş olacak ki kısa bir
süre sonra kolumda onun elini hissettim.

“Trip mi atacaksın?”

Sesi umursamazdı ama kolumdaki eli pek umursamaz
gibi durmuyordu. Zira biraz daha sıkarsa akşama güzel
bir morluk beni bekliyor olabilirdi.

Sesimi olabildiğince alaycı bir tonda tutarak ve yine
ona yüzümü dönmeye direnerek “Trip? Sana mı?” de-
dim. Tabii, bunu söylememle onun beni kendine doğru
çevirmesi bir oldu. Az önce gözlerinde gördüğüm alaycı
ifade yerini şimdi koyu bir öfkeye bırakmıştı. Hayır, ne-
den bu kadar öfkeleniyordu ki? Az önce de o benimle bu
şekilde uğraşmamış mıydı?

“İnci...”

Dudaklarımı büzerek olabildiğim en sevimli halimle
“Efendim,” dedim. Bu hareketimle gözleri gözlerimden
dudaklarıma doğru kaymıştı. Uzun bir süre orada takılı
kaldıktan sonra tekrar gözlerime odaklandı. Homurda-

narak "Sabrımı deniyorsun değil mi?" dedi. Anlamamış bir ifadeyle ona bakarak kaşlarını çatmış.

"Ne yapıyorum ki?"

Bir eli hâlâ kolumdayken diğer elini saçlarının arasından geçirdi ve işte o an bir kere daha anladım bu adamın her hali çok yakışıklıydı. Gerçekten fazla yakışıklıydı.

Tükürürcesine "Elimde kalacaksın," dedi. Ah, o ellerde kalmak nasıl bir duygudur acaba? Bu yakışıklı adamın ellerinde kalmak... İmm düşüncesi bile iç gıcıklayıcı...

"İnci!"

Öfkeli sesi ile daldığım hayal âleminden çıkarak bana öfkeli gözlerle bakan adama dikkatimi verdim. Tabii, gerçeğe dönmemle kolumda oluşmaya başlayan sızıyı da fark etmem bir oldu. "Kolum..." diye inlemekten kendimi alıkoyamadım. Bir süre dediğimi anlayamamış bir şekilde bana baktıktan sonra bakışlarının koluma kayması ile bir anda beni bıraktı. Diğer elimle ağrıyan kolumu tuttum.

"Bana istemediğim şeyler yaptırıyorsun."

Sesinde hiçbir duygu yoktu. Aksine fazlasıyla soğuk ve ciddiydi. Bu adam gerçekten garipti. Bir an iyiyken aynı zamanda kötü de olabiliyordu. Az önce sıcakken şimdi soğuk olması gibi...

"Ben bir şey yaptırıyorum," diye neredeyse bağırarcasına konuştum. Bu çıkışım Gökhan'da hiçbir değişikliğe sebep olmamıştı. Hâlâ soğuk ve ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştığı belliydi ama onun bu kadar sinirleneceği bir şey olmamıştı ki.

"Hazır mısın?"

Neye hazır mıydım? Bir teklife mi? Ah, belki... Ne saçmalıyordum? Adam istediği takdirde daha bugünden kendimi ona kaptırmaya razıydım.

"Anlamadım?"

Bir nefes daha almıştı. Az öncekine göre daha kısa ve kesik bir nefesti.

"Kursa götüreceğim seni."

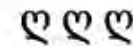
Kursa götürecekmış beni... Bu cümleyi beynimde yüzlerce defa tekrar ettikten sonra gururumu yerler altına alamayarak "Gerek yok," dedim hafif küskün bir sesle.

"Bir çocukla uğraşacak zamanım yok. Çıkalım."

Sesi fazlasıyla sert ve itiraz kabul etmeyen bir tınıdaydı ama benim de altta kalmak gibi bir niyetim yoktu tabii.

"Uğraşma o zaman."

Elini şakaklarına dayayarak "Kahretsin ki sen bu eve geldin geleli bir çocukla uğraşmaya mecbur kaldım!" dedi. Bu cümle benim için finali getirmişti. Aynı çizgi film ya da kovboy filmlerinde ki *the end* yazısı gibiydi. Yeterince açık ve anlaşılırdı daha fazla zorlamanın bir anlamı yoktu. Gözlerime dolan yaşları serbest bırakmamaya çalışarak "Ben kendim giderim," dedim ve bir şey söylemesine fırsat vermeden mutfaktan çıkarak odama doğru yürüdüm.

Saatler geçmesine rağmen genç adamın öfkesinde en ufak bir azalma olmamıştı. İnci'ye karşı anlamlandıramama-

dığı garip hisleri vardı ve şimdiden bu hislerden nefret etmeye başlamıştı.

"Hey!"

Ayaz'ın sesi ile düşüncelerinden sıyrılıp karşısındaki adama baktı. Ne ara girmişti bu adam odaya?

"Ne ara geldin?"

Ayaz ona cevap vermek yerine koltuklardan birine bıraktı kendini. Ayşe'nin tekrar eve dönmesiyle mutlu bir ruh haline bürünmüştü Ayaz. Anlayamıyordu Gökhan. Ayşe ile Ayaz fazlasıyla garip bir çiftti. Önce sessiz sedasız evlenmişlerdi sonra Ayşe evi terk etmişti ve kısa bir süre sonra da tekrar dönmüştü. Anladığı tek şey arkadaşının bu kadını deli gibi sevdiğiydi. Üstelik bu sevgi, adamın her gün bir öncekinden daha da mutlu olmasını sağlıyordu. Bu Gökhan'ın gözünden kaçmamıştı. Yıllardır tanıdığı arkadaşını farklı bir durumda görmek ilk zamanlar biraz garibine gitse de onun mutluluğunu gözlerinden okuyabiliyordu. Belki de mutluluk evlilikteydi? Bir an İnci ile evlendiğini düşündü. O küçük cadıyla nasıl olurdu acaba evlilik? Hoş, bir şeyden eminse o da Ayaz gibi her geçen gün daha mutlu olmak yerine daha da mutsuz olacaktı. Az önce kurduğu hayalde aklına takılan ayrıntı yüzünden öfkeyle yumruklarını sıktı. Evlilik hayal etmişti ve bunu asla olmayacak biriyle hayal etmişti.

"Gökhan yeter ama!"

Ayaz'ın hafif sert çıkan sesi ile kendine gelerek karşısındaki koltukta oturan arkadaşına baktı.

"İyi misin oğlum sen?"

İyi miydi? Genç adam bilmiyordu. İki gündür hayatı fazlasıyla karışmıştı ve ilk defa kendini bu kadar dipte görüyordu. Ne yapacağını, nasıl davranacağı bilemediği gibi bu saçma hislerin anlamını da bilmiyordu. Hoş, İnci denilen ufak yaramaz Gökhan'da sadece öfkeyle alakalı hisler oluşturabilirdi.

"İyiym, sen?"

Ayaz'ın hafif öfkesi silinerek yüzündeki gülümseme ile arkadaşına baktı.

"Fazlasıyla iyiym."

Gökhan alaycı bir tını ile "Belli oluyor," diye mırıldandı.

Ayaz, genç adamı umursamayarak "Sen de denemelisin," dedi. Bu Gökhan için bir bedduadan farklı bir şey değildi. Genç adam yüzünü buruşturarak böyle bir şeyi istemediğini vücut diliyle gayet iyi açıklamıştı. Ayaz ise arkadaşının bu durumuna gülmekle yetindi sadece. Bir gün ona aşk uğradığında da böyle yapabilecek miydi gerçekten merak ediyordu ama yine de arkadaşına bir şey söylemeyerek düşüncelerini kendine sakladı.

"Nasıl gidiyor?"

"Ne?"

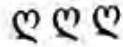
"O kızla."

Gökhan öfkeli gözleriyle arkadaşına baktı. O kızla ne vardı ki de nasıl gidecekti? Nasıl bir soruydu bu?

"O kızla giden bir şey yok," dedi homurdanarak. Ayaz kahrkahrına engel olamamıştı. Arkadaşını ciddi anlamda zorluyordu bu kız anlaşılan.

"Aynı evde yaşamak nasıl gidiyor diye sormak istemiş-
tim."

Genç adam cevap vermek yerine arkadaşına öfkeli ba-
kışlarını göndermekle yetinmişti. Bu, Ayaz'ın susması
için bir işaret olmuştu.

Günüm fazlasıyla durağan geçmişti. Sabahki olaylar-
dan sonra zaten suratım asık bir halde geçirmiştım bir
günü. Kendimi zorlayarak dinlediğim birkaç ders dışında
sabah olanları düşünüp duruyordum. Son dersin bitimi
ile kendimi dışarıya attım. Sabah gelirken az çok yolu öğ-
renmiştim. Dün de Gökhan ile iki kere aynı yolu gidip
geldiğimiz için daha iyi kavramıştım bugün. Daha fazla
bir şey düşünmemeye çalışarak kurs binasından çıktım.
Temiz havayı ciğerlerime çekerek biraz olsun neşemin
yerine gelmesini diledim.

"İnci."

Duyduğum ses ile yan tarafıma döndüğümde Okan
Bey olduğunu gördüm.

"Okan Bey."

Yüzünde çarpık bir gülümseme ile "Bey yok sadece
Okan," dedi.

"Ama?"

"Lütfen."

"Peki."

"Peki ne?"

"Okan..."

Yüzüne sevimli bir gülümseme yerleşmişti. "Aynen
böyle, sen nereye gidiyordun?" dedi.

"Eve," diye mırıldandım.

"Gel seni bırakayım."

Hemen "Gerek yok," diye geçiştirmeye çalıştım. Biraz
yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"İtirazın kabul edilmedi hadi gel."

İtiraz etmek için ağzımı açmıştım ki duyduğum er-
keksi, sert ses ile bir an heyecanla titredim. Bu sesi ta-
nıyordum, bu ses titizlik, düzen hastası olan ama bir o
kadar da yakışıklı olan Gökhan'a aitti.

"İnci gelemmez."

Bakışlarımı onun yakışıklı yüzünde gezdirdim. Göz-
lerinde iki gündür çokça gördüğüm alay hâkimdi yine.
Kaşlarını şımarıkça kaldırarak "Niçin gidemem?" de-
dim. Bu apaçık ona bir meydan okumaydı. Gözlerindeki
alayın silinerek yerini öfkeye bıraktığını görebiliyordum
ama umurumda değildi! Sabah yaptığının cezasını çek-
memiştir daha ve o ceza çekilene kadar Gökhan'a hep
böyle ters gidecektim.

"Seni eve ben bırakacağım," diyerek homurdandı.
Umursamazca omuzlarımı silkerek "Ben tek başıma git-
mek istiyorum," dedim.

"İnci," dedi sabırsız bir ses tonuyla. Gözleri ise birer
tehdit unsuru gibi bakıyorlardı. Yine de onu umursama-
yarak Okan'a doğru döndüm tekrar. Bizim aramızda ge-
çen bu diyaloglardan çok hoşlanmış olacak ki yüzünde
gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim Okan. Yarın görüşürüz."

Tek kaşını ukalaca kaldırarak "Emin misin?" dedi. Sadece başını sallamakla yetinip yürümeye başlamıştım ki Gökhan'ın kolumdan tutup kendine doğru çekmesi ile olduğum yerde kaldım. Gözlerimi onun öfkeli gözlerine çevirerek "Bırak," diye mırıldandım. O ise beni umursamadan "Benimle geleceksin," dedi. Söylediklerini umursamayarak kolumu kurtarmaya çalıştım ama bu onun daha fazla sıkmasından başka bir etkiye neden olmamıştı ve beni sürükleyerek arabaya doğru götürüyordu.

"Bırak diyorum sana."

"Sus."

"Susmayacağım, bırak."

Arabanın ön kapısını açarak beni neredeyse itercesi, ne oturtturduktan sonra üzerime doğru eğildi. Aramızda yok denecek kadar az bir mesafe kala durarak bir süre yüzüme baktı. Kokusu genzimi yakıyordu. Hemen şu an bu durumdan kurtulmam gerekiyordu ama ağzımı bile açamıyordum. Kokusu beni adeta bağımlısı yapmıştı.

"İnci..."

Sesinde garip bir tını vardı. İki gündür tanıdığım Gökhan'dan farklı bir Gökhan'dı bu. Onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne koyarak itmek istedim fakat ona gücüm yetmeyeceğimi anlayınca tekrar iki yanına indirdim. Bu durum onun hoşuna gitmiş olacak ki yüzünde, yine o her zamanki ukala gülümsemesi belirmişti.

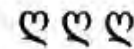
"Ah, küçük kız seninle çok işimiz var."

Hızla üzerimden doğrularak kapıyı kapattı ve araba-

nın önünden yan tarafa dolanarak kendi yerine geçti. Bir şey söylemeden yavaş bir şekilde arabayı çalıştırarak sürmeye başladı. Rahatlığı fazlasıyla sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Hem gelip sorma gereği bile duymadan beni bu arabaya neredeyse tıkarcasına oturtuyor hem de tek kelime etmiyordu. Nasıl bir adamdı bu böyle?

"Kendim gidebilirdim..."

Gözlerini yoldan ayırmadan "Gidemezsin demedim," dedi. Gidemezsin demediğini elbette ki ben de biliyordum ama böyle zorla götürmesini açıklamıyordu bu. Sesimi sakın tutmaya çalışarak "O halde neden çuvala tıkar gibi beni bu arabaya tıktın?" dedim ve o anda arabanın içinde onun kahkaha sesi yankılandı. Söylediğim çok hoşuna gitmiş olacak ki uzun bir süre güldü ve daha sonra alaycı bir ses tonu ile "Çuvala tıkmak nasıl oluyor?" dedi. Gözlerimi devirerek onu umursamamaya çalıştım. Gerçekten tam bir belaydı bu adam.

Genç adam fazlasıyla şaşkındı. Bugün en son kendini bulacağı yer bu kızın yanı olması gerekirken şimdi onun yanındaydı. Neden böyle olduğunu anlayamıyordu. İki gündür tanıdığı küçük bir kız çocuğuyla bu kadar ilgilenmek hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu. Hoş sadece yaşı küçüktü onun dışında güzel kahverengi saçları, büyük yeşil gözleri, hoş bir vücudu ve tabii ki pabuç kadar sivri bir dili vardı!

Bir alışveriş merkezinin önüne geldiklerinde Gökhan

arabayı park yerine sokarak boş bulduğu bir yere park etti. İnci'nin soru dolu bakışlarını üzerinde hissediyordu ama onu umursamamaya "İn," dedi ve arabadan indi. Genç kızın da inmesiyle arabayı kilitleyerek içeriye girdi. Arkasına bakma gereği bile duymuyordu, kızın peşinden geldiğini gayet iyi biliyordu. Bir süre sonra adımlarını hızlandırarak ona yetişen kıızı görünce yanılmadığını görerek daha keyifli bir şekilde yürümeye başladı.

İnci aslında burada ne yaptıklarını deli gibi sormak istiyordu ama Gökhan'ın cevap vermeyeceğini az önce ki ifadesinden ve yaptıklarından gayet iyi anlamıştı. Üstelik meraklı gibi de durmak istemiyordu. Gayet ilgisiz ve alakasız durmalıydı ki gayet ilgili ve alakalıyken bu gerçekten zordu.

Genç adam bir mağazanın önünde durarak kısaca vitrine göz gezdirdikten sonra yanındaki kızın kolundan çekerek onunla birlikte içeri girdi. İnci bir an kolundaki ele baktı ve sonra hızlı bir şekilde kolunu o güçlü, sert, erkekse elden kurtararak içine girdiği mağazayı incelemeye başladı. Bu esnada yanlarına yüzündeki yapay gülümsemeyle sarışın bir satış sorumlusu gelerek "Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Tabii bakışları sadece Gökhan'ın üzerinde odaklanmış İnci'yi yok sayıyordu.

Gökhan karşısındaki kıza gülümseyerek "Elbise bakıyoruz," dedi.

"Nasıl bir şey düşünüyordunuz?"

İnci bir Gökhan'a bir de satıcı kıza bakıyordu. Elbisenin kime alındığını anlamıyordu üstelik kızın Gökhan'a yiyecekmiş gibi bakması fazlasıyla sinirini bozmuştu.

"Yanımdaki bayanın ölçülerine uygun olsun, yeter."

Satıcı kız ilk defa gözlerini İnci'ye çevirerek kafasında bir ölçüm alarak eline gelen birkaç elbiseyi uzattı. Birisi siyah ince askılı ve dizlere kadar olan bir elbiseydi. Gökhan elbiseyi İnci'nin eline tutuşturdu. "Dene..." diyerek hemen yakındaki kabine doğru sürükledi. İnci kendini Gökhan'dan kurtararak "Ne oluyor?" dedi.

Genç adam bir elini saçlarının arasından geçirirken gözleriyle de kızın yeşil gözlerini esir almıştı.

"Yarın, yakın bir arkadaşımın düğünü var ve senin de gelmeni istedi."

Kız anlamamış bir şekilde adama bakıyordu fakat adam sabırsız tavrıyla kıızı kabine sokarak ardından kapıyı kapattı ve "Hemen giyin," diye bağırarak satıcı kızın getirdiği diğer elbiseleri incelemeye başladı.

İnci, sinirle elindeki elbiseyi askılığa asarak hızlı bir şekilde kıyafetlerini çıkardı ve askıya astığı elbiseyi alarak giyindi. Aynadan yansıyan görüntüsünü beğenmişti. Siyah elbisenin önünde zarif beyaz düğmeler vardı. Belden aşağısı dizlere kadar bollaşıyordu fakat bir düğün için uygun değil gibiydi bu elbise. Zorlukla kabinden çıkarak elindeki elbiseleri inceleyen adama doğru baktı ve hafifçe "Gökhan," diye mırıldandı. Genç adam kızın sesini duymasıyla ona doğru baktı. Elbise gerçekten vücuduna tam olmuştu ama bir düğün için fazla sönüktü. Kızın yanına gelerek elindeki kırmızı kalın askılı, uzun ve hafif göğüs dekoltesi olan elbiseyi uzattı.

"Bunu da dene."

Kızın kendine bakan öfkeli yeşillerini umursamadan onu tekrar kabine doğru itti. Ayaz'a kızgındı aslında. Hayır, bugün yanına gelmişti o kadar da konuşmuşlardı ama beyefendi yanından ayrılınca telefonla arayarak düğüne İnci'yi de getirmesini istemişti. Neymiş, canı sıkılmış evde tek başına. Sanki onun can sıkıntısı genç adamın çok umurundaymış gibi. Bir de bu düğün nereden çıkmıştı hâlâ anlayamıyordu. Sonuçta bunlar zaten evliydi, daha büyük bir düğüne ne gerek vardı ki? Ama olur mu? Ayaz Bey Ayşe Hanım'ı mutlu edecek ya her sene düğün yapabiliirdi. Kendini sakın olmaya zorlayarak etrafına bakındı. İçeri girdiğinden beri sarışın satıcı kız tarafından göz hapsinde olduğunun farkındaydı ama ne yazık ki kız onun hoşlanacağı bir tip değildi. Sarışınlardan pek hoşlandığı söylenemezdi. Kabin kapısının açılmasıyla düşüncelerinden sıyrılıp kırmızılar içindeki kıza baktı. Kırmızı adeta yeşil gözlerini daha da öne çıkarmıştı. Uzun elbise bütün vücudunu sarmış ve göğüs dekoltesi ile seyirlik bir manzara oluşturmuştu. Elbise miydi bu kıızı güzelleştiren yoksa kız mıydı elbiseyi böylesine güzelleştiren? Bu sorunun cevabını düşünmek istemiyordu. Cevabını şu an için kendine hiç mi hiç itiraf etmeye niyeti yoktu. Genç kızın ona doğru yaklaşıp kendi etrafında dönerek "Nasıl olmuş?" demesiyle düşüncelerini bir kenara bırakıp karşısındaki güzelliğe baktı. Gerçekten fazla güzel olmuştu.

"İyi. Bunu alıyoruz," dedi umursamaz bir şekilde.

"Keşke bana da sorsaydın?"

"İnci uzatma, değiştir üstünü."

"Sen..."

Sert bir sesle "Sus ve giyin," demişti genç adam. İnci dolan gözlerini saklamak için hızlıca kabine girerek üzerindeki elbiseyi öfkenin verdiği hırsla çıkartarak kendi kıyafetlerini giydi ve elbiseyi alarak kabinden çıktı. Gözleri Gökhan'la buluştuğunda onun ücreti ödüyor olduğunu gördü. Umursamaz bir şekilde onun yanına giderek elbiseyi ona doğru attı.

"Elbiseyi de düğüne gelmeyi de istemiyorum."

Genç adam dişlerinin arasından tıslayarak "Saçmalama," dedi ve kıızı umursamadan elbiseyi alacaklarını söyleyerek ödemeyi yaptı. Bir eliyle satıcı kızın poşete koyduğu elbiseyi aldı ve diğer eliyle de İnci'nin kolundan tutup sürükleyerek mağazadan çıkardı ve kıızı biraz daha kendine çekerek "Sabrımı zorlama İnci..." dedi.

"Zorlarsam ne olur?"

Gökhan'ın sert çehresi öfkeyle kasılmıştı. Tehlikeli bir ses tonu ile "Emin ol senin için iyi şeyler olmaz," dedi.

Bölüm 4

Benim için iyi şeyler olmaz da ne demek? Kendi kendime bunu sormaktan ve cevabını arayıp bulamamaktan Gökhan'a bir cevap dahi verememiştim. Kendimi tam bir aptal gibi hissetmeme neden olduğu için bu adamdan gerçekten nefret etmem gerekiyordu ama edemiyordum işte!

"Aç mısın?"

Onun sesi ile kendime gelerek "Doyuracak mısın?" diyerek saçmalama rekorlarıma bir yenisini daha ekledim. Gökhan, kaşlarını çatmış kırmızı görmüş kızgın bir boğa gibi bakıyordu. Hemen üzerimdeki kıyafetlere göz gezdirip kırmızıyla alakası bile olmayan kıyafetlerimi gördüğümde rahatlayarak "Kırmızı yok üstümde sakın," dedim. O da söylediğimi anlamamış olmanın verdiği öfkeyle daha sert bir biçimde kolumu tutarak "Ne saçmalıyorsun?" diye homurdandı.

Öfkesini umursamayarak "Kırmızıyı gören kızgın bir

boğa gibi bakıyorsun," dedim. Sesim düşündüğümünden de alaycı çıkmıştı.

Karşımdaki adam sadece bir an şaşırda da hemen kendini toparlayarak yüzüme doğru eğildi. İnanamıyordum bütün alışveriş merkezinin önünde ne yapıyordu böyle? Yok, yok beni öpmezdi değil mi? Öpebilirdi de... Hoş onun gibi kendi havasına düşkün biri için bu büyük bir rezalet olurdu. Tabii onun dudaklarını es geçip kulağıma doğru eğilmesi ile hayal dünyamdaki seyahatimi sona erdirmek zorunda kalmıştım. Tabii onun kısık bir sesle kulağıma "İnan bana İnci kırmızıyı gören boğanın öfkesi bile şu an benim öfkemin yanında fazlasıyla hafif kalır," diye fısıldamasıyla titrememe engel olamadım. Nedeni korku muydu yoksa onun nefis kokusunun genzimi böylesine yakması mıydı bilemiyordum. Sadece bu teması bir an önce sonlandırmam gerektiğini düşünerek bütün gücümle kolumu elinin arasından kurtararak ondan uzaklaştım ve "Açım," dedim. Öfkeli gözlerini bir süre üzerimde gezdirdikten sonra bir şey söylemeden yürümeye başladı tabii onun peşimden yürüdüğümü söylememe bile gerek yoktu. Sonuçta ben hâlâ bu şehrin, bu alışveriş merkezinin ve Gökhan'ın yabancıyıldım!

Bir pizzacının önünde durmaya yeltendiğinde hemen adımlarımı hızlandırarak yanına yaklaştım ve "Pizza yemesek," dedim. Tek kaşını alaycı bir şekilde havaya kaldırarak "Neden?" diye sordu. Ne demek neden? Yemek istemiyordum daha başka nedeni ne olabilirdi ki.

Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silkerek "Sevmi-

yorum," dedim. Gökhan, yüzünde oluşan arsız ve alaycı gülümsemeyle "İlk geldiğinde pizza yemiştik seninle," dedi. Başımı onayladım ve "O zaman senden çekiniyorum ve açtım," dedim. Tamamen bana doğru dönerek "Şimdi çekinmiyor musun benden?" dedi.

Dürüst bir şekilde "Çekiniyorum," diye mırıldandı. Gökhan aldığı bu cevaptan tatmin olmamışçasına "Aç mısın?" diye sordu tekrar. Cevap vermek yerini başımı sallamakla yetindim.

"Bu durumda pizza yiyebiliriz. Şartlar hâlâ ilk günkü gibi."

Öfkeyle ellerimi yumruk yaptım. Beni resmen oyuna getirmişti ve ben de bir sazan gibi kolaylıkla onun oyununa gelmiştim. Bazen bu kadar aptal olmamın özel bir nedeni olup olmadığını gerçekten fazlasıyla düşünüyordum. Zira bir insan bu kadar aptal ve saf olamazdı değil mi?

Kolumdan çekilmem ile düşüncelerimden sıyrılarak "Pizza yemeyeceğim," dedim ve kolumu yine onun elinden kurtararak bekleme gereği bile duymadan köşede köfte yapan yere girerek cam kenarındaki bir masaya oturdum. Madem camı pizza yemek istiyordu o pizzasını yiyebilirdi. Tabii ben de köftelerimi...

Menüye hızlı bir şekilde göz gezdirdikten sonra garsondan bir porsiyon köfte ve kola istemiştik ki hemen yanımda erkeksi bir ses "Bir porsiyon köfte ve kola da ben alayım," diyerek teklif bile beklemeden karşıma oturdu. Garson ilk başta şaşırıp Gökhan'a müdahale et-

meye çalışsa da benim bir şey söylememem üzerine yanımızdan ayrıldı.

Dudaklarımı hafifçe büzerek "Pizza yiyeceğini sanıyordum," dedim. O ise beni umursamadan "Vazgeçtim," dedi düz bir sesle. Onu kızdırmaya kararlıydim, tabii az önce beni bir sazan yerine koymasının da cezasını çekmesini istiyordum ve bu yüzden susmadım. Şımarıkça "Neden ki?" dedim. Gözlerinde ki öfkeyi gördüğümde kendimi biraz ileri gitmiş gibi hissetmişim ama hemen sonra kendimi toparlayarak yaptıklarımın onun yaptıklarının yanında bir hiç olduğunu hatırlattım kendime.

"Canım öyle istedi."

Kaşlarımı kaldırarak ve dirseklerimi masaya koyarak hafifçe ona doğru eğildim ve "Ama az önce de pizza yemek istiyordun," dedim.

Gökhan ne yaptığımı anlamaya çalışır bir ifadeyle beni süzüyordu. Bense en masum halimle ona bakıyordum. Hoş benim her halim masumdu! Özellikle de böyle bir adamın yanında tabii ki masum olan bendim. Tartışmaya bile gerek yoktu.

"Canına mı susadın?"

Başımı onaylar anlamda salladım ve şuh bir sesle "Susadım evet," diyerek dilimle dudaklarımı yaladım. Okuduğum kitaplardaki romantik ve böylesine tehlikeli sahnelerin hiçbir zaman işime yaramayacağını düşünerek ne büyük bir aptallık etmişim.

Gökhan'ın bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kaymıştı ve uzun bir süre orada oyalanarak tekrar göz-

lerimi buldu. Gözleri koyulaşmıştı ve fazlasıyla tehlikeli duruyorlardı. Boğazımın kuruduğunu hissettim.

Garsonun tabaklarımızı getirmesiyle derin bir nefes alarak arkama doğru yaslandım. Tabaklarımızı bıraktıktan hemen sonra kolalarımızı da getirerek başka bir isteğimiz olup olmadığını sormuştu. Gökhan benim cevap vermemi beklemeden adama başka bir şey istemediğimizi söylemişti. Bozulduğumu belli etmek amacıyla hafifçe kıpırdandım oturduğum yerden ve "Bana da sorabilirsin," dedim.

Başını tabağındaki köftelerden kaldırarak bana baktı ve "Neyi?" diye sordu. Derin bir nefes alarak "Garson sadece sana değil bana da bir isteğim olup olmadığını sordu sen cevap vermeden önce diyorum keşke bana da sorsaydın," diyerek açıklamaya çalıştım.

"Biliyor musun İnci, çok konuşuyorsun."

"Hayır."

"Evet, lütfen artık sus."

"Gök..."

Sözümü tamamlama izin vermeden eliyle sus işareti yaparak tabağındaki köftelere odaklandı tekrar. Kendimi sakin olmaya zorlayarak önümdeki nefis köftelere baktım ve bir tanesinden küçük bir parça keserek ağızma attım. Gerçekten harika bir lezzeti vardı. Kolamdan da bir yudum alarak kendimi bu mükemmel lezzete bıraktım.

Biraz olsun karnımı doyurduktan sonra sormam gereken sorular aklıma gelince Gökhan'a baktım. Bakışlarımızın karşılaşmasıyla hafifçe huzursuz olsam da bunu ona belli edecek değildim.

"Kimin düğününe gidiyoruz?"

"Arkadaşımın."

"Ne zaman?"

"Yarın akşam."

Başımı sallayarak tabağımdaki köftelere geri döndüm. Az önce baktığımda Gökhan'ın çoktan tabağını bitirmiş olduğunu fark etmiştim. Ben de ancak yarısını bitirebilmişim.

"Çok yavaş yiyorsun."

Onun sesi ile başımı hafifçe kaldırarak yüzüne baktım ve kolamdan bir yudum alarak "Sorun mu?" dedim. Gökhan da düz bir sesle "Evet, sorun," dedi. Umursamazca omuzlarını silkerek "Neden ki?" dedim.

"Beklemeyi sevmem çünkü."

"Bekleme o halde."

Anlamamış bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Bir açıklama gereği hissederek "Benden önce yiyerek beni bekleme zahmetine girmek yerine bana ayak uydurmayı dene," dedim.

Kaşları hafifçe çatılarak "Sana ayak uydurmak mı?" dedi. Onaylar bir biçimde başımı sallayarak "Bu, o kadar zor mu?" dedim. Gerçekten bana ayak uydurması bu kadar zor muydu?

Gökhan arkasına yaslanarak kollarını birleştirdi ve "Ben kimseye ayak uydurmam. Ayak uydurması gereken birisi varsa o da sensin İnci. Fakat ben senin bana ayak uydurmanı değil olabildiğince gözüme gözükmemeni istiyorum ufaklık," dedi.

Duyduğum sözler ile hafif çaplı bir hayal kırıklığı ve yanında birazcık hüzne boğulmuş olsam da aldırmamaya çalışıp ona kocaman gülümseyerek "Ben senin gözünün önünde değilim. Sen beni gelip buluyorsun," dedim. Sesimdeki sakinliğe kendim bile şaşırmıştım. Gerçekten içimde küçük bir çocuk ağlarken böylesine güçlü durmam tam bir mucizeydi.

Tek kaşı hafif alaycı bir şekilde kalkarak açık bir küçümseme içine girmişti. Bir insan kaşıyla, gözüyle bile karşısındakine, hak ben senden daha üstünüm izlenimi verebilir miydi? Onu umursamamaya çalışarak tabağımdaki köfteden bir parça daha aldım ve hafifçe başımı çevirip etrafı izlemeye başladım. Turuncunun hâkim olduğu bir yerdi burası. Tabii araya katılan yeşil ve beyazlar da görmezden gelinemezdi.

"Etrafı izlemek yerine yemeğini bitir."

Şu an büyük bir öfke patlaması içinde olsam da bunu belli etmemek adına yüzüme sakin bir ifade takarak "İştah mı bıraktın?" dedim. Benim meydan okumam karşısında hiç şaşırmamıştı. Sanırım o da artık bana ve benim bu halime alışıyordu.

Düz bir sesle "O halde kalkabiliriz," dedi ve garsonu çağırarak hesabı ödedikten sonra oturduğu yerden hızla kalktı. Beni bekleme zahmetinde bile bulunmadan çıkışa doğru yönelmişti.

İki günde beni sayısız kabalıklarına alıştırmıştı. Titiz, düzen hastası ukalanın tekiydi! Kendini dünyanın ilk yedi harikası içinde birinci sırada gördüğüne de emin-

dim. O kadar çok kendine güveniyordu ki bu kabul etmek istemesem bile etkiliyordu beni. Bir erkeğin böylesine kendine güvenmesi, böylesine umursamaz tavırları genellikle biz genç kızların ilgisini çekmekte nedense birinci sıradadır.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak hızlı adımlarla ona yetiştim. Elinde elbisemin poşeti ile yürürken bile ayrı bir havası vardı. İnanamıyordum kendime! Gökhan'a karşı olan bu düşüncelerim gerçekten hiç mi hiç hoşuma gitmemişti. Onunla fazla zaman geçirmem benim açımdan çok daha iyi olacaktı.

Kocaman bir sessizliğin eşlik ettiği yürüyüşümüzden sonra arabaya binmiştik. Sessizliği sevmiyordum... İçimde bir şeyleri rahatsız ediyordu. Bu yüzden o arabayı çalıştırırken dayanamayarak "Nereye gidiyoruz?" dedim. Gözlerini yoldan ayırmadan düz bir ses tonu ile "Eve," dedi. Onun bu kısa cevabıyla pes etmemeye çalışarak "Yarın düğününe gideceğimiz arkadaşın yakın bir arkadaşın mı?" dedim. Sadece kısa bir an kısık gözlerle bana baktıktan hemen sonra tekrar gözlerini yola sabitledi.

"Yakın arkadaşım."

"Evleneceği kişiyi de tanıyorsundur o zaman."

"Evet."

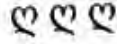
"Düğüne gelenler senin çevren olacak yani genel olarak öyle mi?"

"Evet."

Sesimde hafif bir öfke ile "Kısa cevaplar vermek yerine, cümle kurmayı dener misin?" dedim.

“Hayır.”

Almış olduğum yenilgiyle koltuğuma daha da fazla kurularak onu yok saymaya çalıştım. Hoş, o bu kadar yakınımıdayken, bu kadar çok kendini belli ederken bunu nasıl başaracaktım kesinlikle bilmiyordum.

Arabadaki sessizliğin ardından evde de işler değişmişti. Gökhan odasına girerek üzerine rahat bir eşofman ve tişört giyip salondaki çift kişilik koltuğa iyice kuruldu ve günlerdir okumayı ertelediği kitabı eline aldı. Genç adam bir kitabın başında bir kere tat almamışsa sonunu zor getiriyordu. Ama yine de o son geliyordu. Şu ana kadar hiçbir kitabını yarım bırakmamanın verdiği gururla kitabını kaldığı yerden okumaya başladı. Hem bu şekilde o ufaklığı da düşünmeyecekti. Ondan gerçekten uzak durması gerekiyordu. İnci'nin kendisi üzerindeki adını koyamadığı etkisi hiç ama hiç hoşuna gitmiyordu.

İnci ise Gökhan'ın tavırlarını anlamamanın verdiği kafa karışıklığıyla uğraşıyordu. Daha fazla düşünmemeye çalışarak altına beyaz şortunu üzerine de mavi askalı bluzunu giydi. Eline matematik test kitabını ve kalemelerini alarak salona gitti. Odada kaldığı sürece onu düşünenecekti, onun yaptıklarının ne anlama geldiğini kafasında yüzlerce kez tartıp duracaktı. Bunları yapmak yerine ders çalışması gerekiyordu.

Salona girdiğinde Gökhan'ın çift kişilik koltuğa oturmuş ayaklarını da hafifçe masaya doğru uzatmış olduğu-

nu gördü. Elinde de bir kitap vardı. Gerçekten şaşırmıştı. Onun gibi bir adamın kitap okuyabilme ihtimali düşüncelerinden bile geçmemişti. Kaldı ki gerçekliğine inanabilsin.

Onun yanı boştu aslında oraya oturabilirdi ama bu ne İnci için ne de adam için iyi olmazdı. Zira genç kızdan pek hoşlandığı söylenemezdi. Çaprazındaki tek kişilik koltuğa oturdu ve okuduğu kitabın adını okumaya çalıştı. Ne olduğunu görünce kitabı daha önce okuduğunu ve sevdiğini hatırladı. Bu kitabı gerçekten severek okumuştu hatta başroldeki Sinan'a âşık olmuştu. Bir adam ancak onun kadar sevdiğini belli edip hiçbir şeyi ve hiç kimseyi önemsemeden kadınına, aşkına sahip çıkabilirdi. Farkında olmadan “Güzel kitap,” diye mırıldandı.

Gökhan duyduğu sesle başını kitaptan kaldırıp çaprazındaki kıza baktı. Aslında salona girdiğini fark etmişti ama görmezden gelmişti. Şimdi ise kız varlığını göstermeye çalışıyor adeta ben buradayım diyordu. Kızın verdiği stres ve kitabın sıkıcılığı ile “İdare eder,” diye homurdandı. Genç kızın cevabı üzerine hemen kaşlarını çatıldığını fark etti.

“Kitap gerçekten güzel...”

Sesindeki inat genç adamın yüzünde kısa bir an gülümsemeye neden olsa da adam o gülümsemeyi yok sayarak “Boş hayaller...” dedi.

İnci onun neden boş hayaller dediğini gayet iyi biliyordu. Kitaptaki adam o kadar çok seviyordu ki kızı onun için yıllarca beklemişti. Üstelik kız için kitabın daha sonraki sayfalarında herkese meydan okumuştı.

“Boş olan hayaller hangisi?”

Genç adam omuz silkerek “Hiçbir erkek bir kadını böylesine beklemez,” dedi. Bu dediğinde de gayet haklı olduğunu düşünüyordu.

“Neden?”

“Neden beklesin?”

“Neden beklemesin?”

“Saçma çünkü.”

“Hayır. Saçma falan değil... İnsan sonuçta sevdiğini bekler.”

Genç adamın yüzünde alaycı bir gülümseme oluşmuştu. Bu kız gerçekten küçük bir kız çocuğuydu. Düşünceleri bunun kesin kanıtıydı.

“Nerede yaşıyorsun sen?”

İnci Gökhan’ın sesindeki küçümsemeyi ve alayı çok rahat anlamıştı. Bu fazlasıyla sinirine dokunsa da takılmamaya çalıştı.

“Ben dünyada yaşıyorum. Bence sen kendine bir bak. Zira dünyada yaşamayı hak etmeyecek kadar taş kalplisin.”

Bu sözler başka zaman olsa genç adamı fazlasıyla sinirlendirirdi. Oysa şimdi kendini kahrkaha atmaktan alıkoyamamıştı. Bu kız gerçekten küçük bir kız çocuğuydu. Hele ona meydan okuması yok mu? Bu genç adamı fazlasıyla güldürüyordu. “Taş kalpli olmak,” dedi ve hafif alaycı bir ton yükleyerek sesine “aptal olmaktan daha iyidir.”

İnci vücudunun kaskatı kesildiğine yemin edebilirdi.

Bir insanın bu kadar duygusuz olması gerçekten normal değildi. Anlayamıyordu. Nasıl da böylesine taş kalpli olduğunu gerçekten anlamıyordu. Gururlu bir ifade takınarak sesini düz bir tonda tuttu ve “Aşk aptallık değildir,” dedi.

Genç adam sesindeki küçümsemeyle “Tabii,” diye mırıldandı. İnci karşısındaki ifadesiz yüze ve alayla hafifçe kısılmış gözlere baktı. Derin bir nefes alarak, sesine açık bir alay katıp “Aşk sana uğramadığı için aşkı aptallık gibi görmek tam da sana yakışan bir şey.”

Gökhan hafif çapta bir şaşkınlık yaşasa da bunu belli etmedi. Kızın amacının onu kızdırmak olduğunu gayet farkındaydı ve amacına ulaşmasına asla izin vermeyecekti.

“Bildiğim kadarıyla kazanman gereken bir üniversite var.”

İnci kaşlarını anlamadığını belli eden bir ifadeyle çatacak “Ne alaka?” dedi.

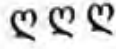
“Çok alaka. Aşkla ilgili engin bilgilerini kendine saklayıp derslerine çalış.”

“Çalışıyorum.”

“Evet, belli. Her neyse paramın boşa gitmesini istemem o yüzden iyi çalış.”

İnci adamın söylediği son cümlelerin ağırlığıyla bir an ne diyeceğini bilemedi. Gözlerinin dolmasına da engel olamamıştı. Test kitabını açarak biraz olsun dolan gözlerini gizlemeye çalıştı ama Gökhan çoktan fark etmişti. Sadece kısa bir an ileri gidip gitmediğini düşündükten

sonra kitabına geri döndü. Aklını küçük bir kız çocuğuyla meşgul edemezdi.

Kalbim acıyordu. Gökhan'ın sözlerinin böylesine beni etkilemesine izin verdiğim için de fazlasıyla gururum incinmişti. Onu umursamamam, gerekirdi... Ama ben ne yapıyordum? Adamla karşılıklı laf dalaşına giriyordum. Çok mu zordu onu umursamamak? Ah Allah'ım, neden yapamıyordum ki? Neden onu yok sayamıyordum? Hadi ama onu hangi kız yok sayabilir ki? O fazlasıyla yakışıklı ve karizmatikti. Üstelik bu soğuk kişiliği daha da çekici kılıyordu onu.

Test kitabının üzerinden hafifçe ona doğru baktım. Saçma bulduğu o kitabı okumaya devam ediyordu.

"Bir insan saçma bulduğu bir kitabı neden okur ki?"

Bakışları bir anda beni bulmuştu.

"Beni mi izliyorsun?"

Duyduğum son cümle ile yüzümün yarısını kapatan test kitabını tamamen indirdim ve umursamaz görmeye çalışarak "Ben mi? Emin ol bir çizgi film bile şu an senden daha izlenilebilir gözümde," dedim. Hafif bir kahkaha atmıştı.

"Çizgi filmlerde de benim kadar yakışıklı adamlar var mı?"

"Kendini yakışıklı mı görüyorsun?"

"Değil miyim?"

Ah, kahretsin. Tabii ki çok yakışıklıydı. Hem de bir

genç kızın kalp ritmini bozabilecek kadar yakışıklıydı ama bunları bilmesine gerek yoktu değil mi? Onun o şişmiş egosuna biraz daha katkı yapmak insanlık adına büyük bir ihanet olurdu. Bu yüzden "Bence değilsin," diye mırıldandım.

O ise cevabım üzerine elindeki kitabı bırakarak ayağa kalktı ve yanıma gelerek yüzünü yüzüme doğru eğdi. Hafifçe titremiştim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Sesimin hâlâ çıkıyor olmasına gerçekten şükretmeliydim.

Yüzünü biraz daha yaklaştırdı "Bir de böyle bak," dedi. Aramızda o kadar az bir mesafe vardı ki bir türlü düşüncelerimi toparlayamıyordum. O yüzden ne demek istediğini anlayamamıştım.

"Anladım?"

"Gerçekten yakışıklı değil miyim?"

Şaka mı yapıyordu? Gerçekten yakışıklı olduğunu göremeyecek kadar kör müydü? Hiç sanmıyorum. Gökhan gerçekten çok zeki bir adamdı ve elbette ki yakışıklılığının da farkındaydı ama işte şu an bu yaptığı fazlasıyla anlamsız ve gereksizdi.

"Çekilir misin?"

"Soruma cevap ver."

"Az önce cevap verdim."

"Şimdi yine cevap ver."

Kedinin fareyle oynadığı gibi oyun oynuyordu resmen

benimle. Bir koltukta Gökhan tarafından sıkıştırılmış bir halde olmak gerçekten tuhaf bir duyguydu. Biraz heyecan, biraz arzu, biraz... Ah ben ne saçmalıyordum böyle?

"Değilsin."

"Ne değilim?"

Sesinde bariz bir alay vardı. Bu durumumdan eğlendiği çok açıktı. Ama onu daha fazla eğlendirmeye niyetim yoktu. O yüzden düz bir sesle "Bana göre yakışıklı değilsin," dedim.

"Sana göre öyle mi?"

"Evet."

Düşünür gibi bir süre bana baktı. Onun o alay parlayan gözlerinden ne düşündüğünü anlayamamak gerçekten benim için büyük bir eziyetti, hele de böyle bir durumdayken.

"Senin..." dedi ve hafif bir nefes alarak "Zevksiz olduğunu düşünecek olursak, gerçekten yakışıklı bir adam olduğumu bir kez daha anladım," dedi her kelimenin üzerine ağır ağır basarak.

Şaşkınlıktan irileşen gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum. Bir insana bu kadar özgüven, bu kadar ego fazla değil miydi?

"Seni yakışıklı bulmamamın acısını beni zevksiz olarak nitelendirip geçirmekse amacın engel olmayacağım sana."

Sert çehresinde hafif bir gülümseme belirmişti. Bu adama gerçekten gülmek yasaklanmalıydı! O bana bu kadar yakinken böyle gülümserse ben gerçekten akli dengeyi kaybedebilirdim.

"Kendine çok güveniyorsun değil mi?"

"En az senin kadar."

"Ufaklık... Küçük bir kız çocuğundan farkın yok."

Bir şey söylememi beklemeden üzerime eğilmeyi bırakıp tekrar oturduğu koltuğa gitti ve kitabını alarak sandalye kenarından çıktı. Ben de boş gözlerle arkasından bakmakla yetindim. Böyle bir adamın da ancak arkasından bakabilirdim zaten. Beni küçük bir kız çocuğu olarak gören bir adama yapabileceğim tek şey böyle bakmak olurdu.

Bölüm 5

Bütün gün boyunca o küçük cadıyı düşünmemeye çalıştım ama aklım bana en büyük ihaneti yapıp onu bir saniye bile düşünmeden duramamıştı. Onun yüzünden eve erkenden gelip on dakika sürecek olan hazırlanma süremi bir saate çıkarmıştım. Hoş, erken gelmem ne işe yaradıysa sanki küçük cadı odasından çıkmamıştı bile. Hazırlandığım halde zaman geçirebilmek için odada dolaşıp duruyordum.

Gözüm saatime kayınca gitme zamanının geldiğini düşünerek ağır adımlarla odadan çıktım. Kapı girişine vardığımda "İnci," diye seslendim. Bir de hanımefendinin odasına gidemezdim.

"Geliyorum," diyen sesini duyunca kendimi sakın olmaya zorladım. Gergindim ona karşı. Bütün gün aklımdan çıkmadığı için hem ona hem de kendime karşı fazlasıyla sinirliydim. Bir an önce kendime çeki düzen

verip bu küçük kız çocuğunu düşünmemeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Geldim."

Onun çocuksu ve neşeli çıkan sesiyle düşüncelerimden ayrılıp ona baktım. Tam karşımda durmuştu. Gözlerimin doğru görüp görmediğinden emin olamıyordum. Bu kadın... Bu kadın o ufaklık olamazdı değil mi?

Uzun kırmızı elbise bütün vücudunu sarmıştı, üstelik göğüs dekoltesi de gayet davetkâr bir biçimde tam karşımda duruyordu. Saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. O güzel yeşil gözlerini öne çıkaracak çok hafif bir göz makyajı vardı. Ama dudaklarına bu hafiflikle alakası olmayan her erkeğin gördüğünde öpmek isteyeceği, tıpkı elbisenin rengi gibi kırmızı bir ruj sürmüştü. O kadar baştan çıkarıcı duruyordu ki bedenimin ona karşı uyarılmasını engelleyememiştim.

"Nasıl olmuşum?"

Nasıl mı olmuşum demişti? Acaba onu gören her erkeğin ona sahip olmak için delirebileceğinin farkında mıydı? Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım. Ne demem gerektiğini kestiremiyordum.

"Çok mu kötü?"

"İdare eder."

Sesimin boğuk çıkmasına engel olamamıştım. Onun ise yüzü büyük bir hayal kırıklığı ile gölgelenmişti.

"Sadece bu mu?"

"Ne bekliyordun?"

"Ben..."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak amaçlı bileğinden tutarak kendime doğru çektim. "Sen ne?" dedim mırıldanarak. O güzel papatya kokusu genzimi yakarken bir cevap bekliyordum.

Yüzündeki hayal kırıklığını gölgelemeye çalıştığı hafif bir gülümseme ile "Hiç, öyle," diye mırıldandı. Kendime engel olamayarak onu biraz daha kendime çektim. Vücudunun ısını her uzvum rahatça hissedebiliyordu artık. Yeşilin en güzel tonunu almış olan gözlerine baktım. Bu gözler sanki benden benliğimi alıyor, bilinmez diyarlara sürüklüyordu. Öylesine savunmasız ve öylesine asi oluyordum bu gözlerle baktığımda. Savunmasızlığım bu gözlerin beni bilmediğim yerlere götürmesi, bilmediğim duygulara sürüklemesinden kaynaklanıyordu. Asiliğim ise bu bilinmedik duruma karşı hiçbir savunma mekanizmamın olmayışındandı. Neler oluyordu bana böyle, anlamıyordum. Ben ki her zaman mantığımla hareket edip nadir sinirlenen bir adamken şimdi denge-sizlik konusunda çığır açmış durumdaydım. Ah, üstelik onun papatya kokusu genzimi böylesine yakarken mantık namına bir şey kalmamıştı ben de! Tek düşündüğüm kollarımdaki bu kadının kırmızı ve fazlasıyla kışkırtıcı dudaklarıydı. O dudakları sadece bir an olsun esir alarak, sömürmek istiyordum. Bunu yapacaktım, vücudum resmen bu kadın için yanmaya başlamıştı! Kadın mı? O daha küçük bir kız çocuğuydu. Bu düşünceyle farkında olmadan yüzümü buruşturarak kollarımdaki kıızı serbest bıraktım. Yüzünün kızarıklığından en az onun da benim

kadar heyecanlandığını fark etmiştim fakat olabildiğince yok sayarak bu durumu "Gidelim," dedim.

Onu bekleme gereği bile duymadan önden aşağıya inmiş ve arabama kurulmuştum. Kısa bir an sonra da onu gördüm. Üzerinde siyah bir şal vardı ama bu şal bile onun güzelliğine gölge düşürememişti. Aksine kışkırtıcı bir biçimde durarak elbiseyle tam bir uyum sağlamıştı.

Yanıma oturmasıyla bir şey söylemeden arabayı çalıştırdım. Bugün en yakın dostumun en mutlu günüydü. Kırk yıl düşünsem onun âşık olacağını düşünemezdim fakat olmuştu işte! Ayaz gibi bir adam babasının düşmanının kızına âşık olmuştu ve bugün de onunla evlenecekti. Yakın arkadaşımın aklını başından alan kadını iyi tanıyordum. Onun gibi asi bir karım olmaması için bol bol Allah'a yalvarmam gerekecekti. Asi bir gelinim olmasındansa sakın, sessiz bir gelini tercih ederdim. Tabii, bir de titiz ve düzenli olmalıydı. Bir an gözlerim yanımdaki ateş parçasına kaydı. Kısacası benim istediğim kadın İnci'nin tam tersiydi. Kısa bir an gözlerimiz buluştu. Hemen gözlerimi ondan ayırarak tekrar yola çevirdim. İnci gibi bir kadın, kız... Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha hayatı yeni yeni öğrenmeye başlayan bir kızdı İnci fakat şu an yanında oturan bir kadındı, arabamın içini papatya kokusuyla dolduran bir kadın. Her erkeğin isteyeceği bir kadındı üstelik! Bu düşünceyle direksiyonda ellerim hafifçe kasıldı. Vücudumun verdiği bu anlamsız tepkiye anlam veremiyordum. Ne oluyordu bana böyle?

"Gökhan."

Adımın gayet heyecanlı bir şekilde söylendiğini işit-
mekten memnun olmuştum.

"Efendim."

"Orası çok kalabalık olacak mı?"

Sesindeki tereddüt ve korkuyu çok net bir biçimde
anlamış olsam da bunun nedeni hakkında herhangi bir
düşünceye sahip olamamıştım. Sonuçta bir düğüne gi-
deceklerdi ve kalabalık olacaktı. Burada tereddüt edile-
cek ya da korkulacak bir durum yoktu. Yine de sorusunu
cevapsız bırakamayarak "Evet," dedim. Rahatsızca otur-
duğu yerde kıpırdandığını fark etmiştim. Bir şey sormak
istemediğim halde dilim benim kontrolümden çıkarak
"Ne oldu?" dedim. Ondan bir cevap beklerken de ara-
bayı taşlı yolda misafirler için ayrılmış olan yere doğru
sürdüm. Biraz ilerimizdeki evin bahçesinden gelen ren-
gârenk ışıklar göreni bir hayal dünyasının içine çekecek
kadar muhteşem duruyordu. Anlaşılan sevgili dostum
evliliği için hiçbir şeyden kaçmamıştı.

Arabayı uygun bir yerde durduktan sonra İnci'ye doğ-
ru döndüm. Az önceki soruma henüz cevap alamamış-
tım ve kızın huzursuzluğu loş arabada pek belli olamasa
da ben öyle olduğunu hissedebiliyordum. Sesimi olabil-
diğince düz tutmaya çalışarak "İnci," dedim. Buğulanmış
yeşil gözlerini bana doğru çevirdi. O kadar çarpıcı bir şe-
kilde rengini belli eden gözlerdi ki bunlar karanlıkta bile
adeta bir ayna gibi parlıyorlardı. Tıpkı kahverengi saçları
gibi...

"Beni..." dedi ve kesik bir nefes aldı. O güzel ve kı-
kırtıcı dudakları şekilden şekle girerken bunun bana karşı

bir eziyet olduğundan adım kadar emindim. Adeta kader
benimle dalga geçiyordu. "Beni bırakma, lütfen..."

Bir an ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım.
Beni bırakma da ne demekti? Neden bahsediyordu bu
kız? Anlamamış olmanın verdiği gerginlikle açık bir şe-
kilde homurdandım. İnci de bunu anlamış olacak ki biraz
korku, biraz heyecanlı bir ses tonuyla "Yani, orada dü-
ğünde beni tek başıma bırakma demek istemiştin," dedi.
Yaptığı açıklama ile üzerimdeki gerginlik uçup giderek
yerini hafif bir alaya bırakmıştı. Bu başına buyruk, dik
kafalı küçük kız yalnız kalmaktan fazlasıyla korkuyordu
anlaşılan. Aslında insanların korkularıyla dalga geçmek-
ten, onlarla uğraşmaktan haz alan bir adam değildim fa-
kat bugünden sonra bu durumdan zevk alabilirdim. Ta-
bii, bunu sadece İnci'ye yaparsam o zevki tadacağımdan
emindim! Dudağımın kenarı alaycı bir şekilde kıvrıldı ve
"Neden?" dedim. Gözleri şaşkınlıkla ve sinirle irileşmiş-
ti. Nefes alışverişleri ise adeta şalını delecek kadar şiddet-
liydi.

"Kimseyi tanımıyorum."

"Kimseyi tanımadığın için yakışıklı bulmadığın bir
adamla bütün gece yan yana duracaksın yani?"

Dün geceki olayı unutmamıştım. Açık bir şekilde
beni yakışıklı bulmadığımı söylemişti ve ben bunun inti-
kamını almadan duramazdım. Üstelik İnci ile böylesine
 oynamak, onu kedinin fareyi sıkıştırdığı gibi sıkıştırmak
fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

Hafif isyankâr bir ses tonuyla "Bir adamla yan yana

durmam için yakışıklı olması şart değil," dedi. Tek kaşım alayla kaldırarak ona baktım ve sesimi boğuk bir hale getirerek "Bir adamla yan yana durman için ne gerekiyor papatya?"

"Papatya mı?"

Elimle hafifçe alınma vurarak "Bu cümlede takılacak yer olarak bir tek bunu mu buldun?" dedim. Sesimde açık bir küçümseme oluşmuştu. O ise buna aldırmadan garip bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Bu ifadenin ne demek olduğunu anlayamamıştım. Mutsuz değildi biliyordum. Çünkü mutsuz olduğunda onun o güzel kavisi- li kaşları bir anda çatılır, o küçücük burnu domates gibi kızarır, dudakları ise... Ah, ne yapıyordum ben böyle? Kendime gerçekten inanamıyordum artık. Kızın her ifadesini ezberlemiş olamazdım değil mi? Bu kadar da ileri gitmediğimi umarak ona bakmayı sürdürdüm. Hâlâ az önceki gibi garip bir halde bana bakmayı sürdürüyordu. Eşsiz bir ormanı andıran yeşil gözleriyle beni daha da büyük dipsiz bir kuyuya doğru sürüklemeye başlamışken kendime geldim ve "Arabadan in," dedim ve ben de hızla dışarı çıktım. Küçük bir kız çocuğunun yanında bu kadar zayıf olamazdım. Onun yeşil gözlerinin beni sürüklediği yerlere gidemezdim. Aksi takdirde... Derin bir nefes aldım. Eğer onun gözlerinin sürüklediği yerlere gidecek olursam bu hem benim hem de onun felaketi olurdu.

Genç kız arabadan indiğinde ayaklarının onu taşıyıp taşıyamayacağından pek de emin değildi aslında. Üstelik

bu durumun da pek çok nedeni vardı. Öncelikli olarak bilmediği bir ortama girmek ki bu gerçekten korkunçtu ama bundan da korkunç olanı Gökhan'ın onu tek başına bırakma ihtimaliydi. Eğer, onu bilmediği bir ortamda tek bırakırsa genç kız gerçekten ne yapacağına dair en ufak bir fikir bile yürütemiyordu. Üstelik az önce olanlardan sonra düşünme gibi bir yetisi olduğundan da artık emin değildi. Nasıl da güzel söylemişti diye içinde geçirmeden edemedi genç kız. Gökhan ona papatya demişti... Papatya... İlk defa ona gerçekten güzel anlamlı bir şey söylemişti. Kalbinde oluşan rahatlamaya ve karnındaki kelebek uçuşmalarına bir anlam veremiyordu. Hafifçe nefes alarak gecenin kokusunu içine doğru çekti. Sarsak adımlarla arabanın kenarında bekleyen adama doğru yürüdü. Gerçekten çok yakışıklı duruyordu. Her genç kızın aklını başından alabilecek kadar muazzam bir görünüme sahipti. Tabii adam genç kızlarla ilgileniyor olsaydı... Onun herhangi bir genç kızla ilgileneneğini açıkçası düşünemiyordu. O daha çok olgun kadınlardan, giyinmeyi bilen, süslü ve sanırım biraz da oynak kadınlardan hoşlanıyordu! Bu düşüncesi bile kızın yüzünü buruşturmasına yetmişti. Gökhan bunu fark etse de umursamayarak kızın kolunu tutup büyük evin girişine doğru yürümeye başladı.

Müzik sesi ve kadınlı, erkekli gülüşme sesleri her adımda biraz daha canlı bir şekilde varlığını belli ediyordu. Bu seslere aşina olan genç adam için her şey normal görünüyordu. Fakat genç kız için büyük bir farklılık bu.

Elbette ki daha önce bir düğüne gitmişti ama böylesine lüks bir evin bahçesinde düzenlenen bir davete ve yine bu lüks eve yaklaşan zengin insanların arasına ilk defa girecekti! Haklı olarak da biraz olsun heyecanlanmıştı. Sonuçta daha önce böylesine zengin bir ortamda bulunmamıştı ve bulunmayacaktı da. Bu gerçeğe kalbine saplanan acıyı görmezden gelerek adımlarını Gökhan'ın güçlü ve kendine güvenen adımlarına uydurmaya çalıştı.

Her adımda bahçedeki kalabalığa biraz daha yaklaşıyorlardı. Genç kız bahçede gördüğü kalabalık ile vücudunda oluşan titremeye engel olamadı. Beklediğinden daha kalabalık ve daha şık insanlar vardı burada. Kendisinin onların yanında fazlasıyla sönük kaldığını düşünüyordu. Adam da kızın titremesini elinin altındaki kolundan fark etmişti. Artık ayan beyan kalabalığın karşısındaydılar ve yanlış bir izlenim vermemek adına kızın kolunu serbest bıraktı. Onun bir an rüzgârda dalgalanan bir yaprak gibi geriye doğru savrulacağını düşünse de genç kız zorlukla dengesini koruyabildi.

Genç adam kızın kolunu bırakmış olsa bile aralarındaki mesafe hâlâ fazlasıyla yakındı. Bundan yararlanarak yavaşça kulağına "Sakin ol, başlıyoruz," diye fısıldadı. Sanki bir tiyatro oyununa başlıyorlarmış gibi adam yüzüne sahte bir gülümseme takarak onları fark edip bakanları selamlıyordu. İnci hafifçe yutkundu. Artık daha iyi anlamıştı. Böyle bir hayatta ancak bölümlük bir oyuncu olabilirdi. Başrol buradaki insanlara aitti her zaman bu oyunda.

"Yürü."

Gökhan'ın emreden sesiyle kendine gelerek onunla birlikte kalabalığın içine doğru yürümeye başladı. Davetilerin ki bunların çoğu kadındı, bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu genç kız. Tabii, kadınların neden baktığını göremeyecek kadar da kör değildi. Onların derdi Gökhan'dı. Bakışları adama kaydı. Onun birkaç kişiye başıyla selam verdiğini görünce o da selam verdiği kişilere doğru çevirdi bakışlarını. Gördükleri yüzünden kalbindeki hafif sızıya engel olamadı. Gökhan davetteki kadınlarla selamlaşıyordu. Üstelik hepsi de birbirinden güzeldi. Bir kez daha burası için ne kadar sönük kaldığından emin oldu.

Öte yandan Gökhan genç erkeklerin yanındaki kıza baktıklarını fark etmişti. Bu hissettiği, gördüğü bakışlar onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Genç kızın buradaki en güzel kadınlardan biri olduğu tartışılmayacak bir gerçektir. Üstelik genç olması yüzünden erkeklerin daha da ilgisini çekiyordu. Tıpkı bir yasak elma gibiydi İnci. Dokunulmaması, yaklaşılmaması gereken bir yasak elma... Yakın dostlarından Ahmet'i görmesiyle onun olduğu tarafı doğru yöneldi. Genç kıza bakma gereği bile duymadan arkadaşının yanına bir iki uzun adımda ulaştı. Kısa bir süre sonra ise hemen yanında İnci'nin olduğunu fark etti. Bakma gereği bile duymamıştı, o olduğundan emindi. İnci'den başka kimse böylesine güzel, papatya gibi kokmazdı!

Kısa bir süre yanındaki arkadaşıyla muhabbet etmişti.

görmemesinin normal olduğunu anladı. Toplantılara da zaten o birimlerin sorumluları gelirdi büyük ihtimal bu kadın onlardan biri değildi.

“Gökhan Bey.”

“Efendim Yeşim.”

Kadının inadına sesine resmi bir ton eklemişti. Zaten kadının cümlesi ne kadar resmiyse sesi bir o kadar samimiydi. Böyle dolambaçlı yolları seven kadınlardan pek hoşlanmasa da bu kadının güzelliği için biraz zamanını ayırabilirdi.

“Yanınızda ki kız sevgiliniz mi?”

Genç adam bir an yanındaki kıızı düşündü. Daha sonra aklına İnci geldi, kadının ondan bahsettiğini anladı. Yeşim’in omzunun üzerinden az önce bulundukları kısma baktığında İnci’yi göremedi ve bu içinde garip bir telaşı fitilledi. Gözleri hızlıca etrafı tararken onu bir adamın kollarında dans ederken bulacağını hiç düşünmemişti. Çehresindeki tüm kaslar gerilerek öfkeli gözlerini doğrudan kızın üzerine sabitledi.

Bölüm 6

İnci hâlâ az önce olanlara inanamıyordu. Gökhan’ın yaptığı, tamamen onu yok saymaktan başka bir şey değildi. O kadının yanına hiçbir şey söylemeden gitmiş, şimdi de dans ediyordu. Hiç tanımadığı insanların yanında onu yapayalnız bırakmıştı. O kadar da söylemesine rağmen... Sinirinden gözlerinin dolmasına engel olamadı. İlk defa adama karşı böylesine keskin ve saf bir öfke duyuyordu. Dün geceki kabalığında bile ona karşı böylesine delice bir öfke seline kapılmamıştı.

“Merhaba.”

Duyduğu ses ile her an akmaya hazır olan gözyaşlarıyla dolu yeşil gözlerini yanındaki adama çevirdi. Uzun boylu, sarışın bir adam yüzünde hafif bir gülümseme ile karşısında duruyordu. Kendini zorlayarak “Merhaba,” diye mırıldandı. Tanımadığı insanlarla konuşmayı pek sevdiği söylenemezdi ama böyle bir ortamda konuşma-

Muhabbet genel olarak iş konuları ve evlenen arkadaşları üzerine dönüp durmuştu. Tabii gelin ve damadın gelmesiyle bütün bakışlar onlara çevrilmişti. Gökhan'ın pek düğünlerden hoşlandığı söylenemezdi ama bu gece arkadaşları için o da herkes gibi mutlu görünmeye çalışıp onları izliyordu. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarını dışarıdan geçen bir yabancı bile açık yüreklilikle söyler diye düşünüyordu ki yanındaki kadından hafif ince, cılız bir ses çıkarak "Birbirleri için yaratılmışlar adeta," dedi. Adam bir an aynı şeyi düşünmenin verdiği huzursuzlukla hafif gergin bakışlarını kızın heyecanlı ve meraklı gözlerine sabitledi. Bu kızın düşüncelerini okuyor olma ihtimali olmamasına karşın düşündüğü şeyi nasıl böylesine dile getirmişti, anlamamıştı. Bakışlarının gerginliğinden kızın yüzünün solduğunu fark edince biraz olsun sakın bir ifade takınarak düz bir sesle "Evet," dedi. Kızın ona titrek bir gülümseme vermesinin ardından bakışlarını tekrar evlenen çifte çevirdi. Üzerindeki şalı çıkarmış ve masaya koymuştu. Vücudunu saran kırmızı elbisesiyle içeri girerken ki bakışlardan daha fazlasını topluyordu şu an. Çoğu genç iş adamının gözlerinin yanındaki bu yasak elma da olduğunu çok iyi fark edebiliyordu ve lanet olsun ki bu durumu fark etmek istemiyordu. Bu kızla ilgili hiçbir şeyi fark etmek istemiyordu. Aniden evine, hayatına giren ve daha tam olarak tanımadığı bu papatya kokulu yasak elma için aklını meşgul etmek istemiyordu. Tabii sadece aklını değil, kalbini de!

Çalan dans müziğiyle konuklar birer ikişer evlenen

çifte eşlik etmek için piste çıkmaya başlamışlardı. Genç adamın gözü geldiklerinden beri onu kesen çaprazındaki esmer güzeline kaydı. Hafif çapkın bir gülümsemeyle yanına doğru ilerledi. Esmer güzelinin yüzünde bu durumdan memnun olduğunu belli eden arsız bir gülümseme oluşmuştu. Birkaç adımda aralarındaki mesafeyi tamamen kapatarak "Güzel bayan, bu gece benimle dans eder mi?" dedi. Karşısındaki kadın şuh bir ses tonuyla "Neden olmasın?" diyerek elini uzattı. Güzel, bakımlı elini tutarak piste doğru beraberinde götürdü kadını.

Havanın serinliği yüzlerine vururken kollarındaki kadının güzelliğinden bir kez daha emin oldu. Esmer teni, siyah saçları ve mavi gözleri ile bir tanrıça gibiydi. Güzel kadınlardan oldu olası hoşlanırdı fakat bu seferkinin güzelliği, güzellik anlayışını yerle bir etmişti.

"Tanışmadık, ben Gökhan."

"Yeşim."

"Daha önce sizi görmemiştim."

Kadının yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. "Evet," diye mırıldandı ve daha sonra hafifçe bir nefes alarak "Yurt dışından yeni döndüm ve sizin şirketinizde çalışıyorum."

Gökhan şaşırmıştı. Böyle bir güzelin şirketinde çalıştığını bilseydi kesinlikle daha önceden keşfederdi. Bu kadar da kör olamazdı değil mi?

"Hangi bölüm?"

"Pazarlama."

Alt bölümlerden birinde çalıştığı için kızı daha önce

mak kabalık olarak anlaşılacağından adama nezaketen de olsa cevap vermişti.

“Dans etmek ister misiniz?”

Olumsuz anlamda başını sallayarak Gökhan ile esmer güzeline çevirdi bakışlarını. Kadının Gökhan’a kur yaptığı çok belli oluyordu. Tabii, adamın da bundan şikâyetçi olmadığı her halinden belliydi. İnci sinirden kasılmasına engel olamadı. Buraya, bu tanımadığı insanların arasına getirmişti İnci’yi ve şimdi de kendi eğlencesine dalarak onu yok sayıyordu. Bu adam gerçekten de kendini beğenmiş, ukalanın tekiydi!

“Arkadaşınızın sizi pek umursadığı yok sanırım?”

Öfkeden koyulaşmış gözlerini yanından gitmemiş olan adama çevirdi ve sesini olabildiğince soğuk tutarak “Bu durum sizi ilgilendirmez,” dedi. Adam, İnci’yi duymazdan gelerek bir anda elini tuttu ve onu neredeyse sürüklercesine dans pistine çıkardı. Kızın konuşmasına fırsat vermeden dans etmeye başlamıştı bile.

“Siz, ne yapıyorsunuz?”

İnci’nin sesinde öfke ve hoşnutsuzluk rahat bir şekilde dile gelirken adam umursamaz bir şekilde “Buradaki en güzel kadınla dans ediyorum,” demekle yetindi. Adamın rahatlığı karşısında sinirinden düşüp bayılacağını düşünerek ve adamla göz göze gelmemek adına etrafa bakınıyordu ki iki keskin siyah gözle karşı karşıya geldi. O kadar koyuydu ki o gözler tenindeki ürpertiye engel olamadı. Gökhan ona biraz daha böyle bakmaya devam ederse ayaklarının bağı çözüleceğinden emindi ki adam

daha da fazlasını yaparak esmer güzeliyle pistte tam yanlarına geldi ve öfkesini saklamayan bir ses tonuyla “Eşleri değiştiriyoruz,” dedi. Söyleyiş şekli resmen bu bir emirdir ve itiraza açık değildir şeklindeydi.

Kız ne ara Gökhan’ın kollarına geçtiğini anlamadan öfkeli gözlerini kendisine dikmiş adama baktı. Çehresinin sinirden kasılmış olduğunu fark etti. Fakat bu durumda bile fazlasıyla yakışıklı duruyordu. Bir adamın her halinin böylesine yakışıklı olması gerçekten büyük bir imtihandı ve kız bu imtihandan kalacağına emindi.

“Ellerini boynuma dola.”

“Niye?”

Adam derin bir nefes almıştı ve genç kız onun bunu sakinleşmek adına yaptığına emindi. “Ellerini boynuma dola,” diye tekrar directti. Kız da aynı dirayeti göstererek “Niye?” diye yineledi sorusunu.

“Dans edeceğiz.”

“Hayır.”

“İnci, sabrımı zorlama lanet olası!”

Genç kızın bu açık tehditten korkması gerekirdi, korkmuştu da ama bunu bu kasıntı adama belli edecek değildi. Dudaklarını alaycı bir şekilde büzerek “Ha - yır” diye hecelede. Ve o an belindeki ellerin tutuşunun sertleştiğini ve her saniye biraz daha canını yakar hale geldiğini fark etti. “Sen?” diye öfkeyle tısladı. Adamın tek kaşı alayla havaya kalkmıştı ve yine tehlikeli bir ses tonuyla “Ellerini boynuma dola,” dedi. İnci biraz daha directmek istiyordu ama belindeki eller her geçen saniye daha çok

canını acıtmaya başlamıştı ve bu acı pek de katlanılacak gibi değildi. Ellerini adamın boynuna dolasa da aralarında belli bir mesafe bırakmaya çalışmıştı fakat bir anda o mesafe yok edilerek adamla bedenleri yapıştı. Öfkeyle koyulaşmış bal rengi gözlerini adamın geceyi andıran siyah gözlerine sabitledi ve kısık bir sesle "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladı.

"O adamın kollarında ne halt yiyordun?"

"Dans ediyordum!"

"İzin aldın mı?"

İnci kahkaha atmasına engel olamadı. Onun bu gürültülü kahkahasını duyan birkaç kişi meraklı bakışlarını onlara çevirse de genç kız şu an bunu düşünebilecek durumda değildi. Bu adam yüzünden beyni bir türlü sağlıklı düşünemiyordu. Bir kanser gibi her hücrelerini günden güne sarıyordu ve bu durum fazlasıyla acı vericiydi. Tıpkı ölümü beklemek gibiydi. Sesini fazlasıyla kayıtsız tutarak "Senden hiçbir şey için izin almama gerek yok."

"Hayır," dedi genç adam ve aralarında sanki bir mesafe kalmış gibi genç kıza daha çok kendine çekti. Tehlikeli bir ses tonuyla devam etti. "Benden her şey için izin almak zorundasın ve alacaksın!"

"Asla."

Adamın yüzünde fazlasıyla alaycı bir gülümseme oluşmuştu "Göreceğiz," diye mırıldandı. Bu göreceğiz lafı o kadar ima dolu, o kadar çok alay içeriyordu ki... Bu durum sadece kızın öfkesini harlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Yüzüne hafif bir küçümser ifade takarak "Az önce dans ettiğin kadına git, beni rahat bırak!"

"Bakıyorum da gözün üzerimde."

Gökhan'ın sesindeki alay karşısında sinirli bir gülümseme oluştu kızın beyaz, küçük yüzünde. Hafif serinleşen hava ve öfke kızın beyaz yanaklarında bir allık görevi üstlenmişçesine kızartmışlardı.

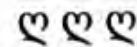
"Umurumda değilsin."

"Öyle mi dersin?"

Adamın kollarından kurtulmak adına kendini biraz olsun çekmeyi denese de İnci başarılı olamamıştı. Hafif bir nefes bıraktı havaya ve tekrar gözlerini adamın kararmış gözlerine sabitleyerek "Bırak beni!" dedi. Sesi fazlasıyla sert ve soğuktu. Tabii bu ses tonu ya da kızın bu tavırlı halleri adamın umurunda bile değildi. Bariz alay dolu bir ses tonuyla "Seni istediğim zaman bırakırım papatya."

"Hangi hakla? Neyim oluyorsun da bana böyle karşıyorsun?"

Böyle sorular beklemeyen adam bir an ne diyeceğini bilemedi. Genç kız bu durumdan saniyesinde faydalanaarak kendini Gökhan'ın kollarından kurtardı ve az önce bulundukları yere doğru ilerledi. Bu gece kalbinde hissettikleri kendi açısından hiçte iç açıcı şeyler değildi ve bu adamdan olabildiğince uzak durması gerekiyordu. Ona dair ne varsa her şeyden kendini sıyırmalıydı ama kalbi böylesine onunla iç içe girmeye başlamışken bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Tam tamına koskoca iki hafta geçmişti. O gecenin ardından, ona karşı kalbinde oluşan taarruzun farkına

vardığım geceden bu yana koskocaman on dört gün geçmişti. Bu on dört gün boyunca o kasıntı adamı aklımdan çıkarmak için her yolu denemiştım. Onunla aynı evde kalıpta onu aklımdan çıkarmamın mümkün olmayacağını bile bile denemiştım. Ama kader ya, bu on dört gün boyunca onunla bir kere bile karşılaşmamıştım. Geceleri çok geç saatlerde geliyordu, hoş çoğu zaman da gelmiyordu. Sanki o ev benim olmuştu. Bu duruma şükretmem gerekirdi değil mi? Ama edemiyordum işte. Onu bir kere olsun görmek istiyordum. Kendimi bile bile ateşe attığımın farkında olmama rağmen yine de geri dönmüyordum. Gerçekten denemiştım! Ona karşı kalbimde oluşan küçük çaplı duygu fırtınasını yok etmeyi, onu yok saymayı, aklıma getirmemeyi... Tabii, bunların hepsi boş bir çabadan öteye gidememişti. Daha fazla düşünmemek adına sehpanın üzerinde duran bardaktaki meyve suyundan bir yudum aldım. Gökhan evde olmadığı için rahat bir şekilde salonu kullanabiliyordum. Sehpayı bırakmış olduğum test kitabımı ve kalemimi alarak oturduğum koltukta tek dizimi karnıma doğru çektim ve kitabı dizime yaslayarak test çözmeye başladım. Sonuçta önümde önemli bir sınav vardı ve bu sınav her şeyden daha önemliydi. Babaannem beni bunun için buraya göndermişti ve ben onun yüzünü kara çıkarmamak adına ne gerekiyorsa yapacaktım. Yapmaya mecburdum. Onu orada tek başına bırakarak buraya kadar geldiysem üniversiteyi de kazanmadan buradan dönmeyecektim.

“Ne yapıyorsun?”

Duyduğum ses ile kalbimdeki ritmin hızlanmasına engel olamamıştım. Bu ses Gökhan'ın sesiydi. Ama olamazdı bu saatte. Of, artık ne kadar bilinçaltıma işlediyse onun sesini de duyar olmuştum. Yakında halüsinasyonlar görmeye başlarsam gerçekten şaşırmazdım. Bu adam benim aklıma başımdan almıştı.

“İyi misin sen?”

Yok artık! Gaip ten sesler duyuyor olmam normal değildi. Birazdan başımı kaldırıp karşıya baktığımda onu göremeyecektim ve büyük bir hayal kırıklığıyla kavrulacaktı kalbim. Yine de kendime engel olamayarak başımı kitabımdan kaldırdığımda onu gördüm. O, tam karşımdaydı. Farkında olmadan “Sen gerçek misin?” diye sordum. Karşılığında ise o sert çehrede oluşan harika bir gülümseme aldım. Ah, gerçektir bu adam. Ama niye kapıyı açtığını duymamıştım ben? Tabii, duymazdım o kadar çok düşüncelerime dalmıştım ki!

“Yoksa beni hayallerinde mi görüyorsun?”

Eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla söylediği bu kelimeler benim kalbime birer zehirli ok gibi saplanmıştı. Ama pes etmeyecektim, son nefesime kadar savaşımaya devam edecektim. Kolay kolay bu adama kalbimin krallığını vermeyecektim! Hoş, versem de kalbimin krallığını ister miydi bilemiyordum. Belki de bir vebalı gibi benden kaçabilirdi.

“Hey.”

“Şey, hayır tabii ki...”

Yüzündeki ukala ifade ile bana inanmadığını belli

eder bir biçimde bakıyordu ama onu umursamayarak dizimdeki test kitabına geri döndüm. Tabii, test kitabına baktığımda soruları değil onu görüyordum. Buz mavisi gömleği nasıl da yakışmıştı. Gömleğin kollarını katlamıştı. Ceket ve kravatı yoktu. Üstten iki düğmesi de açıktı. Gömleğinin eteklerinin pantolonun dışında olduğunu söylemeye gerek bile duymuyorum. Bir adam ancak onun kadar çekici ve baş döndürücü olabilirdi. Resmen yürüyen taşı!

“Ne çözüyorsun?”

Ona bakmadan umursamaz bir ses tonuyla “Test,” diye mırıldandım. O ise hafif kızgın bir ses tonuyla “Onu ben de görüyorum, hangi ders?” dedi. Bakışlarımı kitaptan kaldırarak tam karşımda olan adama çevirdim. Bir eli pantolonun cebindeydi. Her hali ayrı bir çekiciliğe sahipti. Ama bu kadarı benim bu zavallı kalbim için gerçekten fazlaydı. Bu adamın benim kalbime kasti mı vardı? Kendime çeki düzen vermeye çalışarak “Matematik,” dedim.

“Çözemediğin var mı?”

Bir yandan bunu sorarken bir yandan da fazlasıyla yaklaşmıştı bana. Gerçekten bu kadarı bana eziyetti. Dizimdeki kitabı sinirle kapatarak ayağa kalktım. Aramızda çok az bir mesafe vardı. Sesimi olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışarak “Benimle ilgileniyormuşsun gibi davranmana gerek yok, ben başımın çaresine bakıyorum,” dedim ve bir şey söylemesine fırsat vermeden yanından uzaklaşmak adına bir iki adım atmıştım ki kendimi onun

kolları arasında buldum. İki eli de kollarımı birer menzene gibi sarmıştı. Çehresi fazlasıyla sert duruyordu. Gözleri her geçen saniye daha çok kararıyordu. Tıpkı bir gece gibi karanlık, bir orman kadar ürkütücüydü. Gözleriyle gözlerimi esareti altına almıştı. Tıpkı kalbimi aldığı gibi...

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Sesi kısık çıkmıştı fakat sesindeki soğukluk bir buz dağını aratmıyordu. Ruhumun üşümesine engel olamamıştım. Yine de zayıflığımı belli etmemeye çalışarak, umursamazlığı ele aldım ve “Odama gideceğim,” dedim. O benim verdiğim cevapla pek de ilgilenmediğini belli ederek yumuşak bir ses tonu ile “Yemek yedin mi?” diye sordu. Yüzümde oluşan şaşkınlığı gizleyememiştim. Bu adam bugün gerçekten fazla tuhaftı. İki haftadır benden köşe bucak kaçarken şimdi böyle ilgiliymiş gibi davranması gerçekten garipti.

“Yemedim.”

“Ben de yemedim ve çok acıktım.”

Cevap vermek yerine umursamazca onun kapkara geceyi andıran gözlerine bakmaya devam ettim. Gökhan’da cevap vermeyeceğimi anlamış olacak ki “Hadi yemek yapalım,” dedi.

“Sen ve ben, birlikte mi?”

Sesimdeki şaşkınlık barizdi.

“Evet, hadi.”

“Ben bir şeyler atış...”

Cümlemi tamamlama izin vermeden beni mutfak-

ğa doğru sürüklemişti. Bir yandan da "Beraber hazırlar yeriz İnci," dedi. Kendimi onun kolumu mengene gibi saran elinden kurtarmak istesem de bunda pek başarılı olamayarak, yenilgiyi ne yazık ki kabul etmek zorunda kaldım. Bu adama karşı her zaman yenileceğimi biliyordum ve bu beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Ona karşı zayıf olmak istemiyordum. Bu iki hafta boyunca da biraz olsun ona ve onun davranışlarına karşı bir direnç oluşturabileceğimi düşünmüştüm ama şu an görüyordum ki çabalarımın hepsi boşunaydı. Ben bu adamın gönüllü müptelası olmuştum. O kadar yoksuldu ki ona karşı savunma duvarlarım adeta savaşta çarpışan silahsız bir asker gibiydim. Böyle bir savaşı ne yazık ki bu halde kazanmam söz konusu dahi olamazdı. Ancak kendimi ve kalbimi kandırabilirdim ki bu da benim için hiç iyi olmazdı.

"Makarna yiyorsun, değil mi?"

Gökhan'ın sesi ile düşüncelerimi bir kenara bırakarak bakışlarımı ona çevirdim. Elinde makarna paketi ile mutfak tezgâhına yaslanmış benden bir cevap bekliyordu. Şaşkın bir ses tonuyla "Evet," diye mırıldandım. Benim cevabım üzerine üst raftan bir tencere çıkardı ve içine su koyup ocağın üzerine bıraktı.

"Salata yapabilir misin?"

Elbette ki yapabiliirdim! Bu adam beni iş yapamayan bir kız mı sanıyordu? Tamam, kabul ediyorum çok iyi yemekler yapamam hatta belki de hiç yapamam ama salata yapabiliirdim. Babaannemle her zaman iş bölümü

yapardık. O yemekleri ben de salataları yapardım. Onu hatırlamanın verdiği burukluk gözlerime de yansımış olacak ki Gökhan ilgili bir ses tonu ile "İyi misin?" dedi. Cevap vermek yerine sadece başımı sallayarak bu konuyu geçirdim ve daha sonra "Yapabilirim," diyerek dolaptan salata için malzemeleri çıkardım. Alt raftan aldığım doğrama tahtasını mutfak tezgâhına koyarak salatayı yapmaya koyuldum.

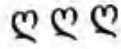
"Derslerin nasıl gidiyor?"

Kestiğim marullardan hafifçe başımı kaldırarak kaynar suyun içine makarnayı atan adama baktım. Gerçekten bu adamla evlenen kadın dünyanın en şanslı kadını olacaktı. Adam resmen dünyanın sekizinci harikasıydı! Ona her baktığımda böyle iyi ve heyecanlı şeyler hissetmekten gerçekten bıkmıştım. Benim ona karşı nefret, kin hissetmem gerekirdi daha da iyisi hiçbir şey hissetmemem gerekirdi. Düşünmemeye çalışarak sorusunun cevabını "İyi," diye geçiştirdim. Tabii bu cevap ona yeterli gelmemiş olacak ki hafif muzip bir ses tonuyla "Ne kadar iyi?" dedi. Başımı doğrama tahtasından kaldırmadım ve olabildiğince soğuk bir ses tonuyla "Verdiğin para boşa gitmeyecek kadar."

"İnci."

Sesi uyarıcı bir tondaydı ama umurumda değildi. Bu lafı bana söyleyen kendisiydi ve şimdi sinirlenme gibi bir hakkı bulunmuyordu. Hem birinin bir şeylere kızması, sinirlenmesi gerekiyorsa o da ben olurdum. Ve ilk olarak da iki haftanın hesabını sorar, acısını çıkarırdım. Ta-

bü bunların hepsinin imkânsız olduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim.

Sessizlik içinde makarna ve salatamızı yerken hâlâ ne yaptığımı bilmiyordum. Ben değil miydim bu kızdan iki hafta boyunca köşe bucak kaçan? Şimdi ne olmuştu da onunla yemek yiyordum? Üstelik sadece yemek yesem de iyi, onunla bir de yemek hazırlamıştım beraber. İki haftadır çabaladığım bütün uzaklaşma gayretlerimi bir anda yerle bir etmiştim. Evet, tam olarak yaptığım buydu. Bir çuval inciri berbat etmekte üstüme yoktu gerçekten. Ona karşı içimde anlamlandıramadığım duygulardan kaçmaya, kurtulmaya çalışırken yine kendimi onun yanında bulmaksa resmen kendimi bir labirente hissetmeme neden oluyordu. Nereye gidersem gideyim, hangi yolu seçersem seçeyim yine karşıma bu küçük kız çocuğu çıkıyordu.

Masadaki sessizlik ise her geçen saniye biraz daha canımı sıkıyordu. Konuşabileceğimiz hiçbir ortak konunun olmaması ise gerçekten şaşırtıcıydı. Hoş bütün konuşmalarım İnci Hanım'ın savunmasından döndüğü için bir türlü golü yakalayamamıştım. Bu durum benim gibi bir adam için açık bir sabır sınavıydı. Hiçbir zaman insanlara bir şey için ısrar etmedim ya da onlarla konuşabilmek için ikide bir konu açma çabasına girmemişim ama bu kız sayesinde bugün bunları da yaşamıştım.

"Alıştın mı buraya?"

"Alışmam gerekmiyor."

"Bu tavırdan ne zaman vazgeçeceksin?"

Olabilirdi sabırlı olmaya çalışsam da bu küçük ateş parçası buna izin vermiyordu. Her defasında bir şekilde sinirlerimi tepeme toplamayı başarıyordu. Sonra kızınca da suçlu ben oluyordum. Neden bahsediyordum böyle ben? Bu küçük kız artık mantıklı düşünmeme bile izin vermiyordu. Bir hastalık gibi beynimi ele geçirmişti.

"Tavırlı değilim."

Tavırlı değilim derken bile sesi tavırlı çıkan tek varlık karşımdaki bu papatya olsa gerekti. Daha fazla sinirlenmemek adına bir şey söylemeden yemeğime devam ettim. Ben elimden geleni yapmış ona barış çubuğunu uzatmıştım, geri çeviren oydu. Bundan sonra ona karşı bu kadar sabırlı olmayacağım kesindi artık. Kendi şansını kendi kaybetmişti. Madem bir evde iki düşman olmamızı istiyordu kendi bilirdi. Cebimden telefonumu çıkararak rehberde düğün gecesinde tanıştığım esmer güzeli Yeşim'in numarasını buldum. Onunla düğünden sonra da görüşmüştük birkaç kez ve o görüşmeler de gayet verimli geçmişti! Arama tuşuna bastığımda İnci'nin gözünün üzerimde olduğunu fark etmiştim. Açık bir şekilde onu umursamayarak birinci çalışta açılan telefona odaklandım. Hoş ses tonuyla Yeşim telefonun ucundan "Efendim," dedi.

"Ne yapıyorsun Yeşim?"

"Evdeyim."

"Geliyorum o halde."

Telefonun ucundaki esmer güzeli arsız bir kahkaha ile "Bekliyorum," diyerek telefonu kapattı. Telefonu cebine koyduğumda İnci'nin koyulaşmış yeşil gözleriyle buluştu gözlerim. O gözler yine beni dipsiz bir kuyuya doğru çekiyordu. Yine benliğimden bir şeyleri alıp götürüyordu. Sihirliydi adeta gözleri, bana her böyle baktığında elim kolum tutmuyormuş gibi hissediyordum. Yeşil gözlerinin büyüünden çıkabilmek için homurdanarak ayağa kalktım ve düz bir sesle "Ben gidiyorum, gece gelmem. Masayı toplarsın," diyerek kapıya doğru yürüyordum ki İnci "Bir daha bunu yapma," diye bağırdı. Arkamı dönme gereği duymadım. Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum. Bu kızın kalbinde de tıpkı benim kalbimdeki gibi bir duygu fırtınası oluşmuştu. Ama o benden daha güçlü çıkmıştı doğrusu. Kalbime söz geçiremeyip onunla zaman geçirmeye çalışırken ben, o bir duvar gibi ifadesiz ve soğuk kalmayı başarabilmişti. Gerçekten takdire şayandı.

Sesime hafif bir alay katarak "Hataydı..." dedim hafif bir nefes alarak "Bir kere yaptığım hatayı ikinci kez tekrarlamam merak etme papatya."

Bölüm 7

Günler genç kızın düşündüğünden de hızlı geçiyordu. Çalışması gereken dersler, çözmesi gereken testler ve girmesi gereken deneme sınavları varken Gökhan'ı pek de aklına getirdiği söylenemezdi. Onu düşünmemek için çalışması gerekenden fazla ders çalışıyordu. O son konuşmalarından bu yana geçen süreçte kız onunla birkaç kez daha karşılaşmıştı ama adam onu yok saymıştı. Sanki bu evde İnci yokmuş gibi yaşıyordu. Tabii geldiği zamanlar böyle oluyordu. Çoğu zaman yine gelmiyordu eve.

Bu geçen süreçte İnci artık duygularından daha emin-di. Gökhan'ın kalbinde yaptığı istilanın sonucunun lehine olduğunu biliyordu. Artık inkâr edecek değildi. Ona karşı hisleri vardı hatta bunlar yavaşça gelişerek sevgiye dönüşmüştü. Ne kadar kaçarsa kaçsın kendini bu duygu seline kaptırmasına engel olamamıştı. Çalan telefonu, duygularını ve Gökhan'ı şimdilik rafa kaldırmasına neden oldu ve kimin aradığına baktı. Babaannesinin ara-

diğını görünce yüzünde oluşan güzel bir gülümseme ile açtı telefonu.

“Babaannelerin en güzeli, en tatlısı...”

“Sus, küstüm ben sana.”

“Aaa fistiğim sen bana küsemezsin!”

“Aramıyorsun beni.”

Genç kız hafif bir nefes alıp bıraktı. Babaannesi haklıydı. Onu da iyiden iyiye az arar, sorar olmuştu ama bu dönem biraz daha kafa dinlemesi daha doğrusu kalbini dinlemesi için şarttı. Kalbinin çıkardığı sonuçtan her ne kadar memnun kalmamış olsa da bir süre böyle olması gerekmişti.

“Özür dilerim fistiğim.”

Kızın pişmanlığı sesine yansınıyordu.

“Tamam deli kız. Derslerin nasıl?”

“İyi fistiğim her şey güzel.”

“Peki ya o adam yavrum? O iyi davranıyor sana değil mi?”

İnci burada tam olarak ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Gökhan’ın ona pek de iyi davrandığı söylenemezdi ama kötü de davranmıyordu. Üstelik babaannesinin sesindeki endişeyi fark etmişken ona bu durumdan söz edecek değildi. O yüzden “İyi davranıyor,” diye geçiştir-di.

“Peki, yavrum şimdi kapatıyorum derslerine çalış. Beni de ara.”

“Tamam, fistiğim dikkat et kendine görüşürüz.”

“Sen de yavrum, görüşürüz.”

Telefonu kapattığında gözlerinin dolmasına engel olamamıştı. Babaannesini çok özlediğinin farkındaydı ama şu an onu görmesi söz konusu olamazdı. Derslerini ekip onun yanına gidemezdi, babaannesini de bu eve çağır-mayacağına göre yaz tatilini beklemeye mecburdu.

Öte yandan adamında kızdan pek bir farkı yoktu. Olabildiğince eve gitmemeye çalışıyordu, gittiğinde de kızla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu. Ama işte kader bu ya, karşılaştırıyordu o zaman da en iyi maskelerinden olan umursamazlık ve yok saymayı takınıyordu. Sanki İnci yokmuş gibi, onun yeşilin en güzel tonunu almış gözleri, o kadınsı dudakları ve meleksi yüzü yokmuş ve hiç olmamış gibi davranıyordu. Hoş kızın da onunla konuşmak gibi bir çaba içinde olduğunu düşünmüyordu. İnci de tıpkı kendi yaptığını yapıyor, olabildiğince uzak duruyordu.

Anlamıyordu. Bir türlü kafası almıyordu. Bir anda hayatına giren bu küçük kız çocuğuna karşı böylesine garip duygular hissetmesinin nedenini, sebebini bir türlü çözememişti. O sebebi neden bulmak istediğinden de pek emin değildi. Belki de o nedene daha iyi sarılacak ve kalbindeki duygu seline karışacaktı belki de o nedeni ortadan yok edecekti. Bilemiyordu, kafası fazlasıyla karışık. Bildiği ve emin olduğu tek bir şey vardı o güzel papatya kokulu kızın bir yasak elma olduğuydu. Yasak elmanın sonunun ise hem kendisini hem de kızı bir felakete sürükleyeceğini iyi biliyordu.

Oda kapısının çalınması ile düz bir sesle “Gir,” dedi.

Yeşim'in içeri girdiğini görünce şaşırmasına engel olamadı. Evet, onunla görüşüyordu ama bu iş çıkışlarında ve onun evinde oluyordu, şirkette değil. Gerilmesine engel olamadı. Hiçbir zaman özel hayatıyla işini karıştıracak kadar basiretsiz bir adam olmamıştı.

"Gökhan."

"Bey."

Kadının kaşları hafifçe çatılmıştı ama adamın umurunda değildi. Özel hayatını ki bu kadın hayatında o kadar da özel bir yere sahip değildi. Evet, güzel bir kadındı ama daha önce hayatına giren kadınlardan bir farkı yoktu. Ne yazık ki sıkıldıktan sonra bu kadınla da bütün muhabbetini kesecekti.

"Yeşim Hanım ne vardı?"

"Ben, şey..."

"Siz?"

"Seni özledim ve görmek istedim."

Gökhan'ın vücudu sinirden kasılmıştı. Öfkesine engel olamadığı fazlasıyla belli olan bir ses tonuyla "Bu ne cüret? Sen kimsin?" diye bağırdı. Karşısındaki kadının gözlerinin dolduğunu fark etmişti ama umurunda değildi. Böyle bir saygısızlık yapanın cezası bundan daha ağır olmalıydı. Uyarıldığı halde, uyarıları kulak ardı etmesinin sonuçlarını elbette çekecekti.

"Özür dilerim."

"Çık."

"Bunu..." dedi ve elinde ki zarfı masaya bırakarak "Sekreteriniz getirecekti ben elinden aldım veririm dedim."

Adamın öfkesi her geçen saniye daha çok artıyordu. Bu kadının böylesine pervasızca hareket etmesi bir yana sekreterinin başkalarına kendisine gelen bir şeyi vermesi de ayrı bir rezillikti. Sakinleşmek adına gözlerini kapatıp aştı ama değil sakinleşmek şu an bu kadını gördükçe kan beynine sığıyordu. Sert bir sesle "Getir," dedi. Karşısındaki kadının asık suratlı bir ifadeyle önüne bıraktığı zarfa kısa bir an baktıktan sonra "Çık," dedi. Bu tek kelime hiçbir şekilde itiraza açık değildi. Yeşim de bunu anlamış olacak ki hızla odadan çıktı.

Kadının çıkmasıyla masaya bırakılan zarfı eline aldı ve içindeki davetiyeyi okudu. İş adamları için düzenlenen eşli bir yemeğin davetiyesiydi. Mecburen gitmesi gerekiyordu bu davete çünkü bütün saygın işadamları orada olacaktı ki bu şirket saygınlıkları açısından da fazlasıyla önemliydi fakat bu eşli davet nereden çıkmıştı ona anlam veremedi. Sonuçta herkesin hayatında biri olacak diye bir şey yoktu. Gerçi davetiyede eşli gitmenin mecburi olduğuna dair bir yazı yoktu ama genç adam öfkesinden bu ayrıntıyı göremiyordu.

Sinirle homurdanarak oturduğu yerden kalktı ve davetiyeyi cebine koyarak odadan çıktı. Sekreterinin ürkek bakışlarını görünce duraksadı ve "Bir daha kimseyi bana sormadan odama gönderme ve bana vereceğin evrakları kendin getir," dedi. Sekreterinin cevap vermesini beklemeden hızlı adımlarla uzaklaştı. Kafası allak bullaktı bir de böylesine basit sorunları takmak istemiyordu. Aslında kafasını böylesine karıştıran tek bir kişi vardı. O da, İnci

olacak küçük cadıdan başkası değildi. O kız çocuğunun böylesine kafasını karıştırması ve dengesini şaşırtması gerçekten fazlasıyla acımasızcaydı.

Otoparktaki arabasına bindi ve cebinden telefonunu çıkararak İnci'yi aradı. Telefon kapanmaya yakın açılmıştı ve her çalış sesinde adamın sinir katsayısı bir o kadar artıyordu. "İnci," diye homurdandı cevap olarak ise neşeli bir ses ile "Efendim," dedi genç kız.

"Neredesin?"

"Evdeyim."

Derin bir nefes aldı. Kıza emretmek yerine fikrini alacaktı. Eğer gelmek istemezse de ısrar etmeyecekti, kararlıydı. Olabildiğince düz bir ses tonuyla "Akşam işadamları için bir davet var ve eşli eğer uygunsan benimle gelir misin?" dedi. Telefonun ucunda oluşan sessizlik genç adama cevabını vermişti. Yanak kasları hafifçe kasıldı ama bunu sesine yansıtmamaya çalışarak "Neyse, boş ver," diye mırıldandı.

"Gelirim."

İnci'nin son söylediğinden emin olamayarak "Ne dedin?" dedi. Genç kızın keyifli kahkaha sesini duydu telefonun ucunda. Yine aynı keyifli tondaki ses tonu ile tekrar "Gelirim," demesiyle emin oldu.

"Peki, en geç yarım saate evdeyim, hazırlanırsın."

"Tamam, görüşürüz."

"İnci..."

"Efendim?"

Hafif kesik bir nefes aldı ve yüzünde oluşan bir gü-

lümsemeyle "Bir daha seni aradığında ilk çalışta açılacak o telefon," dedi ve kapattı telefonu. Yüzünde oluşan aptal gülümsemeye engel olamıyordu genç adam. Üstelik bu gülümsemeye her saniye biraz daha fazla yayılıyordu. Bu kızın üzerindeki etkisi gerçekten düşündüğünden de fazlaydı. Bir rayda tutmaya çalıştığı duygularının çoktan o raydan çıktığına emin olmuştu artık adam.

Öte yandan genç kız içinde durumun pek farklı olduğunu söyleyemezdi. Tek fark genç kızın duygularını artık açıkça biliyor olması ve bunu Gökhan'dan saklamayacak olmasıydı. Bu akşam da duygularını açmak için ve adama biraz daha yaklaşabilmek için fazlasıyla güzel bir fırsattı ve genç kız bu fırsatı kesinlikle sonuna kadar kullanacaktı. Hızlı adımlarla kendini odasına atarak bu gece için giyeceğı kıyafeti çıkardı dolabından. Mezuniyetine biriktirdiğı harçlıklarla aldığı bir elbiseydi bu. Safir mavisi balık elbisenin sırt kısmında bele kadar dantel işleme mevcuttu. Elbiseyi hızlı bir şekilde üzerine giyerek saçlarını düzleştirdi. Çok hafif bir makyaj yaparak aynadaki yansımasına baktı. İnce beli bütün güzelliğıyle ortaya çıkmıştı. Gördüğü manzaradan memnun olarak siyah topuklu ayakkabılarını giydi ve siyah küçük el çantasını eline aldı. Duyduğı kapı sesiyle derin bir nefes alarak odadan çıktı. Gökhan'ı göreceğini bilmek bile dizlerinin bağıını çözerken bir de ona karşı duygularını itiraf edecekti. Ne kadar zor olacağından bir kez daha emin oldu ama kararlıydı geri dönüşü olmayacaktı.

Holde adamla karşılaştı. Adamın üzerinde siyah bir

takım vardı ve gayet şık duruyordu. Onun her zaman şık olduğunu itiraf edemedi duramazdı kız. Gökhan gerçekten de her giydiğine ayrı bir özen gösterirdi. Büyük ihtimalle şu anda onun üzerini değiştirmesini bekleyecekti ama adam onu şaşırtarak "Hazırsan gidelim," dedi.

"Üzerini değiştirmeyecek misin?"

"Hayır."

Genç kız anladığını belli etmek istercesine başını salladı ve daha sonra kendi etrafında dönerken "Nasıl olmuşum?" dedi. Sesinde bariz bir neşe ve heyecan vardı. Bu durum genç adamın üzerinde kısa bir an şaşkınlık yatarsa da hemen bu şaşkınlığı üzerinden atarak "İyi," dedi. Ama bu cevaba kanmaya niyetli olmayan kız direterek "Hadi, söyle!" dedi.

"Bela mısın kızım sen?"

Genç kızın dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Evet, ama tatlı bela..."

Adam karşısındaki kızın rahatlığına anlam veremiyordu. Bir kadın nasıl bu kadar umursamaz olurdu? Ah, doğru ya bu kendini tatlı bela olarak gören kadın değil küçük bir kız çocuğuydu daha! Sakinliğini korumaya çalışarak "Hadi gidiyoruz," dedi ve genç kıza cevap hakkı tanımadan kolundan tutarak evden çıkardı. Arabaya binene kadar hiç konuşmamışlardı ve genç adam bu süre de kızı rahat bir şekilde inceleyebilmişti. Safir mavisî elbisesi ve kahverengi saçlarının uyumu gerçekten takdire şayandı. Özellikle ince zarif beli için en iyi iltifatlar yetmezdi. İnsanı baştan çıkaracak kadar güzel duruyordu.

Makyaj yapmadan güzel olan kadınlar, nesli tükenme tehlikesi yaşayan ırklar gibiydiler ki İnci de bu ırktandı. Kesinlikle korunma altına alınmalıydı yanında bu yasak elma. Hoş onu pabuç kadar diliyle hangi erkek korumasına alırdı o da tartışmaya açık bir konuydu. Adam kadının çok konuşanını sevmezdi, mutlak itaat beklerdi. Tersini görürse de hiç tanışmamış gibi kadından uzaklaşırdı fakat bu kuralını İnci üzerinde bir türlü uygulayamıyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça her seferinde kendini yine onun yanında buluyordu. Tıpkı annesinden dayak yiyen çocuğun yine anne diye ağlaması gibi.

"Kimler orada olacak?"

Kızın sesi meraklı çıkmıştı. Az önce adamın yaptığı kabalığı affetmiş gibi görünüyordu ki genç adam da bu durumu fark etmişti. Ama kararlıydı, ona karşı yumuşamayacaktı. Her seferinde aklında tutması gereken bir şey vardı. Bu kız yasak elmaydı. Adam bunu bile bile yasak elmaya hayatında yer veremezdi.

"Saygın işadamları, eşleri, sevgilileri kısacası onlara eşlik edecek bir kadın."

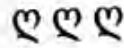
"Bende sana eşlik edeceğim yani?"

"Evet."

"Peki, düğününe gittiğimiz çift ve düğün boyunca aynı masayı paylaştığımız çift de gelecek mi?"

Gökhan bakışlarını kıza kaydırdı. Laf olsun diye mi yoksa gerçekten merak ettiği için mi sorduğunu anlamaya çalışır gibi kısa bir an baksa da bir karar veremeyip tekrar yola çevirdi bakışlarını. Yanındaki küçük kıza anla-

mak fazlasıyla zordu. Her zaman her şeyi yapabilecek bir kızdı ve bu da adamı fazlasıyla rahatsız ediyordu. Tutarlı insanlar onun hayatına bir beden büyüktü. Yine de kızı cevapsız bırakmamak adına "O adamlarla ben ortağım ve evet eşleriyle onlarda orada olacak." diye kısa bir açıklama yaptı. Bunun dışında yol boyunca hiçbir konuşma geçmedi aralarında. Bu durum adamın işine gelmişken kız için tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Adama karşı duygularından artık böylesine emin olmuşken ve ondan uzak durmamaya kararlıyken adamın duvarları ile karşılaşmak beklediği bir şeydi. Üstelik her denemesinde o duvarda en ufak bir oyuk bile açmadığını fark ediyordu. Bu da kalbinde katlanılması zorlaşan bir ağırlığa sebep oluyordu.

Hiçbir şey genç kızın planladığı gibi gitmiyordu. Davete gittiklerinden bu yana aynı masayı paylaşan iki yabancıdan farkları yoktu. Gökhan kendisi hariç masadaki herkesle konuşuyor hatta şakalaşıyordu. Sanki İnci hiç orada değilmiş gibi davranıyordu. Bu durum genç kız için gerçekten çekilmez bir hal almaya başlamıştı. Evet, adamın kendisine methiyeler düzmesini beklemiyordu ama kısaca da olsa onunla konuşabilirdi. En azından varlığının farkında olduğunu belli edecek kadar. Ama anlaşılan adam bunu bile çok görüyordu ona. Yine de hevesinin kaçmasına izin vermedi. Gökhan'a karşı hissettiklerini açıklayacaktı ve bu ağır yükten kalbini kurtar-

racaktı. Üstelik şu an soğuk davransa da daha öncesinde onun da kendisine yakın davranmaya çalıştığını fark etmişti. Ve sonucu ne olursa olsun duygularını açıklayacaktı. Kararlıydı.

Davet masadaki birkaç sorun dışında güzel geçiyordu. Masalarında ise konuklardan kaynaklanan hafif çaplı bir gerginlik vardı. Genç kız Gökhan dışında hiçbirini tanımadığı için tam olarak gerginlik nedenini de anlayamıyordu ama ortada elle tutulur bir gerginliğin olduğunu fark edebiliyordu. Gözü öylesine masadan kalkan birkaç kişiye kaydığında kulağına fısıldanan sözler ile teni ürperti.

"Sıkıldın mı?"

Tenini ürperten adamın söylediği değildi aslında. Onun ılık nefesini teninde hissetmesiydi bunun tek nedeni. Hafifçe başını adama doğru çevirdi ve dürüst bir şekilde "Evet," dedi. Sıkılmıştı çünkü kendini fazlasıyla önemsiz hissetmesine neden olmuştu adam bu gece, sıkılmıştı çünkü burası ona fazlasıyla gergin geliyordu. Sevmiyordu böylesine gergin ortamları.

Genç adamın ona anlayışlı bir şekilde hafifçe tebessüm ettiğini görünce kanının hızlı akmasına engel olamadı. Onun en ufak bir tebessümünde bile böylesine kendini şaşırabiliyor, ona karşı öfkesini bir anda unutabiliyordu. Aslında bu bariz bir zayıflıktı ama genç kız adamın uğruna bu zayıflığa şartsız, koşulsuz razıydı. Düşüncelerine salonda yankılanan bir çığlık ara verdirmek zorunda kaldı. Çığlık sayısı her geçen saniye daha çok artıyordu.

Herkes merdivenlerin başında oluşan kalabalığa doğru ilerlerken genç kız ve masasındakiler de diğerlerine uydular. Biraz daha ilerleyince genç kız yerde, kanlar içinde yatan kadını gördüğünde elinde olmadan acı içinde kasıldı. Bu kadın Gökhan'ın en yakın arkadaşlarından birinin karısıydı.

Sonra olanlarsa fazlasıyla hızlı gelişmişti. Kadını hastaneye kaldırdıklarında İnci, Gökhan'la hastaneye gitmişti. Aslında adam onu eve bırakabileceğini söylemişti ama genç kız ısrarla hastaneye gitmek istediğini söyleyerek adamı geri püskürtmüştü. Hastanede uzun bir bekleyişin ardından kadının iyi olduğu haberini alarak eve gelmişlerdi. Genç kız kendisini yorgun hissediyordu ama bu gece için hazırladığı konuşmayı yapması gerektiğini biliyordu. Evet, belki tam olarak zamanı değildi ama söylemeliydi. Böyle bir cesareti bulmuşken elinin ardıyla itemezdi.

"Gökhan?"

Adam'ın ifadesiz gözlerini üzerinde hissediyordu. O gözlere bakarsa bütün cesaretinin yok olacağından emindi bu yüzden adamın göğsüne odakladı bakışlarını. Onun kaslı göğsüne bakmak ise dilini damağını kurutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ve o anda hiç beklemediği bir şey oldu. Adamın ne ara kendine bu kadar yakınlaştığını anlamamıştı ama adam şimdi iki eliyle omuzlarından tutarak onu kendine bakmaya zorluyordu. Bu zorlayıcı isteğe ise genç kızın baş eğmekten başka bir şansı yoktu.

"Çok yorgunum."

Genç kız aceleyle "Biliyorum ama bunu söylemem gerek," dedi. Adamın homurdandığını duyuyordu ama umursamadan onun gece gibi karanlık gözlerine baktı. İçinin titrediğini hissediyordu üstelik cesaretine de ağır bir darbe almıştı ama kararlıydı son ana kadar pes etmeyecekti. Tıpkı bir savaşçı nasıl son nefesine kadar pes etmiyorsa genç kızda pes etmeyecekti.

"Söyle."

Derin bir nefes alarak "Gökhan seni seviyorum," dedi. Bu kadar hızlı söylemeyi beklemiyordu ama belki de en iyisi buydu. Uzattıkça söyleyemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Aklında bir yandan bunu düşünürken bir yandan da Gökhan'ın bakışlarını tartıyordu ama gece gibi karanlık gözlerde hiçbir şey göremiyordu. Adamın yüzünde de hiçbir duygu belirtisi yoktu. Daha sonra adam umursamazca omuz silkti ve omuzlarını tuttuğu genç kızın gözlerine alaycı bir şekilde baktı.

"Senin beni sevmen değil Barbie bebeklerinle oynaman gerek ufaklık. Boyundan büyük işler yapmaya kalkışma."

Sesinde alay ve öfke o kadar barizdi ki İnci vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Gözlerine biriken yaşlaraysa engel olabilecek fırsatı bile bulamamıştı. Ne düşüneceğini bilemez bir halde adamın alayla parlayan gözlerine baktı. Az önceki ifadesiz halini sanırım bu haline tercih ederdi.

"Git yat ve bir daha böyle saçmalama. Buraya niçin geldiğini unutma."

Bu sözler genç kııda soğuk duş etkisi yaratmıştı. Bir histeri nöbetine tutulmuş gibi titremeye başladı. Nasıl da aptaldı nasıl da böylesine olmayacak hayallere kendini inandırmıştı? Adam ne dese haklıydı. Kesik bir nefes alarak kendini omzunda ki ellerden kurtardı ve adama bir daha bakmamak üzere hızlı bir şekilde dönerek odasına gitti.

Ne gözünden akan yaşlar umrundaydı ne de kalbinde ki kasvet. Hatta nefes almasına engel olabilecek şekilde göğsüne yapılan baskı bile umrunda değildi. Kendini yatağa yüzüstü atarak içindeki bütün her şeyi boşalttı. Her gözyaşında biraz daha canı yanıyordu ama biliyordu bu gözyaşlarının sonunda en azından içinde biraz olsun bir rahatlama olacaktı. Evet, bu yara kalbinin en derin köşelerinde son nefesini verene kadar kalacaktı ama en azından gözyaşlarıyla ıslanırsa biraz olsun rahatlayacaktı.

Öte yandan salonda şaşkın bir adam kalmıştı. Az önce olanları zihninde tekrarlayıp duruyordu. Kızın kendisine böyle bir itiraf yapacağını asla düşünmemişti. Beklemiyordu. Evet, itiraf etmek gerekirse bu küçük kız çocuğuna karşı bir ilgisi vardı zor da olsa bunu kabul edebilmişti ama bu kesinlikle büyük bir sevgi falan değildi. İnci'nin kendisini böylesine bir hülyaya kaptırması tamamen kızın suçuydu. Gökhan, onun düşleyebileceği son erkek bile olamazdı. Hem adam biliyordu ki ne o İnci için ne de İnci onun için asla doğru kişiler değildi.

Daha fazla düşünmemek adına odasına girmek için yürüdü ve duyduğu birkaç hıçkırık sesiyle olduğu yere

çakılı kaldı. Bu ses İnci'nin sesinden başkası değildi. Büyük boğuk ağlama sesleri her geçen saniye daha da artıyordu. Adam kalbinin üzerine çöreklenen acıya engel olamadı. İçeri girip onu kollarının arasına alarak teselli etmek istiyordu ama bunu yapamazdı. Böyle bir şey yarsa bu ona umut vermekten başka bir şey olmazdı ki genç adamın şu an için en son istediği şeydi bu. Dişlerini büyük bir öfkeyle birbirine kenetledi. Böylesine çaresiz kalmaktan her zaman nefret etmişti ve çaresiz kalmamak için de her zaman bir çözümü, bir planı vardı ama şu an kendini rüzgârda savrulan bir kayık gibi hissediyordu. Denizin dalgaları ve rüzgâr onu nereye sürüklerse oraya gidebilecek bir kayık gibi... Ama adam bu kadar güçsüz değildi. Duygularıyla hareket edecek hiç değildi. Derin bir nefes alarak hıçkırık ve ağlama sesini umursamadan odasına girdi. Adam bir kez daha yineledi kendine. O kız yasak elmaydı. Uzak durulması gereken bir yasak elmaydı.

Bölüm 8

Gözlerimi açtığımda acı içinde yeniden kapatmak zorunda kaldım. Gözlerim adeta yanıyordu. Tabii, bütün gece ağlamak gibi bir aptallık yapmanın sonucuydu bu. Geceyi hatırlamam içinde yine bir burukluk oluşturdu ve acı içinde kasıldım. Gözlerime yaşların birikmesine izin vermeden hızla ayağa kalktım. Ağlamayacaktım artık, kararlıyım. Bir hata yapmıştım ve fazlasıyla ağır bir şekilde hatamın bedelini ödemiştım, ödetmişti. Dudaklarımın acı içinde kıvrılmasına engel olamadım. Bana küçük bir kız çocuğu muamelesi yapmıştı, üstelik benimle ilgili gibi davranmışken bana bunu yapmıştı. Anlayamıyordum, bir türlü Gökhan'ın davranışlarını anlamlandıramıyordum. Artık anlamak içinde uğraşmayacaktım, bitmişti o konu. Gökhan hayatımda sadece bir süreliğine aynı evi paylaşmaya mecbur kaldığım kişiden öteye geçemeyecekti. Tıpkı ilk geldiğim gün gibi iki yabancı olacaktık ve hep böyle kalacaktık.

Gözüm duvarda asılı olan saate kaydığında saatin çoktan on biri geçmiş olduğunu gördü. Ders saat dokuzda başlıyordu ve ben fazlasıyla geç kalmıştım. Kendi aptallığımdan geleceğimi riske atıyordum resmen. Sinirle mırıldanmama engel olamayarak yataktan kalktım ve o an çalan telefonum ile vücudumda oluşan titremeye engel olamadım. Eğer derse gitmediğimin haberi Gökhan'a gittiye ki büyük ihtimalle gitmiştir o yüzden arayan ondan başkası olamazdı. Ayağa kalkarak küçük masanın üzerindeki telefonu elime aldım ve tanımadığım bir numara görünce fark etmeden tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Telefonu açtığımda duyduğum ses tanıdık gelmişti ama yine de emin olamayarak "Kimsiniz?" dedim.

"Ben Okan, İnci..."

Okan mı? İyi de Okan beni neden arardı ki? İstemsizce yutkunmama engel olamadım. Tabii ki devamsızlığım yüzünden arıyordu, başka neden olacaktı. Fakat telefon numaramı nereden bulmuştu?

"Telefon numaramı nereden buldun?"

Onun keyifli kahkahasını işittim. Sorum anlaşılan ona fazlasıyla komik gelmişti. Suratım asıldı. Şu an bu kadar berbatken başka bir insanın neşe kaynağı falan olmak istemiyordum. Belki birazcık bencil hatta biraz değil fazlasıyla bencilce bir hareketti ama umrumda bile değildi.

"Benim kursumda öğrencisin İnci. Bilgilerinde vardı numaran."

"Sen de bilgilerimi karıştırarak izinsiz numaramı ala-

bileceğini düşündün öyle mi?" dedim sesimde ki iğnelemeyi saklamadan.

"Özür dilerim sana sormam gerekti ama bugün kursa gelmeyince merak ettim seni."

Neden aradığını şimdi daha iyi anlıyordum ama bu yine de telefon numaramı benden izinsiz alarak böylesine pervasızca arayabileceği anlamına gelmezdi. Fakat bu seferlik düşüncelerimi kendime saklama gereği duyarak "Biraz rahatsızım, o yüzden gelemedim," dedim. Aslında tam olarak yalanda değildi bu. Rahatsızdım. Kalbimde fazlasıyla derin bir yara oluşmuştu ve gözlerimde büyük ihtimalle bir bağımlının gözleri gibi kararmıştı ağlamak.

"Geçmiş olsun. İstersen buluşup bir şeyler içebiliriz. Hem eminim dışarı çıkmak sana iyi gelecek."

"Ben evde kal..."

Sözümü tamamlama izin vermeden "İtiraz istemiyorum İnci, kursun köşesindeki kafede seni bekliyor olacağım. Tam tamına yarım saatin var. Görüşürüz."

Bir şey söylememi beklemeden telefonu yüzüme kapatmıştı. Bir süre telefon elimde ne yapacağımı bilemez bir halde duvara bakmakla yetindim. Oraya gitmek zorundaydım çünkü Okan'a karşı bir saygısızlık yapmak istemiyordum. Ama bir yandan da bu emrivaki hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu. Üstelik bugün dersleri kaçırmıştım ve şimdi oturup kaçırdığım dersleri çalışmam gerekirken bir yerlere gitmek hiçte akıl kârı değildi.

Daha fazla düşünmemek için dolabımı açarak elime

ilk gelen şeyleri giydim ve saçımı özensiz bir topuz yapılarak aynadaki yansıma baktım. Korkunç görünüyordum. Bir hastadan daha güçsüz ve zayıf bir haldeydim. Tenimden sanki kan çekilmiş gibiydi ve gözlerimin altı da düşündüğüm gibi simsiyah olmuştu. İyi bir şekilde makyaj yapmayı biliyor olsaydım bu izleri yok edebilirdim ama ne yazık ki iyi bir makyaj yapmaktan bihaberdim.

Çantamı ve telefonumu alarak evden çıktım. Mesafe çok uzak olmadığı için yürümeyi tercih ettim. Madem Okan Bey emrivaki yapıyordu biraz da bekleyebilirdi. Temiz havayı içime çektim. Biraz olsun ruhuma çöreklenen kasvetin dağıldığını hissettim. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Buraya niçin geldiğim de dün gece Gökhan tarafından bizzat hatırlatılmıştı. Bugünden sonra da sadece geldiğim amaç uğruna çalışacaktım. Başka bir şey düşünmeyi bırak, aklıma bile getirmeyecektim, kararlıydım. Olması gereken buydu.

Geçmişini düşündüğümde bu hayatta çokta fazla şey istememiştim aslında ama hayat her zaman bana fazlasıyla cimri davranmayı tercih etmişti. Hayatın bana tek ödüllü babaannem olmuştu. O olmasaydı zaten şu an büyük ihtimal ben de olmayabilirdim. Babaannem tek ailemdi benim. Ve ben buraya onunla daha iyi bir hayat kurabilmek adına ilk temelleri atmak için gelmiştim. Vicdanımda oluşan sızlamaya engel olamadım, olmak istemedim. Hak etmişim ben bu vicdan azabını. Buraya neden geldiğimi, amacımı unuttuğum için hem bu vicdan azabını

hem de dün geceki gibi Gökhan'ın alaycı bakışlarını fazlasıyla hak etmiştim.

Kafenin önüne geldiğimi fark ettiğimde adımlarımı biraz daha yavaşlatarak içeri girdim. Gözlerimi içeride dolaştırarak Okan'ı bulmaya çalışıyordum ki en dipteki cam kenarı bir masada oturduğunu fark ettim. O da beni fark etmiş olacak ki yüzünde oluşan çapkın bir gülümseme ile bana bakıyordu. Hafif bir nefes alarak ona doğru yürüdüm. Bu adamdan rahatsız olmuyordum ama onda garip olan bir şeyler vardı. Bazen fazla alaycı bazen ise fazla öfkeli... Bilemiyordum. Aslında bu durumuna şaşırmamak gerek sonuçta Gökhan'ın arkadaşıydı. E, boşuna dememişler atalarımız bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim diye.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye mırıldanarak karşısındaki rahat koltuğa oturdum. Rengârenk bir kafeydi burası ve koltukları ise fazlasıyla rahattı. Kurstakilerin sıklıkla geldiği bir kafeydi. Hatta birkaç kez beni de davet etmelerine rağmen hep bir bahane ile reddetmiştim. Şimdi geçmişe bakınca niye reddettiğime dair hiçbir fikrim dahi yoktu.

"Kötü görünüyorsun."

Karşımdaki adamın açık sözlülüğü karşısında yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Evet, fazlasıyla kötü görüldüğümün farkındaydım. Onu başımla onayladım. O esnada yanıma siparişlerimizi almak için garson geldi.

"Bir tane kahve ve..."

Benim cevabımı beklediği aşikârdı. Fazla bekletmemek adına "Çay," dedim ama aldığı cevapla pek yetinmemiş olacak ki "Kahvaltı yaptın mı?" dedi. Sesindeki bariz ilgi ister istemez beni şaşırtmıştı. Kekelememek adına kendimi zorlayarak "Hayır," diye mırıldandım.

"Kahve, çay ve bir tane de meyveli pasta alalım."

Garson Okan'ın söylediklerini not aldıktan sonra yanımızdan uzaklaşmıştı. Yüzümdeki şaşırma ifadesi silemeyerek "Meyveli pasta sevdiğimi nereden biliyorsun?" dedim.

"Bilmiyorum."

"Neye göre meyveli istedin?"

Umursamazca omuz silkerek "Ben öyle seviyorum," dedi. Bir an yanlış anlayıp anlamadığımdan emin olamadım. Pastayı benim için istediğini sanmıştım ama o kendisi için istemiş gibi duruyordu.

"Pastayı benim için söylediğini sanıyordum."

"Senin için söyledim zaten."

"O halde bana sorman gere..."

Yine sözümü tamamlama izin vermeden "Senin gibi tatlı bir kızın meyveli pasta sevmemesi imkânsız," diyerek böldü. Bir şey söylemeden bir süre onu süzdüm. Gerçekten çok tuhaftı tıpkı arkadaşı gibi.

"Yanılıyor muyum?"

Onun sorusu ile kendimi toparladım ve düşüncelerimi bir kenara bırakarak dürüst bir şekilde "Hayır," diye mırıldandım ve hafif bir nefes alarak "Meyveli pastayı çok severim."

“Tahmin ettiğim gibi.”

Ne tahmininden bahsettiğine dair bir şeyler soracaktım ki yanımıza gelen garsonla susmak zorunda kaldım. Bu kadar hızlı servis yapmaları gerçekten çok hoştu. Üstelik pasta lafını duyduğumdan beri hissetmediğim açlığımı hissetmeye başlamıştım. Bu yüzdendir ki önüme konulan pastadan bir parça alamadan edemedim.

“Neden ağladın?”

Bir an ağzıma aldığım pasta boğazıma takıldı. Hafif ürkek bakışlarla karşımdaki adamın derin mavi gözlerine baktım. O gözlerde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. O gözler bu adamın fazlasıyla zeki olduğunu adeta belgeliyordu. Ona yalan söylemeyeceğimi, söylememem gerektiğini o gözler bangır bangır bağıırıyordu adeta.

“Önemsiz.”

“O yüzden mi gözlerini bu kadar berbat bir hale getirene kadar ağladın?”

Yüzüme hafif çarpık bir gülümseme yerleştirerek “Bu kadar berbat göründüğümü bilseydim gelmezdim,” dedim. Cevabım üzerine Okan oturduğu yerde hafifçe kıpırdanarak “Sorun bu değil,” diye homurdandı.

“Sorun yok.”

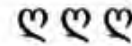
“Var.”

Sesi bir kılıç kadar keskin çıkmıştı fakat bu korkup sineceğim anlamına gelmiyordu. Umursamaz bir bakış atarak pastamı yemeye başladım. Bütün gece düşünmüştüm ve artık bir şey düşünmek istemiyordum. Sadece bu pastayı yiyip biraz olsun mutlu olmak istiyordum. Sadece biraz...

“Aileni mi özledin?”

Şimdi sesi az önceki keskinlikle uzaktan yakında ilgisi olmayan bir şefkat içeriyordu. Sorusunu cevapsız bırakmamak adına başımı sallamakla yetindim ve çayımdan bir yudum aldım.

Tek kaşı hafifçe kalkarak “Gökhan ile alakası yok yani bu durumun?” dedi. İşte o an yüzümde ki tüm kanın çekildiğine yemin edebilirdim. Okan da bunu anlamıştı. Dilim damağım kurumuştı. Bir şeyler söyleyip konuyu kapatmam gerekti. Bir bahane bulmam şarttı ki çalan telefonum ile ikimizin bakışları da masanın üzerinde ki telefona kaydı. Bir an derin bir nefes almıştım ki arayan gördükten sonra nefesim boğazımda takılı kaldı. Arayan kişi Gökhan’dı.

İçimdeki kasvet her geçen saniye biraz daha artıyordu. Her geçen saniye boğazıma yapışan ellerin sayısı artıyor ve rahat nefes alıp vermemi etkiliyordu. Dün gecedan beridir yaşadığım duygu buydu. Kendimi bilinmez bir dipte hissediyordum. Göremiyordum ilerisini, görüş alanım için fazla sisliydi ve ben her geçen saniye bu belirsizlik ile o kaçtığım kuyuya, dibe daha çok çekiliyordum.

Sakinleşmek adına çabaladığım bütün emeklerim ise aldığım telefon ile bir anda yok olmuştu. İnci Hanım’ın kursundan bugün gelmediğine dair bir arama yapılmıştı ve şu an içimdeki öfke ateşine engel olabilecek hiçbir şey bulamıyordum. Hatta sakinleşmek yerini o küçük

kız çocuğunu ellerimin arasına alıp onu bayılana kadar... Ah, bu düşünce hiç iyi yerlere gitmiyor. Öfkeyle İnci'yi aradım. Kapanmaya yakın telefonu açılmıştı.

"Sana bu telefonu ilk çalışta açacaksın demiştim!"

"Öyle mi demiştin?"

Duyduğum erkek sesiyle bir an nefesimi tuttum. O alaycı sesin sahibini tanıdığımda başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissettim. Vücudumun her tarafı öfkeden yanıyordu. İnci'nin telefonunun Okan'da ne işi vardı?

"İnci nerede?"

"Yanımda."

Karşımdaki adamın rahat ses tonu benim sinirimi her geçen saniye daha fazla harlıyordu. Okan benim dostumdum evet ama onun ne kadar çapkın olmadığını bilmeyen yoktu. İnci'yi de bu çapkınlıklarına malzeme yapamazdı. İzin vermezdim.

"İnci'den uzak dur."

Hafif bir kahkaha atarak "Neden?" dedi.

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Sesimdeki keskinlik yeterince açıktı. İtiraza açık bir konu değildi bu ve Okan bunu kesinlikle anlamalıydı. Gerçi onun bunu anlamasının zor olacağından adım kadar emindim ya neyse. Zamanla elbette anlayacaktı.

"İnci'yi ver."

"Hayır."

Hafifçe homurdanarak "İnci'yi ver dedim sana," diye tekrarladım sözlerimi. Karşımdaki adam yine aynı rahat tavrıyla "Şu an pastasını yiyor veremem," dedi.

"Neredesiniz?"

"Kursun oradaki kafe."

"Bir yere ayrılmayın, geliyorum."

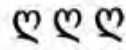
Telefonu yüzüne kapatarak hızla yerimden kalktım. Ne olup bittiğini anlamam gerekiyordu, tabii öncesinde de İnci'ye güzel bir ders vermem gerekecekti. Yaptığı sorumsuzluk bir yana bir de Okan'la görüşüyordu. Nasıl böylesine pervasızca hareket edebiliyordu gerçekten anlamıyordum.

Arabaya bindiğimde bile sinirimi hâlâ üzerimden atamamıştım. Sinirimi üzerimden atamadığım gibi her saniye sinirlerimin daha da fazla gerildiğinin farkındaydım. Küçük bir kız çocuğuydu o... Beni böylesine dağıtmasına izin vermemeliydim, böylesine mantıksız hareket etmemeliydim ama şu an mantık en son düşüneceğim şeylerin arasında bile yer almıyordu. Şu an hissettiğim iki şey vardı. Birincisi saf bir öfke ikincisi ise... Ah, asla bunu kabul etmeyecektim! Asla bu gerçeği kabullenmeyecektim.

Akli dengemi yitirmiş gibi davranıyordum. Bunu son hız sürdüğüm arabadan daha iyi anlıyordum. Neden böylesine keskin bir öfke duyduğumu anlamlandırmak istemiyordum. Sinirden kasılan ellerimi ya da sıkışan kalbimi umursamamaya çalışıyordum. Bu gerçekten fazlasıyla zorlayıcıydı!

Kararlıydım aslında. Dün gece olanlardan sonra, onun o kadar pervasızca bana duygularını söyledikten sonra ondan uzaklaşmaya ve kesinlikle ona umut verecek hiç-

bir şey yapmamaya kararlıyım ama şu anda tam olarak ne yaptığımı ben bile kestiremiyordum. İçimdeki yakıcı öfkenin kaynağını yok etmezsem asla geçmeyeceğini biliyordum. Her zaman sakinliğimle tanınırken böylesine yakıcı bir öfkeyle çevrelenmiş olmak beni gerçekten fazlasıyla şaşırtıyordu. Hayatımda ilk defa bu kadar net bir öfke patlaması yaşıyordum. Öfkemin gözümü karartmasına izin veremezdim. Aksi takdirde bu hem o küçücük kız çocuğu için hem de benim için fazlasıyla tehlikeli bir duruma gelmemize neden olurdu. Kısacası yasak elmanın cezasına çarptırılabilirdik.

Genç kız az önce olanlara inanamıyordu. Öfkeyle parlayan bal rengi gözlerini karşısındaki adamın alayla parlayan mavi gözlerine dikti. Anlayamıyordu. Bu rahatlığını bir türlü kafası almıyordu. Kendisi burada kafayı yemek üzereyken adam gayet rahat bir şekilde kahvesinden içiyordu.

Hafif bir nefes alarak az önce olanları bir kez daha gözünde canlandırdı. Telefonunu masadan bir anda eline alarak açmıştı ve resmen adamın yanlış anlaşılmasına mehil verecek şekilde konuşmuştu. Üstüne bir de neredede olduklarını söyleyerek adamın gelmesini bekliyordu. Gerçekten bütün bunları düşününce mantık namına bir şey bulamıyordu. Bu adam ya kafayı yemişti ya da dalga geçiyordu. Başka bir ihtimal yoktu. En sonunda kendine hâkim olamayarak "Ne yaptın sen az önce?" dedi.

Adam umursamazca omuzlarını silkerek "Hiçbir şey," dedi. Genç kız sakinleşmek adına gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. Sinirlerinin biraz olsun yumuşaması gerekiyordu aksi takdirde bu adamı kendi elleriyle hemen burada öldürebilirdi.

"Neden telefonumu açtın?"

"Pasta yiyordun."

Adamın vurdumduymazlığı karşısında afallamadan edemedi genç kız. Bu rahatlık gerçekten biraz fazlaydı. Üstelik ne konuştuklarını da tam olarak bilemiyordu ve bu genç kıza daha da sinirlendiriyordu. Gördüğü kadıyla Okan gayet keyifliydi ve telefonda konuşurken de keyfi yerindeydi ama Gökhan ne durumdaydı acaba? İnci kendine kızmadan edemedi. Karar vermişti adamı düşünmemeye. Nasıl olduğuyla ilgilenmemeliydi. Sonuçta dün gece adam ona gayet açık bir şekilde yerini belli etmişti. Adam için endişelenmek ya da merak etmek kızın görevleri değildi hatta kıza ilgilendirmiyordu bile. Yine aynı kasvet ruhuna çöreklenmişti işte. Kurtulamıyordu bundan, adamı düşündüğü her an böyle hissetmek gerçekten berbat bir duyguydu.

"Neden yaptın bunu?"

"Bir şey yapmadım İnci."

Adamın sesindeki gerginliği fark etmişti. Sonunda bu umursamaz adamın da kızabileceğini gördü. Hoş, Gökhan'ın kızgınlığının yanında bu adamınkinden ne kadar bahsedilebilirdi pek bilmiyordu. Aslında öfkesi karşısındaki adama değil bizzat kendisineydi. Dün gece

oluşturduğu bütün savunma kalelerinin onu görünce yıkılacağından korkuyordu. Onun bu durumu yanlış anlamasından da endişeleniyordu. Kısacası tam bir aptal âşık gibi hareket ediyordu! Dudakları acı bir şekilde kıvrılmıştı. Yüzünde hafif hüznü silik bir gülümseme belirmişti. Ne aptal âşık ama diye düşündü. Âşkını istemeyen bir adama âşık olmak... Ancak okuduğu kitaplarda olur sanırdı hoş onların sonunda da o istemeyen adam da kıza âşık oluyordu ve hep mutlu oluyorlardı. Kitaplarda böyle bitiyordu, tabii bu ince ayrıntıyı unutmuştu. Ne yazık ki İnci bir kitap kahramanı değil bizzat bu hayatı yaşayan kişiydi. O sebepten kitaplardaki gibi mutlu bir son beklemek öleceğini bile bile ölmeyeceğim demekle eş değer bir şeydi.

Adamın bakışlarının arkasındaki bir noktaya sabitlendiğini görünce vücudunda oluşan histeri nöbetine engel olamadı. Tahmin ettiği kişiydi bu, hissediyordu. Gökhan'ın tam arkasında olduğunu biliyordu. Bunu açıklayamazdı. Şu ya da bu yüzden diyemezdi ama hissediyordu işte. Bu tamamen içgüdüsel bir şeydi.

"Hoş geldin Gökhan."

Okan'ın alaycı bir şekilde kurduğu bu cümle genç kızın düşüncelerinin, hislerinin doğruluğunun kanıtıydı. Arkasına dönüp bakmaya cesareti yoktu. Ona bakmaya, onunla konuşmaya... Yoktu işte cesareti. Dün gecedен sonra ona bakarken güçlü durabileceğinden pek emin değildi, hatta hiç emin değildi. Rüzgârda uçuşan bir yaprak gibi titreyeceğini gayet iyi biliyordu. Bu yüzden ki

onunla yüz yüze gelme anını olabildiğince geciktirmeye çalışıyordu ama adam bunun tam tersini düşünüyor olacak ki Okan'ı yok sayarak "İnci kalk," dedi. Sesindeki öfke adeta bir kılıç keskinliğindeydi. Vücudunda oluşan karıncalanmayı ve yüzündeki yanmayı hissetmek daha da güçleştiriyordu adamla yüz yüze gelmesini ama artık daha fazla geciktiremeyeceğinin farkında olarak oturduğu yerden kalkmıştı ki Okan'ın "Otur," demesiyle bir an ne yapacağını şaşırmış bir halde Okan'a baktı.

"Sen karışma."

Ensesinde Gökhan'ın nefesini hissedebiliyordu ve daha sonra kolunda onun elini hissetmeye başladı. O el adeta kolunu bir kelepçe gibi sarmıştı.

"Pastasını bitirmedim. Otur İnci."

Okan'ın gözleri alayla parlıyordu. Genç kız inanmaz bir halde karşısındaki adama baktı. Gökhan'ın öfkesini gördüğü halde nasıl böylesine cesaretli kalabiliyordu? Adamın yüzünü görmeden sesiyle bile böylesine titrerken genç kız bu adamın böylesine güçlü durması gerçekten büyük bir haksızlıktı.

Kolundan çekilmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve isteksizce adım atmaya başladı. Olabildiğince adamın yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Sürüklenmeden önce son duyduğunuysa "Bir daha bunu yapma," oldu. Bunu ilk başta genç kız kendi üzerine alınmış olsa da Okan'ın attığı kahrkaha ile bu sözün doğrudan ona söylendiğini anladı.

Ayaklarını adama uydurmakta fazlasıyla zorluk çekse de ağzından tek bir şikâyet cümlesi çıkarmamakta karar-

lıydı. Henüz adamın yüzüne bakamamış olması zaten yeteri kadar sinirini bozuyordu şimdi bir de onun eline böyle bir koz veremezdi. Hoş, şu an bu adamın kendini niye böylesine sürükleyerek götürdüğünü bile anlamış değildi. Yaptığı kötü bir şey varsa o da derse gitmemek olmuştu. O da zaten kendi isteğiyle olmamıştı tamamen vaktinde uyanamamasından kaynaklanan bir durumdu. Üstelik derse gitmedi diye sürüklenmek fazlasıyla abartılı geliyordu.

Gerçi söz konusu Gökhan olunca genç kız artık her şeyi beklemesi gerektiğini biliyordu. Adamın fazlasıyla dengesiz hareketleri vardı ve bu yüzden genç kızın dengesini de her geçen gün biraz daha bozuyordu. Ama kararlıydı genç kız. Artık hayatında bu adamın ya da onun dengesiz hareketlerinin yeri yoktu.

Arabaya resmen bir çuval gibi atıldığında da ses çıkarmadı. Kararlıydı bu adama isyan bile etmeyecekti artık. Madem artık her şey raydan çıkmıştı bu durumunda böyle olmasında bir sakınca olmazdı. Onu yok saymak onunla konuşmamak... Bunlar elbette ki acı verici olacaktı ama geçecekti. Biliyordu genç kız, hepsi geçecekti. İnsanın içindeki acı bir süre sonra soğuyordu. Evet, bazen sızlıyordu. Sızlayacaktı da. Ama anlık bir şey olacaktı bu sonra yine hayatına devam edecekti. Üstelik hayatta dair hâlâ umudu vardı. Gökhan onun için yanlış bir adam olsa bile hâlâ âşık olabileceğine inanıyordu belki de inanmak istiyordu ama şu an kendini kurtaracak her türlü bahaneye sarılabilirdi. Yeter ki elle tutulur bir bahane

olsun. Sadece sabretmesi gerekiyordu. Birazcık sabırdan zarar gelmezdi öyle değil mi? Yine gözyaşları akacaktı, yine acı çekecekti ama geçecekti, geçmek zorundaydı. Hiçbir acı sonsuza kadar sürmüyordu.

Adama bakmamak için yüzünü cama doğru çevirdi. Arabanın geçtiği yolları izliyordu. Yolda gördüğü mutlu insanlara özenmeden edemedi. Yüzlerindeki gülümsemeyi şu an fazlasıyla kıskanıyordu genç kız. Onlar gibi gülümsemek istiyordu. Son olarak gördüğü bir çift ise nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Nasıl da aşkla bakıyorlardı birbirlerine. Mutluluk buydu işte. Aradığı tam olarak buydu ama bunu bulamayacağını en azından şimdilik biliyordu.

Öte yandan adamın öfkesinde de hiçbir azalma olmamıştı. Kızın kendisine bakmamak adına verdiği savaş karşısında biraz şaşırırsa da bu savaşı gayet iyi götürdüğünü inkâr edecek değildi. Yanındaki kız çocuğunun istediğinde ne kadar inatçı ve başa bela olduğunu gayet iyi biliyordu. Konuşmamıştı da. Ne orada ne de şimdi. Ağzını açıp tek bir kelime dahi etmemişti. Aslında bundan memnun olması gerekirdi. Şu an en son istediği şey başını şişiren bir kadın sesiydi. Ama memnun değildi işte. Onun bağırmasını, kızmasını hatta tavırlı konuşmalarını bekliyordu. Fakat genç kız hiçbirini yapmıyordu. Sadece susuyordu ve bu suskunluk genç adama adeta cehennem azabı gibi geliyordu. Onun kalbindeki bağrısları hissetmektense dilindekileri duymaya razıydı! Direksiyondaki ellerinin kasıldığının farkındaydı. Şu an farkında olmak

istemediği birçok şeyin de farkındaydı. Fazlasıyla ağır bir duygu karmaşası içindeydi ve bundan bir an önce kurtulmak istiyordu. Hiçbir zaman böylesine duygu adamı olmamıştı ve olmayacaktı da. Kararlıydı.

Arabasını deniz kenarındaki bir park alanında durdurdu. Derin bir nefes aldı. Arabasının bu kadının kokusuyla sarmalandığının farkına varıyordu her nefesinde. Onun kokusu... Papatya. Ne demesi gerektiğini şu an tam olarak bilmiyordu. Ah, kimi kandırıyordu ki? Hepsi de biliyordu ama genç kıızı daha fazla üzme istemiyordu. Onun perişan yüzünü kısa bir anda olsa görmüştü. Onun gözünde daha da kötü olmak istemiyordu ama buna mecburdu. Onun boşuna umutlanmaması ve olmayacak hayallere kendini kaptırmaması için buna mecburdu. Belki de bu acımasızlıktı. Bilmiyordu, bildiği tek şey bunu yapması gerektiği idi.

Daha fazla susamayacaklarına kanaat getirdi genç adam. Bir yerden başlamalıydı bu konuşmaya. Düz ve soğuk bir ses tonuyla "Okan'ın yanında ne işin vardı?" diye sordu ve o an irkilmesine engel olamadı. Daha baştan kaybetmişti işte. Genç kıza ilk sorması gereken soru bu değildi. İlk olarak ona neden kursa gitmediğini soracaktı. Ağzının içinden homurdandı.

"Sizi ilgilendirmez."

Adam aldığı cevapla az önceki şaşkınlığını bile unutmamıştı. Bu cüretkâr ve bir o kadar da küçümseyen cevabı gerçekten de beklemiyordu. Daha dün gece sevgisini itiraf eden kız bugün siz diyordu ona. Dudaklarının acı

çinde kıvrılmasına engel olamadı. İşte kadınlar böyleydi. Ne kadar büyük ya da küçük olduklarının bir önemi yoktu istemedikleri bir şey olunca anında böylesine buz dağına dönebiliyorlardı. Bir kere daha anladı her kadın aynıydı.

"Bana emanetsin."

Sesi fazlasıyla umursamaz çıkmıştı. Bunu genç kızın da rahatça anlayacağını farkındaydı. Madem küçük hanım iki yabancıyı oynamak istiyordu bunu yapacaktı.

"Yine de..." dedi kız ve hafif bir nefes alarak "Bu sizi ilgilendirmez."

Adam kızın inadının tuttuğunun farkındaydı. Ne derse desin şu an bir açıklama yapmayacağı kesindi. Bu yüzden bu konuyu daha sonra konuşulmak üzere kapattı. Belki de bu konu hiç konuşulmayacaktı ama şu an bunu daha da fazla uzatmak istemiyordu. O yüzden gözlerini karşısındaki denize sabitleyerek asıl sorması gereken soruyu sordu.

"Kursa neden gitmedin?"

"Uyanamadım. İlk defa oldu böyle bir şey ve bir daha olmayacak. Paranızın tek bir kuruşunu bile boşa harcamayacağım ve en kısa zamanda da size olan bu borcumu ödeyeceğim."

Genç adamın vücudundaki bütün kan çekilmişti. Bu soğukluk oyunu düşündüğünden de fazla can yakıcı ve tehlikeliydi. Acaba yanındaki bu küçük kız bunu fark edemiyor muydu? Kesik bir nefes alarak kendini telkin etmeye çalıştı. Sonuçta istediği şey tam olarak buydu.

Kızla arasına böylesine görünmez buzdan duvarlar koymaktı ve kız bunu onun yerine gayet iyi yapıyordu. Şimdi şikâyet etmek gibi bir hakkı yoktu, olmamalıydı.

Acımasız bir ses tonuyla "Umarım boşa gitmez," dedi. Yanındaki kıza doğru dönerek yüzünde bir duygu belirtisi aradı. Nasıl bir duygu olduğu önemli değildi. Herhangi bir duygu olması yeterliydi. Ama göremedi. Genç kızın ona görmesi için izin verdiği sadece yandan sınıydı ve orada da temsil edilen herhangi bir duygu yoktu.

"Dün gece söylediğin..."

Cümlesi ani ve fazlasıyla sert bir şekilde kesilmişti.

"Dün gece yaşananlar sizin de belirttiğiniz gibi saçmalıktan başka bir şey değildi. Bu konuyu yok sayarsanız sevinirim."

Adam anladığını belli eden bir şekilde kafasını sallamakla yetindi. Bedenen anladığını iddia etse de ruhen anlamadığı çok aşikârdı. Ama İnci'nin de dediği gibi en iyisi bu konuyu yok saymaktı.

Genç kız adamın söylemek istediklerini onun yerine söylemişti ama adam yine de içindeki sıkıntıyı atamamıştı. Nedenini bir türlü anlayamıyordu. Dün geceki konuşmayı bile genç kız yok sayalım demişti. Ama istediği tam olarak bu muydu? Bilmiyordu. Bilmemek her geçen saniye canını biraz daha acıtıyordu. Düşünmemeye çalıştı. Olması gereken buydu ve olmuştu. Başka bir ihtimal yoktu.

Bölüm 9

Elimdeki deneme sınavı sonucuna öylesine bir göz gezdirdim. İstedğim bölüm için şu an bana bu netler yetiyordu ama bunun rahatlığıyla kendimi salacak değildim. Aksine daha fazla çalışacak ve daha fazlasını alacaktım.

"Yine sınıf birincisi olmuşsun."

Duyduğum ses ile bakışlarımı yanımda duran sarışın, her zaman gayet şık giyinen arkadaşım Gül'e çevirdim. Geçen zamanın bana hediyelerinden biri de Gül'dü. Onunla arkadaşlık yapmaktan fazlasıyla hoşlanıyordum. Biraz naif olması dışında gayet eğlenceli bir kızdı. Ailesinin tek kızıydı ve bu yüzden herkes etrafında pervaneydi. Maddi durumlarının iyiliğinden bahsetmeye bile gerek duymuyorum. Bir iki kere beni evlerine götürmüştü. Üç katlı bir villada oturması ya da ailesinin zenginliği bu karşımdaki kızın umrunda bile değildi. Her zaman samimi ve içtendi. En azından bana karşı öyleydi. Sınıfta pek se-

vilmiyordu. Bunun nedeni aslında Gül değil sınıftakilerin önyargılarıydı. Evet, bu sınıftaki herkes belli bir maddi seviyede olan kimselerdi ama Gül'ün ailesi hepsinden daha üstündü.

"Sen de ikinci mi oldun?"

Güzel mavi gözlerini kısarak başıyla onayladı beni. Güzel olduğu kadar zeki de bir kızdı. Son birkaç aydır içimdeki kasveti bu güzel yeşil gözlü kız tarafından atabiliyordum. Hakkımda her şeyi Gökhan hariç biliyordu. Onunla olan durumu kimseye anlatamazdım. Hoş, olan bir şey de yoktu ya. Tamamen benim zırvalamalarımın oluştuğu bomboş hayaller deryasından başka.

"Eve mi gideceksin?"

Başımınla onu onaylayarak "Öyle düşünüyorum," dedim. Benim cevabımın üzerine elini elimin üstüne koydu ve benden bir şey isteyeceği zamanki gibi yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirerek "Abim döndü," dedi.

"Ne güzel çok sevindim."

Gerçekten de sevinmiştim. Gül'ün abisini ne kadar çok sevdiğini en iyi bilenlerdendim. Onlar iki abi kardeşten çok arkadaş gibiydiler. En azından Gül'ün anlattıklarından bunu anlamıştım. Tabii bir de abisinin yurt dışına sürüldüğünü anlatmıştı ama geri döndüğüne göre demek ki affedilmişti.

"Hani seninle bir filme gidecektik ya."

Cümlesinin bir türlü sonunu getiremiyordu. Onunla daha önceden bir film için anlaşmıştık, hafta sonu gitmeyi düşünüyorduk.

"Evet, canım."

"Abimle o filme gideceğiz bugün."

Anlayışla gülümsedim. Şimdi anlaşılmalıydı derdi. Beni etkilediğini düşünmemden korkuyordu. "Önemli değil canım," dedim. Fakat onun yüzünün düşmesinden istediği cevabın bu olmadığına kanaat getirdim.

"Bir şey mi oldu Gül?"

"Sen de gelir misin?"

Ona gelemeyeceğimi söyleyecektim ki o yeşil gözlerindeki yakarışı gördüm. Abisiyle romantik bir filme gitmek sanırım bir kız için eziyet gibi bir şey olurdu. İsteksizce onayladım. Bu kız şu ana kadar her zaman benim yanımda olmuştu ve ben de onu kıramazdım. Yüzünde güzel, parlak bir gülümseme oluşmuştu. O an, bu kız gülümsediğinde daha da güzel görünüyor diye düşündüm. Hiçbir zaman onun kadar güzel olamayacaktım. Bu gerçeği düşünmemeye çalışarak Gül ile sınıftan çıktım.

Çıkışa vardığımızda Gül'ün koşarak bir adama sarıldığını fark ettiğimde abisi olduğunu anladım. Gül bir ahtapot gibi adamı sarmalarken adam sadece belinden tutmakla yetinip saçlarının arasına bir öpücük kondurmuştu. Biraz rahatsız oldum. İki kardeşin arasında olmak pek hoş olmayacaktı. Keşke kabul etmeseydim diye düşünmeden edemedim. Ama hâlâ geç değildi bir bahane bulup onların yanından ayrılabilirim diye düşünürken Gül bana doğru döndü ve "Arkadaşım İnci," dedi. Beni tanıtırken yüzündeki neşe sesine de yansımıştı.

"Abim Emin."

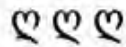
Gözlerimi Gül'ün abisine çevirdiğimde onun da bana baktığını fark ettim. Gözleri tatlı bir kahverengiydi. Değişikti. İnsanı kolaylıkla içine alabilecek derecede tatlı ve baştan çıkarıcı duruyordu. Daha fazla gözlerine bakamayacağımı anladığımda yüzümü göğsüne sabitledim. Neredeyse iki katım bir adam olduğunu o an daha iyi anladım. Nezaket kurallarını yok saydığımı fark ettiğimde ise düz bir sesle "Memnun oldum," diye mırıldandım.

"Ben de İnci."

Ses tonu... Gül'ün abisi acaba şarkıcı falan mıydı? Gerçekten insanın saatlerce dinleyebileceği bir ses tonuna sahipti. Biraz yumuşak, biraz kadifemsi, biraz sert... Bütün zıtlıkları içinde barındıran ama aynı zamanda da bu zıtlıklarla uyumu yakalayan bir ses tonuydu bu.

"Hadi gidelim."

Gül'ün neşeli çıkan ses tonu ile karşımdaki adamdan bakışlarımı ayırarak arkadaşımınla birlikte arabanın arka koltuğuna geçtik. Araba en az Gökhan'ın arabası kadar lükstü. Farkında olmadan suratımı kıristırdım. O adamı hatırlama! Yasak! Hatırlamayacaktım. Ona dair, onunla ilgili hiçbir şeyi hatırlamayacaktım.

Genç adam sıkıldığını belli etmeden karşındaki adama bakıyordu. Okan her zamanki rahatlığıyla koltuğuna kurulmuş alayla parlayan mavi gözleriyle ona bakarken sakın kalmak fazlasıyla zor olsa da bu konuşma bitene kadar dayanacaktı. En son Okan'ın anlattıkları bittiğinde umursamaz bir ses tonuyla "Sonuç?" dedi.

"Durumu düşündüğümünden de iyi. İsteddiği gibi hukuk fakültesine gidecek derecede."

Adam anladığını ifade etmek için sadece başını sallamakla yetindi. O küçük kız çocuğunun ne kadar zeki olduğunu zaten fark etmişti ama zekâsını doğru yerlerde kullanmıyor diye düşünüyordu. Fakat anlaşılan kız sonunda doğruyu bulmuş ve zekâsını yerinde kullanmaya başlamıştı.

"Bunun için mi çağırdın beni?"

Daha fazla oturamayacağını düşünerek ayağa kalktı ve cama doğru yaklaşarak hafif kapalı havaya baktı. Bu hava her zaman kasvetli bir kışın geldiğinin habercisiydi. Böyle havaları sevmiyordu genç adam. Ona fazlasıyla boğucu ve bunaltıcı geliyordu.

"Hayır."

Hafifçe başını yana çevirerek kendine doğru yaklaşan adama baktı. O da oturmaktan sıkılmış olacak ki yanında durup camdan dışarıyı izlemeye başladı.

"Her sene bir genel deneme yapıyoruz ve bu denemede birinci olana burs veriyoruz kurs olarak. Denemede de İnci birinci olduğu için ona burs vermek istiyoruz."

Gökhan hiç tereddütsüz "Onun bursunuza ihtiyacı yok. İkinciye verin," diye geçiştirdi konuyu. O küçük kız kendi himayesindeyken kimsenin ona böyle bir yardım yapmasına izin vermezdi. Böyle bir yardıma gerek varsa kendisi yapardı zaten.

"İkincinin hiç ihtiyacı yok zaten. Halit ALTIN'ın kızı."

Gökhan bu gerçeğe umursamazca başını salladı ve "O halde üçüncüye ver Okan ama İnci'nin bursu ihtiyacı yok."

"Onunla en son ne zaman konuştun? Ya da onun yüzüne en son ne zaman baktın?"

Adam anlamamış bir şekilde arkadaşına baktı. Neden bahsediyordu böyle? Kimin yüzüne bakması gerekiyordu? Anlamadığını belli eden bir ifadeyle arkadaşını süzdü. Arkadaşı da bunu anlamış olacak ki "İnci'nin," diye bir açıklama getirdi. Böyle bir soruyu beklemeyen adam bir an boş bulunarak düşündü. Bir ay olmuş muydu bilmiyordu ama o gün arabadaki konuşmadan beri kızla tek kelime etmemişlerdi. Konuşmadıkları gibi eve geldiğinde kız hep odasında oluyordu. Bir ya da iki kere ancak karşılaşmışlardı ki o zaman da İnci onunla konuşmadığı gibi yüzüne bile bakmamıştı. Hoş, adamın da istediği buydu. Küçük bir kız çocuğunun platonik aşkını büyümesine izin veremezdi. Soğukkanlılığını takınarak "Bu durum seni ilgilendirmez," diye homurdandı.

"Seni aslında tam bunun için çağırdım."

"Okan, kelime oyununu bırak."

"Kızın dersleri iyi ama kendisi kötü. Ruhen çökmüş gibi Gökhan. O ilk buraya getirdiğin kız ile şimdiki kız arasında dağlar kadar fark var. Bir kişi hariç herkesle soğuk... İnanır mısın bana bile Okan Bey diyor artık."

Gökhan bu durumdan memnun olmuştu. Okan'a güveniyordu ama yine de İnci'nin kimseyle samimi olmasını istemiyordu. Bu biraz bencilce görünüyordu ama genç adam da hiçbir zaman bencil olmadığını iddia etmemişti.

"Kiminle samimi?"

"Gül ALTIN."

"Halit Bey'in kızı?"

Arkadaşı başıyla onaylamıştı. Gözlerini tekrar arkadaşından ayırıp dışarıya doğru çevirdiğinde aşağıda gördükleri ile bir an hayal görüp görmediğini düşündü ama hayal değildi İnci'ydi o.

"Bu Gül aşağıdaki kız mı?"

Okan da cama doğru yaklaştığında arkadaşının baktığı noktaya baktı ve sadece olumlu anlamda başını sallamakla yetindi. Ama bu cevap adama yetmemişti. Saklamadığı bir öfke ile "Şu an arabasına bindikleri adam da Emin ALTIN değil mi?"

"Ne yazık ki öyle gözüküyor."

Adam artık vücudundaki öfke kasılmalarına engel olamıyordu. Bu kız ne yaptığını sanıyordu acaba? Nasıl böylesine pervasızca tanımadığı insanların arabasına biniyordu? Belki de tanıyordu... Ama olamazdı ki en son duyduklarına göre Emin sürgünden daha yeni dönmüştü. Ne şansı ama! Gelir gelmez de İnci'yi bulmuştu. O adamın tuzağına düşmeden kızı kurtarması gerekiyordu. Bu iş artık fazlasıyla canını sıkmaya başlamıştı. Ondan uzak durmak yeterince zorken şimdi onu bir de bu beladan kurtarmaya çalışacaktı ve bu uzak durması için yeterince büyük bir engeldi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Gökhan öfkeyle kısılmış gözlerini arkadaşına dikti ve soğuk bir sesle "Biliyor muydun?" dedi.

“Hayır, ben de yeni gördüm. Emin’in döndüğünden bile haberim şu an oldu.”

Artık bu işe bir dur deme zamanı gelmişti. Olabil-
diğince genç kıza karışmamaya çalışarak onun kendi
dünyasında yaşamasını istemişti ama anlaşılan genç kıza
kendi dünyası yeterli gelmiyordu ki böylesine tehlikeli
dünyalara adım atıyordu. Onun bir an önce gözünü aç-
mak zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun artık genç kız
adamin kurallarına göre yaşamayı öğrenecekti.

Öte yandan kızın içi de hiç rahat değildi. Sanki ada-
mın öfkesini anlamış gibi kalbinde çöreklenen kasvetle
elinde olmadan yüzü asılmıştı. Bitene kadar sessizliğini
koruyarak hiçbir şey düşünmeden sadece filmi izlemek
izlemişti. Film pek de istediği etkiyi uyandırmasa da en
azından kafasının dağılmasına yardımcı olmuştu.

Ekrandaki son yazısı ile ışıklar açıldı. Genç kız hafifçe
gözlerini birkaç kez kırptırdı. Işığa alışması biraz zama-
nını almıştı.

“Şimdi ne yapıyoruz abi?”

İnci Emin’in konuşmasına fırsat vermeden “Ben
buradan eve geçeceğim,” dedi. Gül bozulduğunu belli
edercesine gözlerini devirdi ama genç kız ona tatlı bir şe-
kilde gülümseyerek “Gitmem gerek,” dedi. Gül yenilgiyi
kabul etmiş olacak ki uysal bir biçimde başını sallamakla
yetinmişti.

“Tek başına gidebilirsin değil mi?”

“Giderim canım, görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi ve arkadaşına son kez gülümseye-

rek arkasını dönmüştü ki bileğindeki el ile geri dönmek
zorunda kaldı. Şaşkın ve korkmuş gözlerini önce bileğin-
deki elin üzerinde gezdirdikten sonra elin sahibine çevir-
di bakışlarını. Emin’in tatlı kahverengi gözlerinin kendi
gözlerine bakışından rahatsız olarak bileğini kurtarmak
hafifçe kıpırdandı ama bu boş bir çabalamadan öteye gi-
demedi. Gül’ün de meraklı ve şaşkın bakışları üzerlerin-
deydi.

“Gül, şoförü ara seni gelip alsın. Ben arkadaşını eve
bırakacağım.”

“Gerek yok Emin Bey, lütfen.”

Adam genç kızın söylediklerini umursamayarak çok-
tan çıkışa doğru yürümeye başlamıştı bile. Tabii peşinde
de genç kıızı sürüklüyordu. İnci adımlarını adama yetiş-
tirebilmek için daha fazla adım atıyordu. Bu da çok kısa
sürede nefes nefese kalmasına neden olmuştu. Arabanın
yanına geldiklerinde adama kuracağı itiraz cümlelerine
hazırlanırken ön kapı açılmıştı ve kibar bir şekilde içeri
itilmişti. Bu hareket ona Gökhan’ı hatırlatınca gözlerini
yumdu ve geçmişin anısının silikleşmesini bekledikten
sonra tekrar açtı gözlerini. Adamın da bindiğini ve araba-
yı hareket ettirdiğini fark ettiğinde daha fazla sakın kala-
mayarak “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” dedi. Adam
umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerek “Seni evine
götürüyorum,” diyerek karşılık verdi.

“Size gerek yok demiştim.”

“Gerek var mı diye sormadım zaten.”

“Siz her yeni tanıştığınız kıızı evine mi götürürsünüz?”

Adamın gözleri bir an yoldan ayrılıp genç kıızı bulmuştu ama hemen o tatlı kahverengi gözlerini tekrar yola çevirerek dürüst bir şekilde "Hayır," diye mırıldandı.

"Gül sana çok değer veriyor."

"Konumuz bu değil!"

"Hayır, konumuz tam olarak bu."

Genç kız sakinleşmek adına koltuğa başını yaslayarak birkaç kez derin nefesler alıp verdi. Hayatının nasıl böylesine berbat olduğunu düşünmeden edemedi. Her şeyin sakince gitmesini isterken aksine hiç ummadığı kadar karmaşık olaylarla ve sürprizlerle karşılaşlıyordu hayat onu. Oysaki istediği tek şey sakinlik ve yalnız kalmaktı. Sadece o zaman kalbindeki acı rahat bir nefes alabiliyordu. Çünkü genç kız sadece o zaman kalbini dinliyordu. Onun dışında kalbinin bütün söylediklerini duymazdan geliyordu.

"Gül'ün bu kadar değer verdiği kıızı tanımak istedim sadece."

"Zorla arabanıza almanıza gerek yoktu," diye iğnelemekten kendini alamadı kız. Ama adam bu iğnelemeye hafif bir kahkaha ile karşılık verdi ve ayıplar bir ses tonuyla "Ne yazık... Oysa tanıdığım bütün kadınlar benim arabama binmek için sıraya girebilirler."

Adamın kendini beğenmişliği karşısında İnci hiç şaşırılmıyordu. Aksine tam olarak beklediği buydu. Kendini beğenmiş olmak için her şey elinin altındayken böyle olmaması garip olurdu zaten.

"Sizin de dediğiniz gibi sizin tanıdığınız kadınlar, ben onlardan biri değilim."

Adam hafif bir nefes alarak "Biliyorum, küçüğüm," diye mırıldandı.

"Küçüğüm?"

"Beğenmedin mi? Ah, oysaki ben sana çok yakıştırdım."

"Emin Bey..."

"Efendim küçüğüm."

Küçüğüm sözünü bu adam söylememeliydi. Bu kelime yanındaki adama ait değildi. İçinde oluşan buruklukla nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerine dolan yaşları umursamamaya çalıştı. Biraz daha beklemeliydi o yaşlar. Birazdan eve gidince istedikleri kadar boşalabilirlerdi ama biraz daha sabretmeleri gerekiyordu. Titrek bir nefes alarak "Bana lütfen küçüğüm demeyin," dedi.

Araba durmuştu. Genç kız bir an adamın kendisine kızıp arabayı durduğunu sansa da Gökhan'ın evinin önünde kendini bulunca şaşırarak kaşlarını çatı. Evin yerini bile tarif etmeden bu adam nasıl bulmuştu? Soru dolu gözlerini adama çevirdi. Adamında yüzü kendisine dönüktü. Bir açıklama yapmasını beklediğini belli eden bir yüz ifadesi takındı.

"Senin hakkında birkaç küçük araştırma yaptım."

İnci sinirlerine hâkim olamayarak "Hangi hakla?" diye fısıldadı.

"Kardeşim benim için çok değerli ve kiminle arkadaşlık yaptığını bilmem gerek."

"Öğrendikleriniz tatmin etti mi bari sizi?"

Adamın yüzündeki öfke belirtisini görmüştü ama

umursamadı. Hiç tanımadığı bir adamın hayatını böylesine pervasızca araştırması, sonrasında da bunu bu şekilde pişkince söylemesi gerçekten fazlaydı. Ağır gelmişti genç kıza. Fazlasıyla ağır.

“Sadece kardeşimin güvende olup olmadığıyla ilgilen-dim küçüğümü, senin hayatınla değil.”

“Bakın bana bir daha küçüğüm demeyin ve ek olarak kardeşiniz güvende merak etmeyin. Benim tek zararım kendimedir. Teşekkür ederim bıraktığınız için, iyi akşamlar.”

Arabadan çıkmak için yönünü kapı koluna çevirerek kapıyı açmaya çalıştığı anda kolundan yakalanarak adamın göğsüne doğru çekildi. Yaşadığı şokun etkisiyle başını zorlukla kaldırıp adama baktı. Onun koyulaşmış tatlı kahverengi gözleri daha farklı görünüyordu şimdi. Daha talepkâr, daha koyu... Nefesini büyük bir enerji harcayarak normale çevirdiğinde “Ne yapıyorsunuz siz?” diye bildi. Sesi fazlasıyla kısık ve şaşkın çıkmıştı. Adam’ın ne genç kıza ne de sözlerini umursadığı vardı. Yüzünü biraz daha İnci’nin yüzüne doğru eğerek “Çok güzelsin,” dedi. Bunu bir iltifat havasında değil de bir gerçeği dile getirmiş gibi gayet ciddi bir tonda söyledi.

“Bırakın beni.”

“Küçüğüm...”

Sesi o kadar şefkatli çıkmıştı ki bir an genç kız küçük bir kedi gibi mayışarak adamın kendisini sevmesini istemekten korktu. Kaç aydır babaannesinin dışında ilk defa birinden böylesine şefkatli bir ses işitebilmişti. Aslında

Gökhan’ın sesinde de çok nadir de olsa birkaç kez şefkat kırımlarına rastlamıştı ama bundan daha ileri gitmemişti. Düşüncelerinin gidişatından fazlasıyla rahatsız olarak kendini adamdan kurtardı ve hızla arabadan indi. Kapıyı kapatmadan önce “Bir daha karşıma çıkmayın,” diyerek kapıyı kapatmıştı ki duyduğu son sözler yüzündeki bütün kaygıyı çekilmesine yetti. O sözler zihninde tekrarlanıp duruyordu. Nasıl da demişti ama “Seni daha yeni buldum küçüğüm hemen bırakmaya niyetim yok,” diye.

Hızlı adımlarla kendini asansöre attığında bile kalp atışlarını normale indirgeyememişti. Kesik kesik ve hızlı aldığı nefeslerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Korkunun damarlarında gezdiğini hissediyordu. Niçin korktuğunu da bilmiyordu ama içindeki bir his ona korkması gerektiğini söylüyordu. Hani bir tehlike vardır göremezsiniz, ispatlayamazsınız ama hissedersiniz ya, genç kıza yaşadığı da tam olarak buydu. İçindeki sıkıntıyı ispatlayamazdı, nedenlerini söyleyemezdi ama işte vardı bir şeyler hissediyordu ve bu onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Asansörün durmasıyla daha fazla düşünmemeye çalışarak evin kapısını açtı. İçeri girdiğinde ışıkların açık olduğunu fark edince Gökhan’ın evde olduğunu anladı. Onunla yüz yüze gelmemek için odasına doğru gidecekken adamın içerden “Salona gel,” diye seslenmesiyle adımlarını sürükleyerek gitti. Şimdi anlıyordu işte içindeki huzursuzluğun nedenini.

İçeri girdiğinde adamı camdan dışarı bakarken buldu. Sırtı kıza dönüktü. Ne kadar da ihtişamlı duruyor diye

düşündü genç kız. Böyle bir adam onun hayallerinden bile daha mükemmeldi. Tabii bu mükemmel adam için bir baş belasından fazlası olmadığını bilmekse bir yararı değmek kadar acı vericiydi.

"Emin ALTIN'ın arabasında ne işin vardı?"

Genç kız hafif bir nefes alarak "Beni eve bıraktı," dedi. Aslında arkası dönük olan adamı fena halde terslemek istese de kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Yeni bir duygu fırtınasına hazır değildi.

"Hangi hakla?"

Adamın sesindeki alayı fark etmişti ama umursamamaya çalıştı ve sesini de olabildiğince soğuk tutarak "Arkadaşımın abisi olma sıfatıyla," dedi ve o an adam yüzünü ona doğru çevirdi. Onu her gördüğünde böylesine heyecanlanması çok büyük bir haksızlıktı. Heyecanını gizlemek adına iki eliyle de çantasını sıktı. Gözlerindeki öfke parıltılarını çok rahat görebiliyordu. Sert çehresinin öfkeyle kasılmış hali her zamanki hallerinden biriydi. Kısacası genç adam hâlâ aynıydı!

"Merak ediyorum doğrusu..." dedi adam, alay dolu bir sesle ve sonra hafif bir nefes alarak "Daha ne kadar ileri gideceğini gerçekten merak ediyorum?"

İnci karşısındaki adamı bu kadar çok sinirlendirecek ne yaptığını anlamıyordu. Evet, yabancı bir adamın arabasından inmişti ama bu durum Gökhan'ın yaptığı anlamsız şeyler için yeterli değildi. Sakinleşmek adına gözlerini kapatıp açtı. Adamın gözlerine bakmaya dayanamasa da kararlılığını sürdürerek bakmaya devam etti.

"Hiçbir şey yapmıyorum ben."

"İnci sana on kere mi söyleyeceğim bu evde benim kurallarım geçer!"

"Senin de dediğin gibi... Senin kuralların ancak bu evde geçer!"

Son söylediklerinin biraz fazla olduğunu adamın üzerine yürümesiyle anlayarak geriledi. Adamsa genç kızın gerilemesini umursamadı. Daha hızlı adımlar atarak genç kıza doğru yaklaştı. İnci bilinçsizce bir adım gerilemeyi düşünüyordu ki adam kolundan tutup kendine doğru çekti. Genç kız şaşkın ve heyecanlı bakışlarını adamın kararmış ve fazlasıyla tehlikeli duran gözlerine çevirdi. Ona fazlasıyla yakındı. Hatta gereğinden fazla bir yakınlıktı bu. Hemen kendisini toparlayarak onun esaretinden kurtulması gerekiyordu fakat itiraf etmesi gerekirse bunun için pek de istekli sayılmazdı.

"Benim kurallarım..." dedi adam ve erkeksi dudaklarına hafif bir nefes çekti. "Her yerde geçerli!"

"Senin kuralların beni bağlamıyor."

"Öyle mi?"

Adamın yüzü fazlasıyla tehlikeli bir hale bürünmüştü. İnci içinde oluşan korkunun her saniye daha da arttığına elbette ki farkındaydı ama pes edemezdi. Bu adamın karşısında bir kez daha kendini küçük düşüremezdi. Yeterince küçük düşmüştü zaten.

"Bırak beni."

İnci'nin sesi fazlasıyla soğuktu. Ama karşısındaki adamın bundan zerre kadar etkilenmediğini vücut dilinden çok rahat anlamıştı.

“Emin’den uzak duracaksın.”

Adamın nefesi adeta genç kızın yüzünü yalamıştı. Bu kalbinin daha hızlı atmasından başka bir işe yaramamıştı üstelik. Biraz olsun rahatsız olabilseydi? Biraz olsun iğrenebilseydi bile şu an bu durumdan kızı çok rahat kurtarabilirdi. Ama iğrenmek şöyle dursun o nefesin kendi nefesine karışması için adeta çıldırır bir hale gelmişti.

“Bana karışamazsın.”

“Amacın ne?”

Genç kız afallamış bir şekilde “Ne amacı?” diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

“Aklın sıra beni mi cezalandırıyorsun? Böyle yapınca seni seveceğimi ya da seninle aramızda bir ilişki ola...”

Adam’ın cümlesi genç kızın tokadı ile kesilmişti. İnci içindeki öfkenin verdiği güçle diğer kolunu da adamın mengene gibi saran elinden kurtararak iğrenir bir ifadeyle başı yana düşmüş olan adama baktı. Gerçekten midesi bulanıyordu, fazlasıyla. Bu kadar aşağılık olabileceğini hiç düşünmemişti bu adamın. Bu kadarını gerçekten tahmin etmemişti.

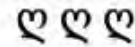
“Bu kadar iğrenç olabileceğini...” dedi gözünden akan bir yaşı elinin tersiyle silerek “İğrenç olabileceğini düşünememiştım.”

Gökhan’a konuşma fırsatı vermeden hızlı ve titrek adımlarla salondan çıktı. Kalbi çok acıyordu. Ve bu acının onu her geçen an biraz daha mahvedeceğinin farkındaydı. Üstelik bu acının geçmek şöyle dursun bir an bile azalmayacağını biliyordu. Zaten canını yakan da bu değil

miydi? Yaptıklarına rağmen adama karşı hissettiği duygularda zerre kadar bir azalma olmayışı onu böylesine delirtmiyor muydu?

Öte yandan adam içinde durum pek farklı değildi. Kalbine çöreklenen ağrı ve pişmanlık sinir katsayısını arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu akşam için kafasında tasarladığı konuşma ile gerçekleşen konuşma arasında büyük bir uçurum vardı. Kibar bir şekilde genç kızı uyarmaktı, istediği buydu. Ama lanet olsun ki onu her gördüğünde ne düşünebiliyor ne de mantıklı hareket edebiliyordu. Üstelik resmen tahrik edilmişti. İnci’nin de pek mantıklı davrandığını düşünmüyordu.

Eli yanağına kaydı. Canı yanmış mıydı? Hayır. Öyleyse bu kalbinde hissettiği ağrı nedendi? Ne oluyordu böylesine? Adam bilemiyordu belki de bilmek istemiyordu. Tek bildiği şey o kır papatyasının bir yasak elma olduğuydu. Daha fazlası olamazdı.

Saatlerdir başımı gömdüğüm test kitabından zorlukla kendimi ayırarak hafif bir nefes aldım. Kolumdaki saate baktığımda Gökhan’la ettiğimiz kavganın üzerinden rahat üç saat geçtiğini gördüm. Saat ona geliyordu. Ve ben henüz bir şey yemediğim için fazlasıyla açtım. İçerde olup olmadığından pek emin değildim. Gerçi dış kapının sesini de duymamıştım. Büyük ihtimalle evin bir köşesindeydi. Aslında bunu bildiğim için odadan çıkamamıştım zaten.

Oturduğum yerden kalkarak odadan çıktım. Daha fazla aç kalamazdım sonuçta. Onunla da karşılaşsam yokmuş gibi davranmak en mantıklısıydı. Hem bu davranış son yaşananlardan sonra her ikimiz için de fazlasıyla faydalı olurdu.

Salona bakma gereği bile duymadan doğrudan mutfığa girdiğimde onun delici bakışlarıyla karşı karşıya geleceğimi hiç düşünmemiştim. Ama oradaydı işte. Mutfaktaki masaya oturmuş bir yandan tabağındaki tostı yerken bir yandan da tembel bir şekilde kolasını içiyordu. Üzerinde takım elbisesi yoktu. Kolsuz siyah bir sporcu atleti ve yine siyah eşofmanı ile fazlasıyla mükemmel duruyordu. Bir adama her giydiğinin böylesine yakışması biz insanlar açısından büyük bir tehlikeydi. Özellikle de kadının ırkı açısından. Onu böyle görüp de etkilenmeyecek kadın herhalde bir elin beş parmağını geçmezdi.

“Neden bakıyorsun öyle?”

Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sesindeki hafif bir öfke belirtisi varla yok arasındaydı. İlk günkü gibi yüz ifadesi umursamaz ve soğuktu.

“Yiyecek bir şeyler alacağım.”

“Al.”

Sanki o al demese almayacaktım. Tabii ki bu düşüncemi kendime saklayarak ve ona hiçbir şey belli etmeyecek buzdolabını açtım. Gözlerim boş bir şekilde raflarda gezinirken onun “Dolabı kapat,” diyen sesini duydum. Dedikini yaparak dolabı kapattım ve ona doğru çevirdim bakışlarımı.

“Mutfak tezgâhının üzerinde senin için yaptığım tost duruyor. Kendine kola doldur, beraber yiyelim.”

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek boş gözlerle onun yüzüne baktım. Az önce duyduklarımın doğruluğundan emin olmak istiyordum. Gökhan'ın bu kadar kolay beni affetmesi imkânsızdı. Gerçi ben affedilecek bir şey yapmamıştım sadece ona hak ettiğini vermiştim.

“İnci dediğimi yap.”

Tam bir aptal gibi “Ne dedin ki?” dedim. Tabii Gökhan'ın aptallığını onaylar bakışlarını söylememe bile gerek yoktu. O sert çehresinde silik bir gülümseme belirmişti.

“Tezgâhtaki tostı al ve kendine kola doldurup masaya gel.”

Sesi fazlasıyla sakın çıkmasına rağmen sabırsızlığını çok rahat fark edebiliyordum. Üç saat önce olanlardan sonra onun bana karşı olan tavırlarını elbette ki şu ankinden çok daha fazla olacağından emindim. Ama o beni yine şaşırtmıştı. Her zaman bunu yapmıyor muydu zaten?

“İnci!”

Sesi artık sabırsızlığını gizlemeyen bir tonda çıkmıştı. Bir şey söylemeden camlı dolabı açtım ve bir bardak alarak kenarda duran koladan doldurdum. Hazırladığı tostı da alarak masada ondan en uzak köşeye oturdum. Hoş küçücük bir masada ondan uzak bir köşeyi nasıl bulabileceğsem... En uzak bulduğum köşe bile fazlasıyla yakındı.

Onu ve yakınlığını umursamamaya çalışarak kolam-

dan bir yudum aldım. Tostumu elime almıştım ki onun rahatsızlık vermeye başlayan bakışlarına daha fazla katlanamadım. Tostu tekrar tabağa bıraktım ve gözlerimi onun gözlerine diktim. Gözlerim ona ne söyleyeceksen söyle uzatma mesajı veriyordu. Tabii onun bu mesajı anlaması ne kadar sürerdi ya da anlayabilir miydi orası tam bir muammaydı.

Bir asır gibi gelen sessizliğin ardından konuşmaya karar vermişti.

“Yarın gidiyoruz.”

Anlamamış bir ifadeyle suratına bakmaya devam ettim. Yarın gidiyoruz da ne demekti? Üstelik ben onunla hiçbir yere gitmek istemezken bu özgüven neyin nesiydi ki?

Benim aklımdan geçen soru işaretlerini anlamış gibi “Annem hafta sonu için çiftliğe çağırdı bizi. Bana da az önce haber verdi. Yarın sabah erkenden yola çıkmamız gerekiyor,” diyerek açıklamada bulundu.

Telaşlı bir şekilde “Ben gelemem,” diye mırıldandım.

“Sana gelebilir misin demedim İnci. Annem çağırdı, gideceğiz dedim.”

“Ben arar özür dilerim annenden ama gelemem.”

Homurdanarak “Saçmalamayı bırak,” dedi. İşte Gökhan’ın sakinliği ve kibarlığı bu kadardı. Ne kadar deri değiştirirse değiştirsın ruhu neyse hep öyle kalacaktı.

“Bana emretmekten vazgeç artık!”

Sesimi güçlü tutmaya çalıştıkça daha da güçsüzleşiyordu. Ya bu gözlerime dolan yaşlara ne demeli? Ben bu

kadar güçsüz müydüm? Hayır, değildim. Bir kere kendimi güçsüzleştirerek hata yapmıştım. Ve o zaman güçsüz olmaya hakkım olmadığını anlamıştım. Üstelik hayat benden güçsüz olabilme şansını bile ailemle birlikte almıştı. Onlardan sonra benim güçsüz olmaya hakkım yoktu. Benim için tek aile olan babaanneme, güçlü olmayı borçluydum. O nasıl benim için ayakta kalmaya çalışıyorsa ben de onun için güçlü olmalıydım.

“Bak İnci az önce olanları unutmadım ama bir süre için rafa kaldırdım. Şimdi yarın benimle geleceksin.”

“Dikkat et de tozlanmasın...” dedim ve sonra yüzümü buruşturarak, hafif bir alayla “Ah, sen titizlik ve düzen hastasıydın değil mi? Pardon, pardon... Unutmuşum.”

“İnci!”

Az önceki kontrollü sesinden eser kalmamıştı artık.

“Ne var?”

Bir anda masanın üzerinde olan elimi kendine doğru sert bir şekilde çekti. Elimde olmadan oturduğum yerden masanın üzerinden resmen Gökhan’a doğru kaymıştım. Karnımda masanın sert kenarını hissediyordum. Öfkeyle ona baktığımda yüzünün, olması gerekenden çok daha yakın olduğunu gördüm. Bu çok fazlaydı... Tıpkı akşamki gibi... Ah, üstelik kalbim yine bir çalar saat gibi ısrarlı bir şekilde hızlı hızlı atıyordu.

“Ne istiyorsun benden?” diye tükürürcesine konuştu. Cevabı basitti aslında onu istiyordum. Titizlik ve düzen hastası Gökhan’ı istiyordum. Benim kalbimde kırılmadık yer bırakmamasına rağmen ısrarla onu istiyordum.

Tıpkı bir çocuk gibi... Annesinden dayak yiyip yine onunla avunan bir çocuk gibi... Ben de Gökhan'ın kol-
larında avunmak istiyordum. Saçlarımı okşayarak kulağı-
ma her şeyin geçtiğini ve benimle olduğunu fısıldaması-
nı istiyordum. Evet, beni yine üzecek olmasına rağmen
her defasında ona tekrar tekrar ve üstelik daha da çok
güvenmek istiyordum. Kısacası olması imkânsız şeyleri
istiyordum. İmkânsız... Gökhan'la aramdaki durumu
açıklayan cümleydi. Yüzümde oluşan acı gülümsemeye
engel olamadım. Düşündüklerimin aksine dilim "Hiç-
bir şey... Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi. Sesim
o kadar zoraki çıkmıştı ki karşımdaki adam da bunu fark
etmişti. Anlıyordum. Onun mimiklerinin ne anlama gel-
diğini artık çoktan çözmüştüm.

"Olmaz İnci anla."

Söylediğimin aksine düşüncelerimi okuduğu belliydi.
Ve cevabı da belliydi. Olmaz! Bu kelimeyi yok etmek is-
tiyordum. Böyle bir kelimenin varlığının dahi unutul-
masını istiyordum. Bu kelime tıpkı zehirli bir hançer
gibiydi. Yakıp, kavuruyordu insanın yüreğini. Böylesine
acımasız bir kelimenin insan hayatında olmaması gere-
kirdi.

"İnci..."

Sesinde acı vardı. Birazda acıma belki... Kim bilir hak-
kında ne düşünüyordu. Eli yüzüme kayınca titrememe
engel olamadım. O an gözümünden akan yaşları fark ettim.
Onun o iri eli yüzümdeki yaşları yok etmek istercesine
siliyordu. Peki ya yüreğimdeler? Onlar ne olacaktı?

"Neden?" diye fısıldamaktan kendimi alamadım.

Yüzümü silen eli çeneme kayarak kendine doğru daha
çok çekti yüzümü. "Sen çok güzel bir kızsın İnci," dedi.
Sesi samimiydi. Tıpkı şu an bana bakan gözleri gibi sa-
mimiydi.

"Anla beni kır papatyası."

"Ben..." dedim ve gerisini getiremedim. Boğazım
düşümlenmişti. Söyleyeceğim kelimeler aklımdan uçup
gitmişti. Hafızasını kaybetmiş biri gibiydim o an. Tek
fark bir kişi hariç her şeyi unutmamdı. Gökhan hariç
herkesi unutmuştum.

"İkimiz içinde doğru olan bu," dedi ve alnıma ıslak bir
öpücük bırakarak beni serbest bıraktı. Yakışıklı yüzünde
beliren gülümsemeye masadan kalktı. "Sabah gideceğiz,
saat yedide çıkarız yola," dedi ve bir şey söylememe mey-
dan vermeden mutfaktan çıktı. Onun baskısından kur-
tularak rahatlayan vücudumu tekrar sandalyeye bıraktı-
ğında kendimi fazlasıyla rahatsız hissettim. Az önceki
halimi arar oldum. Masanın kenarı karnıma batarken o,
bana öylesine yakınken... Aslında her şey açıktı. Onun
olduğu, ona yakın olduğum her yer bana rahat gelirdi.
Ama söyledikim gibi sadece bana...

Bölüm 10

Araba kaygan zeminde sessiz bir şekilde ilerliyordu. Adam düşündüğünden daha erken çiftliğe varacakları için mutlu olmuştu. Normalde rahat bir üç saat yol gitmesi gerekirken şimdi yarım saat erken varacak gibiydi. Sabahın erken saatleri olduğu için yol boştu. İki saattir de durmaksızın yoldaydılar.

Gözü yanındaki kıza kaydığında başını koltuğa yaslamış bir şekilde uyuyakaldığını gördü. Yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Uyurken ne kadar da masum ve sakin görünüyor diye düşündü. Aslında kızın normalde de fazlasıyla sakin olduğunu biliyordu. Kızı delirten, çileden çıkartan kendisiydi.

Gözlerini zorlukla melekler gibi masum duran kızdan ayırarak yola çevirdi. Gözleri yoldaydı fakat aklı dün gecede idi. Dün gece olanları aklından silemiyordu. Onun gözyaşlarını, yalvarırcasına bakışlarını, titrek sesini... Hiçbirini aklından silemiyordu. Silmek istiyor muydu?

Her şeyden çok... Ama yapamıyordu işte bir türlü. Üstelik hafızasında o anlar o kadar netti ki her defasında dün geceyi tekrar yaşıyormuşçasına her hücrelerinde hissediyordu. İnci'nin gözyaşlarını, o anı her düşündüğünde tekrar tekrar elinde hissediyordu. Bu durum gitgide kötüleşiyordu ve genç adam bir çözüm bulması gerektiğini biliyordu. Aslında çözüm bulduğunu sanmıştı. Kızdan uzak durarak fazlasıyla iyi bir çözüm bulduğunu düşünüyordu ama bunun hiçbir işe yaramadığını dün gece net bir şekilde anlamıştı. İnci'yi öyle çaresiz gördüğünde her şeyi bir kenara bırakıp ona sarılmamak için kendini nasıl zor tuttuğunda anlamıştı. Hoşuna gitmese de yanındaki kır papatyasına karşı bazı duyguları vardı. Bu duygular bazen bir toprağın altındaki ölü gibi ruhsuz bazen de azgın bir dalga gibi öfkeliydi. Ve ne zaman hangi yönünün çıkacağı belli olmuyordu. Adamı da korkutan buydu işte. Bir gün o azgın dalganın ateşine kapılıp hem İnci'yi hem kendini yakmaktan endişeleniyordu.

Çalan telefon sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Kendi telefonu değildi. Bakışları yine İnci'ye kaydı. Onun da uyanmış olduğunu ve çantasından telefonunu çıkardığını gördü. Farkında olmadan gerildi. Sabahın bu saatinde onu kim arayabilirdi ki? Gözlerini üzerinden çekmişti ama bütün dikkati ondaydı. Kızın "Efendim Gül..." diyen sesiyle rahat bir nefes aldı. Neden böylesine rahatladığını anlayamıyordu. Az önce, kimin aradığını bilmezken oluşan gerginlik bir buhar gibi uçup gitmişti şimdi.

İnci'nin konuşması fazla uzun sürmemişti. Telefonu

kapattığında adam kendini tutamayarak "Arkadaşın mı?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Evet."

Genç kızdan aldığı tek kelimelik, soğuk cevabı yeterli bulmayarak "Neden aramış?" dedi. Sesini olabildiğince ilgisiz tutmuştu.

"Bugün bir şeyler yapalım diye aramış."

"Hım..." dedi ve o an aklına gelen düşünceyle tekrar gerildi. Sesine gerginliğini yansıtmamaya çalışarak "Emin'in kardeşi Gül mü?" diye sordu.

"Evet."

Bu tek kelimelik soğuk cevaplar gerilen sinirlerini daha da germekten başka bir işe yaramıyordu.

"Ne kadar yakınsın bu Gül'le?"

"İlgiliymişsin gibi davranmana gerek yok."

Kızın sesindeki sitemi fark etmişti. Yine de umursamayarak "Dün gece bazı şeyleri hallettiğimizi düşünüyordum," dedi.

İnci'nin biçimli kaşları sinirle kalkarak "Evet, hallettik. Senden uzak duracağım ve sen de benden uzak duracaksın."

"Lanet olsun! Onu söylemiyorum!"

Artık öfkesine hâkim olamıyordu hoş olmak da istemiyordu.

"Hangisinden bahsediyorsun?" dedi genç kız ve bir süre düşünür gibi bir ifadeyle adama baktı. Çok kısa bir an sonra dolgun pembe dudakları alayla kıvrıldı. "Yediğin tokadı diyorsun sen."

Bu kadarı işte genç adam için fazlaydı. Direksiyonu ani bir şekilde sağa kırarak frene bastı. Bu küçük cadı artık fazla olmaya başlamıştı. Öfkeli gözlerini onun yeşil gözlerine çevirdi. Canını yakıp yakmayacağını umursamadan ona doğru eğilerek kolundan tuttu ve kucağına doğru çekti. Debelenmesine izin vermeyerek bir eli belini mengene gibi sıktı. Diğer eliyle de küçük inatçı çenesini tutarak kendine doğru bakmaya zorlamıştı.

"Bırak beni!"

"Sabrımı taşıyorsun!"

"Umurumda değil."

Adam kızın yüzünü kendine biraz daha yaklaştırdı. O an fark ettiği gerçekler bedeninin kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

Olamazdı değil mi? Küçük, şımarık bir kız çocuğuna aşık olması gibi bir şey tamamen saçmalıktı. Olmamalıydı. Sinirle homurdandı adam. O küçük kız çocuğu kalbini çalmıştı işte! Onun o küçük gözlerini, o muhteşem burnunu ve dolgun dudaklarını düşünmediği bir an bile yoktu. Kim bilir dudaklarının tadı nasıldı?

Günlerdir aklından silmeye çalıştığı bu itiraf işte şimdi tam olmadık bir anda böyle patlayıvermişti. Bu kıza karşı duygularının ne olduğunu artık yavaş yavaş kavramaya başlamıştı.

İnci'nin göğsünü yumruklamaya başlamasıyla daldığı düşünce âleminden ani bir çıkış yaptı. Kucağında debelenmekte olan kıza baktı. Ne kadar da güzel görünüyordu... Fazla güzel diye düşündü. Üstelik fazlasıyla da

gençti. Bir erkeği çok rahat cezbedebilecek bir vücudu vardı. O erkeklerin arasında kendisinin de olduğunu bilmek daha da öfkelenmişti Gökhan'ı. Kızın çenesindeki elinin kasılmasına engel olamadı. İnci'nin yüzünü ekşittiğini fark etse de elini bir an bile gevşetmeden adeta onun o dolgun pembe dudaklarına fısıldarcasına "Sabrımı taşıma İnci... İnan bana sabrımı taşırsa ikimizde yanarız!"

Kızın üzerinden kalkması için belini ve çenesini bıraktı. İnci kısa bir an afallasa da hemen kendini toparlayarak yan koltuğa geçti. Adam sakinleşmek adına gözlerini kapatarak başını koltuğa doğru yasladı. Öfkeliydi. Hem kendine hem de yanındaki küçük kız çocuğuna... Ama yine de öfkesinin en büyük payını kendisine bırakmıştı. Nasıl böyle bir hata yaptığına inanmıyordu. Aşık olmak... Emin değildi ama bu duyguların başka açıklaması var mıydı ki? Hayatında birini isteyip de kendini durdurmamış bir adam olarak İnci'ye karşı neden böyle sine duvarlar örmüştü? Var mıydı buna bir cevabı? Yoktu. Bildiği tek şey o kızın yasak elma olmasıydı! Başka bir şey yoktu.

Gözlerini ne kadar kapalı tutarsa tutsun sakinleşmeyeceğine kanaat getirerek gözlerini açtı ve arabayı çalıştırdı. Bir an önce yanındaki kızdan kurtulması gerekiyordu. Onunla tek başına bir arabaya tıkalı kalmak, mantıklı düşünmesine engel oluyordu.

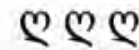
Öte yandan genç kız için de durum pek farklı değildi. Az önce yaşadıklarından sonra onunla bir araba da tıkalı

kalmak rahatsız ediyordu. Üstelik hâlâ az önce olanları anlamamışken ve bu adam her gün anlamadığı birçok şey yapmasına rağmen yine de sakin kalmaya çalışmak İnci'ye çok ağır geliyordu.

Yüzünü yana doğru çevirerek arabanın altında kayıp giden yollara baktı. Baktığı yollardı fakat gördüğü Gökhan'dan başkası değildi. Kızgındı. Az önceki davranışından ötürü fazlasıyla kızgındı genç kız. Kendini fazlasıyla kötü hissetmesine neden olmuştu

Ürkek bir nefes çekti dolgun pembe dudaklarına. Her gün ondan uzak durmak için kendini şartlandırıyordu. Üstelik bunda da düne kadar gayet başarılıydı. Dün gecenin sonu olanların hepsi kötü bir kâbus gibiydi. Sabah uyandığında kendisini kâbusun geçtiğine inandırmaya çalışmış ve yeniden şartlandırmıştı. Beynine ve kalbine adeta kazırcasına Gökhan'dan uzak durulacak emrini vermişti. Ama gel gör ki şu an ki hali adamdan uzak kalmak şöyle dursun onu düşünmediği bir an bile yoktu.

Kurtulmalıydı. Bu adamın bir büyücü gibi kendine yaptığı bu büyüden bir an önce çıkıp, kendi hayatına bakmalıydı. O büyüünün içinde ne kadar çok kaybolmak istese de yapamazdı. Olmazdı. Adamın da hep dediği gibi belki de yasak elmaydı.

Arabayı yabancı olmadiğim toprak yola doğru sürdüm. Bir zamanlar çocukluğumun geçtiği yerlere büyük bir özlemle bakmaktan kendimi alamadım. Bu biraz olsun içimdeki öfke ateşine su serpmişti.

Anneme aslında dün gece aradığında ve gelmemiz için ısrar ettiğinde hatta daha da ileri gidip mecbur bıraktığında fazlasıyla sinirlenmiştim. Şimdi ise burayı ne kadar özlediğimi anlamıştım. Uzun zaman olmuştu gelmeyeli, fazla uzun.

Büyük beton duvarlarla çevrili evin önüne gelince kapıyı açmaları için bir kez kornaya bastım. Fazla beklemeden büyük siyah kapı hafif bir ses çıkararak açılmıştı. Kapıyı açan kâhyaya selam manasında bir korna çalarak içeriye doğru sürdüm arabayı.

Babamın arabasının yanına park ederek İnci'yi beklemekten hızlı bir şekilde indim. Güzel ve temiz havayı ciğerlerime çekince yüzümde keyifli bir gülümseme oluşmuştu. Burayı her zaman çok severdim. Önceleri yaz tatillerimi ailemle birlikte burada geçirirken benden mutlusu yoktu sanırım. Tabii artık büyümüşüm ve tatilleri bir çiftlikte sakın bir şekilde at binerek geçirmek yerine büyük otellerde günümü gün ederek geçirmeye başlamıştım. Ama bugün anlıyordum işte aslında ait olduğum yer burasıydı benim. Tıpkı annemle babamın şu an içimde hissettiğim aitlik hissini hissedip buraya temelli yerleşmeleri gibi. Eninde sonunda benim de yerleşeceğim yer burasıydı.

"Gökhan!"

Annemin hafif öfkeli çıkan sesiyle bakışlarımı evin kapısına doğru çevirdim. Annem her zamanki gibi o güzel gülümsemesiyle bana doğru geliyordu. Sesi her ne kadar bana karşı öfkeli olsa da bedeni bunun aksini iddia

ediyordu. Omzuna kadar gelen sarı saçları hafif rüzgârda dalgalandığında annemin geçen senelere rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmediğine bir kez daha emin oldum. Yaşının ilerlemesine rağmen o güzel yüzündeki kırışık sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Yanıma geldiğinde sinirlendiğini bildiğim halde ılık çaldım. "Nerenin güzelisin sen?"

"Hiç büyümeyeceksin değil mi?"

Sesindeki azarlar ton gizlemeye çalıştığı kahkahasının arasında çok garip bir hale bürünmüştü.

"Ama güzelim sen de böyle fıstık gibi olma her geçen sene. Suç senin."

"Babanın yanında da söylesene bunları hayta oğlum..."

Yüzümü anında buruşturarak "Kıskanç kocaların yanında uslu duruyorum bayan. Benim gibi yakışıklı bir adama yazık olur yoksa öyle değil mi?"

"Her zaman uslu dur Gökhan."

Bir şey söylemeden ona gülümsedim ve sınıksız sarıldım. Kulağına doğru "Her zaman usluym ben sultanım," diye mırıldandım. Hafif bir kahkaha atarak beni kendinden uzaklaştırdı ve arabanın diğer köşesinde durmuş bize bakan İnci'ye çevirdi bakışlarını. O bakışlarda gördüğüm şeyler beni rahatsız etmeye başlamıştı. Açık bir şekilde annemin bakışlarında beğeni vardı! Tamam, İnci çok güzel bir kızdı. Fazla güzeldi hatta. Ama yine de annemin onu beğenmesi pek hoşuma gitmemişti.

"Hoş geldin kızım," diyerek İnci'nin yanına gitti ve

sarıldı. İnci'nin tereddütlü elleri de annemi sarmıştı. Zar zor "Hoş buldum," diye fısıldadığını duydum.

"Hadi içeri geçelim."

Annem İnci'nin koluna girmiş onu kapıya doğru sürüklerken ben de peşlerinden gittim. Bu kadın milletini anlamak gerçekten zordu. Oğlu dururken hayatında ilk defa gördüğü kıza sevgi gösterisi yapıyordu.

İçeri girdiğimizde harika bir kahvaltı masasının bizi beklediğini gördüm. Başında da tabii ki babam oturuyordu. Onun kalkmasına fırsat vermeden yanına giderek elini öptüm ve sarıldım.

"Buranın yolunu bilir miydiniz, Gökhan Bey?"

"Gelebildiğimize göre biliyormuşum."

"Hayta! Otuz yaşına geldin hâlâ ciddi bir adam değilsin."

Bir yandan beni azarlarken bir yandan da İnci'ye doğru bakıyordu. Annem de bu bakışları fark etmiş olacak ki "İnci," dedi. O an babamın yüzünde nadir oluşan gülümsemelerden biri belirdi ve gayet sakın bir sesle "Hoş geldin kızım," dedi. İnci'nin de yüzünde ürkek bir gülümseme oluşmuştu. Ortamda ki havadan rahatsız olarak "Acıktım ben kahvaltı yapalım," diyerek masadaki boş sandalyelerden birine oturdum. Annemin ayıplar bakışlarını üzerimde hissediyordum ama onu umursamayarak tabağıma kahvaltılıkaları doldurdum.

İnci ve annem de oturmuşlardı. Annemin bardağıma doldurduğu çayı elime alırken bir yandan da İnci'ye bakıyordum. Tabağına hiçbir şey almamıştı ve fazlasıyla

rahatsız duruyordu. Bu durum fazlasıyla keyfimi yerine getirmişti. Acımasız biri değildim elbette ki ama İnci gibi özgüveni yüksek bir kızın şu halini görmek de kolay kolay nasip olmazdı hani.

Tabii benim bu keyfim annemin İnci'nin tabağını alıp kahvaltılıkaları doldurması ile son bulmuştu ama yine de pes etmedim. İğneleyici bir ses tonuyla "Anne bırak kendisi alır," dedim.

"Aa, olur mu oğlum kız belki çekiniyordur."

Kahkaha atmama engel olamadım. Babam benim bu yapığuma karşı homurdandı ama umursamayarak "İnci mi çekinecek? Burada böyle olduğuna bakmayın siz."

"Ne demek o Gökhan?"

Annemin ses tonundaki azarlayan tınıyı fark ettim fakat sadece omuz silkmekle yetinerek çayımdan bir yudum aldım. Tabii o an İnci'nin "Gökhan abi haklı normalde çekingen değilimdir," demesiyle bir an ağızımdaki çayı püskürtmemek için kendimi zor tuttum. Öfkeli gözlerimi onun alayla parlayan yeşil gözlerine diktim. Açık bir şekilde meydan okuyordu bana.

"İnci kızım Gökhan'a abi demene gerek yok. O kadar çok yaş farkı yok aranızda yavrum."

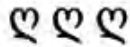
Annemin İnci'ye gülümseyerek söylediği bu sözler üzerine niyetini artık daha net anlamaya başlamıştım. Babamı da büyük ihtimalle bu işe ortak etmişti.

Gözlerimi İnci'nin yeşil gözlerinden bir an bile ayırmayarak "Haklısın anne o kadar yaş yok aramızda. Ama ben İnci'yi tıpkı öz kardeşim gibi çok seviyorum."

İnci'nin yüzü kızarmaya başlamıştı. Yüzümde oluşan keyifli bir gülümseme ile ona baktım.

"Gökhan ve İnci, siz kardeş değilsiniz, olamazsınız da."

Annemin ses tonu biraz sert çıkmıştı. Bakışlarımız annemin üzerine yoğunlaşınca babam gür sesiyle araya girerek "Herkes kahvaltısını yapsın," dedi. Söyleyecek çok şeyim olmasına rağmen mecburen susarak kahvaltım yapmaya devam ettim. Ama annemle konuşmam gereken şeyler olduğunu aklımın bir köşesine kazımıştım. Tabii bir de İnci Hanım'a bu abi muhabbetini soracaktım. Bugün arabada hissettiğim ve yavaş yavaş adlandırmaya başladığım o duygulardan sonra ben bu küçük kız çocuğunun asla abisi olamazdım. Üstelik beni sevdiğini bilirken ve onun da böyle bir şeyi beni sinirlendirmek için söylemiş olsa da dile getirmesi hiç hoşuma gitmemişti.

Kahvaltının ardından altın kaplamalı koltuklarla döşenmiş büyük bir odaya girdiler. İnci hayran bakışlarını odada gezdirmekten kendini alamadı. Altın kaplama büyük bir vitrin gözüne çarptı. Odada yine en dikkatini çeken şeylerden biri de duvarlardaki tabloları. Bu oda az önceki yemek yedikleri odaya göre kat kat gösterişliydi.

Daha odanın ihtişamına kendini alıştırıramamışken Gökhan'ın annesinin elinden tutup onu yanına oturtmasıyla yaşadığı şaşkınlık ve heyecan biraz daha arttı. Geldiklerinden beri adamın ailesi genç kıza karşı fazlasıyla

ilgili ve sabırlı davranıyorlardı. Babaannesinden sonra ilk defa birileri İnci'ye bu kadar önem veriyordu. Çok sevdiğim Gökhan bile diye aklından geçiriyordu ki düşüncesi ni değiştirdi, bir zamanlar sevdiğim demeye çalıştı ama o da içine sinmedi. Ne kadar yalanlarsa yalanlasın kalbinin onun için attığının farkındaydı. Bazen göğüs kafesini açıp kalbini ellerinin arasına alarak Gökhan'ın fethettiği kısmı yok etmeyi de düşünmüyor değildi hani. Fakat unuttuğu bir şey vardı. Gökhan kalbinin her zerresini fethetmişti. Kalbinde ona ait olmayan değil bir köşe, bir zerre dahi bulamazdı.

"Dersler nasıl gidiyor canım?"

Gökhan'ın annesinin sesi ile kendine gelerek düştüğü düşünce âleminden gerçek yaşama döndü. Hafif bir nefes alarak, sesini güçlü tutmaya çalıştı. "İyi efendim."

Yanındaki kadın verdiği cevaptan hoşnut olmadığını belli eder bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Bana Nur teyze diye hitap edebilirsiniz kızım. Öyle hitap etmeni isterim."

Bir an doğru duyup duymadığından emin olmak istedi ama doğru duymuştu işte. Tam karşısında oturan Gökhan'ın bakışlarını fark etti. Onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu anladı. Böyle sıcak bir yaklaşım beklemiyordu. Evet, kadın onun geleceği için oğlunun hayatını resmen gasp etmişti ama bu kadarını gerçekten düşünmemişti. Cevap olarak sadece hafif bir şekilde gülümsemekte çare buldu.

"Gökhan sana iyi davranıyor, değil mi İnci?"

Yutkunmasına engel olamadı. İşte bu soruya verebilecek pek bir cevabı yoktu. Ne söyleyebilirdi ki kadına? Ben senin oğluna âşık oldum ama o beni istemiyor mu? Ya da daha beteri biz kanlı bıçaklı düşman gibiyiz mi? Tabii ki bunları söyleyemezdi.

Genç kız yalan söyleyecek olmaktan fazlasıyla huzursuz olarak düz bir ses tonuyla "Sorun yok," diyebilirdi. Cevabının yanındaki kadını tatmin etmediğini hissetmişti, hatta onun bu olayın altını deşeceğini de düşünmüştü ama Nur Hanım onu şaşırtarak sadece gülümsemekle yetinmişti. İnci bunun verdiği rahatlıkla tuttuğu nefesini dışarı verdi.

Adamın ayağa kalktığını fark edince elinde olmadan gözleri yine ona kaydı. Ona ne yaparsa yapsın yine de bakışlarını Gökhan'dan ayıramıyordu işte. Bu güçsüzlükten başka bir şey değildi. Ve güçsüzlük genç kızın hayatında kesinlikle olmaması gereken bir kavramdı. Kendini böylesine şartlandırmasına rağmen adamın nereye gideceğini de içten içe merak etmekten kendini alıkoymıyordu. Tabii bu merakını giderebilirdi fakat adama ailesinin yanında nereye gidiyorsun diye de soramazdı. Hoş, normalde de soramazdı ya.

Gökhan'ın annesi Nur Hanım sanki yanındaki kızın aklından geçenleri anlamış gibi oğluna "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Adam umursamaz bir ses tonuyla "At binmeye gideceğim," diye bir açıklamada bulunarak hem annesinin sorusuna cevap verdi hem de içten içe meraktan kendini yiyen İnci'nin merakını giderdi.

"İnci de gelsin seninle."

Bu sözler odaya yıldırım düşmüş gibi etki yaptı. Herkes şaşırılmış gözlerle Nur Hanım'a bakıyordu. Eşi Uğur Bey de dâhil.

Genç kız bu sessizlikten fazlasıyla rahatsız olarak "Ben at binmeyi bilmiyorum, gerek yok," diye mırıldandı.

"Gökhan öğretir kızım."

Nur Hanım'ın sesi gayet neşeliydi. Kendisine yönelen bakışlardan hiç rahatsız olmamış gibiydi. Bunun yanında Gökhan'ın sinirden sert çehresinin kasıldığını fark etmişti İnci.

"Bir günde öğrenilemez," diye kestirip atınca Gökhan genç kız gördüklerinden emin oldu. Fazlasıyla kızmış olmalıydı annesine.

"O zaman seninle biner. Hadi İnci kalk sen de git."

Kız ne yapacağını bilemez bir halde Nur Hanım'a bakarken adamın bir buz dağını andıran soğukluktaki "Gel," diyen sesini duyunca farkında olmadan yerinden kalktı. Yavaş adımlarla onu takip etmeye başladı. Neden kızdığını anlayamıyordu. Aslında kendisine neden kızdığını anlayamamıştı. Sonuçta annesi istemişti, genç kızın böyle bir isteği ya da talebi olmamıştı. Ama tabii her zamanki gibi adam kolay olanı seçip kıza kızıyordu.

Kapıdan çıktıklarında kızın yüzüne vuran temiz hava biraz olsun düşüncelerinden uzaklaşmasını sağlamıştı. Gökhan'dan ve anlamsız düşüncelerinden sıyrılıp etrafındaki güzelliği seyretmeyi tercih etti. Kışa doğru adım atmalarına rağmen havalar hâlâ fazlasıyla güzeldi. Burası

tıpkı cennetten bir köşe gibi ayaklarının altındaydı. Hiç bozulmamış doğası ile gerçekten göz kamaştırıcı duruyordu. Doğallığı bozmamak amacıyla eve ahşap bir görünüm verilmişti. Doğayla iç içe ama doğanın düzenini bozmadan bir yaşam kurmuştu adamın ailesi burada.

Ahırın önünde durduklarında içeriden orta yaşlarda bir adam çıktı. Dizlerine kadar siyah çizmeler giymiş, ellerinde kalın eldivenler vardı. Adam Gökhan'ı görünce "Hoş geldin beyim," dedi. Genç kıza sadece kaçamak bir bakış atmakla yetinmişti.

"Hoş bulduk Rüstem abi benim atı çıkar."

"Peki, beyim."

Adam atı çıkarmak için hızlı adımlarla ahıra girdi. İnci de adama bakmamak için gözünün önünde uzayıp giden bahçeye bakıyordu. Arazi sınırının nerede olduğunu gerçekten merak ediyordu. Baktığı yerden sadece sonsuza kadar uzanabilecek bir bahçe görüyordu.

"Buyur beyim," diyen sesi duyunca hafifçe irkilerek gece gibi siyah ata kaydı bakışları. Genç kızın bakışlarında hayranlık ve korku oluşmuştu. Tam da Gökhan'a yakışır bir at diye düşündü. Siyah kadar asil ve fazlasıyla gösterişli... Kısacası İnci için ihtişam kelimesinin tam olarak karşılığıydı bu at.

"Bin."

Genç kız şaşkınlıkla adama baktı. Ne binmesinden bahsediyordu diye düşündü. Ata binmek o kadar yabancı bir şeydi ki onun için. Üstelik nasıl binileceğine dair hiçbir fikri yoktu. At fazlasıyla büyüktü ve İnci korkuyor-

du. Yine de kendisini Gökhan'a ezdirmemek adına "Ben binmek istemiyorum," diye mırıldandı. Cevap olarak alaycı kahkahalar kulağını doldurdu. Öfkeyle koyulaşan yeşil gözlerini adamın siyah gözlerine çevirdi.

"Hayatında hiç ata binmedin değil mi?"

Sesi soğuk çıkmıştı. Fakat az önceki alaycı kahkahasına rağmen genç kız adam konuşurken oldukça ciddiydi. "Ata binmeyi bilmediğimi söylemiştim."

Adam sadece kafasını sallamakla yetinerek birkaç büyük adımla kızın yanına geldi ve kolundan tutarak seyisin dizginlerini tuttuğu ata doğru sürüklemeye başladı. İnci fazlasıyla şaşkıındı fakat hissettiği korku o duygusunu bastırıyordu. Bu korku elini ayağını bağlamış mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Üstelik daha ne olduğunu bile anlayamadan belinden tutularak kaldırıldı ve kendini atın üstünde buldu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesini delip çıkması an meselesiydi. Gözyaşlarıyla korkudan dolan yeşil gözlerinde inci taneleri gibi parlıyordu.

Öte yandan adam için de durum pek farklı değildi. İnci'nin korktuğunu atı ilk gördüğü zamanki çekinmesinden anlamıştı fakat gözlerinin yaşlarla dolmasını beklememişti. Bir an gözlerini atın üzerindeki kızıdan alamadı. Siyah atının üzerinde pembe bir bluz ve beyaz bir pantolon ile duruyordu. Nasıl bir tezatlık diye geçirdi içinden? Sonra gözleri yeşil gözlerine takıldı. Gözyaşlarının parladığı gözlerle baktı. Korkudan yeşil gözleri daha da koyulaşmıştı kızın. En son dudaklarında durdu adamın bakış-

ları. Gülkurusu dudaklara uzun uzun baktı. Titriyordu o dudaklar. Ve o an genç adamın tek istediği o titreyen gülkurusu dudakları dudaklarının altında ezip titremesine son vermektir ama yapamazdı. Kendini toparlayarak ata doğru bindi. Eyere sığmakta zorluk yaşayacaklarını zaten tahmin etmişti adam bu yüzden elini kızın beline sararak kendine doğru biraz daha çekti. Şimdi daha rahat gibiydiler. Tabii genç kızın taze çiçek kokusu burnuna dolmasa daha da rahat olabilirdi genç adam.

Kendini sadece ata şartlandırmaya çalışarak seyisin elinden dizginleri tek eline aldı. Uzun süredir at bindiği için tek elle de sürebilirdi. Üstelik düz bir araziye pek sorun yaşayacağını düşünmüyordu. Tabii genç kızın kokusunu ve elinin altında ve vücudunda hissettiği teninin yumuşaklığını yok saymaya çalışacaktı. Her ne kadar bu durum imkânsızla eşdeğer olsa da sınırlarını fazlasıyla zorlayacaktı adam.

Gökhan elinin üstüne dokunan yumuşacık eli hissedince tüm vücudunun gerilmesine engel olamadı. Zar zor kızın "Elini çek," dediğini duydu ama umursamayıp belini biraz daha sıkı sarıp kendine daha çok çekti.

"Bırak dedim sana!"

Genç kızın sesi öfkeli çıkmıştı.

"Korkuyorsun."

"Korkmuyorum, bırak!"

Gökhan yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamamıştı. Genç kız korkmuyorum derken bile ses tonu bangır bangır korktuğunu duyuruyordu.

"İnci..." dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Bu kızın artık kendisiyle inatlaşmasını istemiyordu.

"Bırak dedim!"

Adam için bu iki kelime artık bardağı taşıran son damlalar oldu ve dizginleri daha çok çekerek atı hızlandırdı. Amacı İnci'nin korktuğunu kabul etmesiydi. Fakat hesaba katmadığı bir şey vardı. O da genç kızın en az kendisi kadar inatçı olduğuydu. Yine de adam pes etmeyerek dizginleri biraz daha çekerek atı daha çok hızlandırdı. Kızın korktuğunu titreyen vücudundan anlıyordu.

İnci'nin saçları tam olarak adamın çenesinin alt kısmına değiyordu. Vücuduysa tamamen adamın sert göğsüne yapışmıştı. Fazlasıyla tehlikeli olan bu pozisyon atın hızlanması ile daha da tehlikeli bir hal almıştı.

Adam kafasını hafifçe eğerek genç kızın kulağına "Pes et," diye fısıldadı.

"Hayır."

Genç kızın ses tonu ağladığını ve korktuğunu fazlasıyla ele veriyordu. Üstelik duruşu da iyiden zayıflamıştı ve adam bir an kızın bayılacağından korkarak "İnci korkuyorsun," dedi. Sadece bir kelime istiyordu ondan. Korkuyorum... Bunu söylemesi o kadar zor muydu? O aptal inadı kendisinden daha mı önemliydi?

"Kork... Korkmuyorum."

"Korkuyorsun lanet olası!"

Gökhan yavaş yavaş kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Hissediyordu. İnanamıyordu kendisine ve davranışlarına. Hiçbir zaman kontrolünü kaybetmezken bu kızın

yanında her zaman kontrolünü kaybediyordu. Üstelik hayatında hiçbir zaman bir kadına bu kadar çok lanet olası dememişti! Hoş hayatında hiçbir kadın İnci kadar uzun kalamamıştı. Ama yine de ne olursa olsun kadın-lara elinden geldiğince kibar davranmaya çalışır, onlarla iyi zaman geçirerek bu birlikteliğin her iki taraf içinde güzel geçmesini sağlardı. Şimdiyse düştüğü durum tam bir savaş alanı gibiydi.

Vücudu vücuduna yapışmış olan kızıdan bir karşılık alamayınca "Bana cevap ver," dedi sert bir sesle. Cevap yoktu. Yüreğine yavaş yavaş çöreklenen duyguyla bir an ne yapması gerektiğine karar vermedi. Bu his, yüreğine çöreklenen bu his... Düşünme yetisini yok etmişti.

İnci'nin başının göğsüne doğru düşmesiyle hiçbir şey umursamadan dizginleri çekerek atı durdurdu. Attan düşmemeleri için İnci'yi daha sıkı sarmış, dizginleri de tek elinin imkân verdiği kadarıyla sıkı tutmuştu. Zor da olsa düşmeden atı durdurmayı başarabildi. Attan inmeden göğsündeki kızın başını kaldırdı ve hafifçe kendine doğru çevirmeye çalıştı. Gözleri aralık ve buğulanmıştı. Adam nefesini tuttu. Görüp görebileceği yeşilin en güzel tonu bu kızın gözlerindeydi. Bu yeşil gözlerde kaybolmak istiyordu. O kadar muhteşemdi ki.

"Ka... Kazandım mı?"

Adam duyduğu kelimeyle kızın gözlerinin etkisinden kendini güçlkle kurtarıken "Ne saçmalıyorsun sen?" diye fısıldadı. İnci'nin vücudunun hâlâ titrediğinin farkındaydı. Üstelik tam olarak gözlerini açmamıştı ve yarı

baygın bir halde bakıyordu. Fakat bütün bunlara rağmen yine de kazandım mı diye sorabiliyordu.

Genç kız zorlukla nefes alarak kurumuş dudaklarını kıpırdattı. "Sana... Sana yenilmedim."

"Canından daha mı önemli bana yenilmemek?"

"Evet."

"Neden?"

Adam gerçekten merak ediyordu. Kızın kendisine yenilmektense canından olmayı tercih etmesinin elbette ki elle tutulur bir nedeni olmalıydı.

Onun zorlukla açtığı yeşil gözlerine bakmaya devam etti. O gözlere baktıkça her saniye biraz daha içine işlediklerinin farkındaydı ama yine de kendini ona bakmaktan, onun güzel gözlerini izlemekten alıkoyamıyordu.

Genç kız titrek bir sesle "Sana bir kere yenildim... Çok çok acıdı. Sanki birisi kalbimi söküyormuş gibi hissettirdim..." dedi ve gözlerinden birkaç inci tanesi yüzüne düştü. "Bu yüzden..." dedi titrek dudaklarına bir nefes çekerek "Sana bir daha yenilemem... Canım pahasına olsa da!"

Adam sadece kısa bir an tereddüt etti fakat anında o tereddüdü kalbinden de aklından da yok ederek İnci'yi sımsıkı sardı. Bir yandan mis kokulu kahverengi saçlarına öpücükler bırakırken bir yandan da eli sırtını okşuyordu. Onu sakinleştirmek, korkularını yok etmek istiyordu. O korkuları kızın küçücük yüreğine kendisinin ektiğini bilerek yine de yok olmasını diliyordu.

Bölüm 11

Titrediğimi fark ediyordum ama yine de kendimi karşımdaki muhteşem manzaraya bakmaktan alıkoyamıyordum. Yavaş yavaş güneş batıyordu ve Gökhan'ın ailesinin evinin balkonunda bu eşsiz manzarayı büyük bir beğeniyle izliyordum. Gözlerim bu eşsiz görüntüyle meşgulken beynim ve kalbim bugün olanların muhasebesini yapıyordu.

Bir yanım ona yenilmediğim için fazlasıyla gururluyken bir yanımda oldukça şaşkıncıydı.

Ata hiç binmediğim için korkabileceğimi elbette ki bilmiyordum. Ama ata binince işte o zaman kendimi çok kötü hissetmiştim. Bir an önce onun üstünden inmeyi ve ayaklarımı yere basmayı dilemiştim. Fakat Gökhan'ın korktuğumu fark etmesiyle canım pahasına dahi olsa bunu kabul etmemeye kararlıydım ve bunu başarmıştım da. Buraya kadar her şey zaten düşündüğüm gibi olmuş. Gökhan pes etmişti. Sonrasıydı zaten içimdeki şaşkınlığı

başlatan. Onun bana öyle sarılması... Saçlarıma kondurduğu öpücükler... Sırtımı okşayarak gezinen eli... Bundaydı beni benden alıp karanlık bir kuyuya hapseden. O karanlık kuyu onun gözlerinden başka bir şey değildi tabii ki! Saçlarıma okşamayı bırakıp beni kendinden uzaklaştırdığında gözlerinde gördüğüm tam olarak karanlık bir kuyuydu. Tıpkı sonrası gibi... Hiçbir şey söylemeden anı tekrar hareket ettirmiş ve yönünü eve döndürmüştü. Tek kelime etmeden attan indirerek tekrar kendisi uzaklaşmıştı. Atın üzerinde hızla uzaklaşırken ona bakmakla yetinmiştim. Ancak bu kadarına iznim vardı, daha fazlası yoktu, olamazdı.

"İçeri gir kızım, hasta olacaksın."

Duyduğum sesle balkon demirlerine dayadığım dirseklerimden güç alarak hafifçe döndüm. Nur Hanım bütün güzelliğiyle yanımda belirmiş evinin muhteşem manzarasına bakıyordu. Ben de tekrar o manzaraya gözlerimi çevirdiğimde "Eviniz ve manzarası harika," diye mırıldandım.

"Evet, kızım tıpkı senin gibi."

Anlamamış bir şekilde karşımdaki kadına baktım. O da gözlerini manzaradan çekmiş bana doğru bakıyordu. Gözlerinin rengi tıpkı Gökhan'ın ki gibi siyahtı. Onun gözleri gibi muhteşem duruyordu ama arada önemli bir fark vardı. Annesinin gözlerinde büyük bir içtenlik varken onun gözlerinde buz dağını aratmayacak soğukluk vardı.

"İnci çok güzelsin kızım. Sana bakan her göz güzelliği-

nin farkına varır. Tıpkı evim gibi. Buraya gelen herkes bu evin ne kadar muhteşem olduğunu söyler ama şu an baktığımız bizi büyüleyen manzara bazıları için hiçbir önem teşkil etmez... Altındaki değeri göremediklerinden, iyi bakamadıklarındandır bu. Ama ben sana iyi baktım kızım. Senin kalbindeki güzelliği kalbimde hissettim."

Nur Hanım'ın söylediği bu eşsiz sözler kalbime o kadar iyi gelmişti ki yüzümde oluşan gülümsemeye engel olmadım.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok İnci, gerçekler bunlar. Tıpkı annen gibisin güzel kızım benim."

Bunu duyunca elimde olmadan gözlerim doldu. Gülüşümün yüzümden yavaş yavaş silindiğini fark ediyordum. Babaannem de hep anneme benzediğini söylerdi.

"Annen çok iyi kalpliydi. Babanla kuzen olmamıza rağmen çok zaman geçirememiştik fakat annenle birkaç kez karşı karşıya gelebilmiştim. Her zaman zarif ve sıcak kanlıydı."

"Babaannemde hep böyle söyler," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Nur Hanım yüzünde oluşan şefkatli bir gülümsemeyle "Teyzem her zaman açık sözlü bir kadın olmuştur. Eğer annen hakkında böyle konuşuyorsa sevinmelisin."

Babaannemin açık sözlülüğünden hiçbir zaman kışku duymamıştım zaten. O her zaman ne hissederse ve düşünürse onu söylerdi. Amacı kimseyi kırmak olması dahi yine de kıracağını bile bile gerçek düşüncelerinden hislerinden ödün vermezdi.

"Hadi İnci gel içeri geçelim, yemeğe oturacağız."

Sadece başımı sallamakla yetinip Nur Hanım'ın arkasından balkondan içeri girdim. Burası sabah geldiğimizde oturduğumuz ve beni ihtişamıyla etkileyen salondur. Salonun ortasından çıkarak sağa doğru döndük ve yan taraftaki odaya girdik. Sabah kahvaltı yaptığımız odaya gelmiştik. Belli ki burası yemek odası olarak kullanılıyordu. Bu oda az önceki göre daha sadeydi. Tozpembe perdeler ve beyaz duvarlarla fazlasıyla aydınlıktı. Yemek masası da tıpkı duvarlar gibi bembeyazdı. İnsanın içini açan bir görüntüsü vardı.

Kendimi toparlayarak çoktan masada yerini almış Uğur Bey'e kaydı bakışlarım. Gökhan gözleri dışındaki her şeyi bu adamdan almıştı. O kadar çok benziyorlardı ki. Sabah heyecandan bakamamıştım bile adamın yüzüne ama şimdi daha iyi inceleme fırsatım doğmuştu.

Nur Hanım'ın oturmasıyla ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum. Masa on iki kişilik büyük bir masaydı.

"Geç kaldım pardon."

Duyduğum sesle bütün düşüncelerimi bir kenara bırakıp heyecanla atan kalbimi dindirmeye çalıştım. Bu kadar heyecan gerçekten fazlaydı. Üstelik onu her gördüğümde ya da sesini duyduğumda böyle olması benim için büyük bir şanssızlıktı.

Annesinin tam karşısına oturmuştu. Gözüm ona kaydığında ilk başta nemli saçları dikkatimi çekti. Üzerinde sabah giydikleri yoktu. Büyük ihtimalle duş almıştı.

"Bütün gün yoktun."

Babası önündeki çorbadan bir kaşık alırken Gökhan'dan da cevap bekliyordu.

"At bindim."

"Bütün gün mü?"

"Evet, baba."

Nur Hanım heyecanlı bir ses tonuyla "Yasemin dönmüş Gökhan öyle duydum, doğru mu?" dedi. Gökhan'ın da yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

"Evet, anne döndü."

"Görüştünüz mü?"

"Bizim şirkette çalışıyor."

Bu Yasemin de kimdi? Üstelik ondan bahsederken Gökhan'ın annesinin gözlerinin içi neden güliyordu? Hem neden Gökhan da gayet keyifli bir ses tonuyla cevap veriyordu o kadın hakkındaki sorulara?

"Hâlâ aynı değil mi? Eskisi gibi içten, samimi..."

Gökhan önünde ki su dolu bardaktan birkaç yudum içtikten sonra "Evet, huyları aynı ama dış görünüşü çok farklı," dedi.

"Nasıl yani?"

"Çok zayıflamış, saçlarını boyatmış oldukça değiştirmiş kendini. Gördüğümüzde tanıyamadık."

Nur Hanım'ın yüzünden hem memnuniyet hem de büyük bir özlem okunuyordu.

"Bir hafta sonu onu buraya getir."

"Bakarız anne."

Elimde olmadan gerildim. Nur Hanım'ın samimiyeti

demek ki herkese karşı aynı diye düşünmeden edemedim. Bu samimiyeti kendi üzerime alınarak belki de büyük bir aptallık yapmıştım.

"İnci sen Yasemin'le tanışmadın mı?"

"Hayır."

"Ben sana anlatayım kızım. Ahmet ve Ayaz'ı biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. Ayaz düğününe gittiğimiz kişiydi. Ahmet de düğün boyunca aynı masayı paylaştığımız kişiydi.

"İşte normalde Ahmet ve Ayaz'ın dışında Gökhan'ın samimi olduğu başka yakın arkadaşları da vardı. Okan, Ömer ve Yasemin... Bunlar altı arkadaş üniversite boyunca bizden çıkmazlardı. Yasemin aralarında tek kız olunca ister istemez dikkatimi çekmişti. Maşallah çok iyi bir kızdı."

"Okan'ı tanıyorum sanırım."

Nur Hanım şaşırarak "Nereden?" diye sordu. Bakışlarını Gökhan'ın sert çehresine çevirerek "Gittiğim kursun sahibi," dedim.

"Başka kurs yok muydu da oraya gönderdin?"

Sesi biraz sert çıkmıştı. Gökhan umursamadığını gösteren bir ifadeyle omuzlarını silkerek yemeğini yedi.

"Gökhan!"

"Anne yeter. Okan'ın ne hatası var da hâlâ onu suçluyorsun?"

"Ne demek ne hatası var? Yasemin'e yaptıklarını hatırlamıyor musun?"

Farkında olmadan "Ne yaptı ki?" diye sormaktan kendimi alamadım. İki öfkeli göz beni bulmuştu ama Gökhan annesinden hızlı davranarak "Seni ilgilendirmez," dedi. Mideme bir yumruk yemiş gibi iki büklüm olmak için kendimi zor tuttum ve zorlukla kaşığımı elime alarak çorbamı karıştırdım.

"Kızım sen Gökhan'a bakma. Tabii ki ilgilendirir."

Kendimi güçlü tutmaya çalışarak Nur Hanım'a hafif bir gülümsemeyle baktım. "Haklıydı, beni ilgilendirmez."

"İlgilendirir güzel kızım benim. Öyle tehlikeli bir adamın kursuna gittiğin için en çokta seni ilgilendirir."

Hiçbir şey anlamadığımı belli eden gözlerimi Gökhan'ın annesinin gözlerine sabitledim. Bir açıklama yapması gerekiyordu. Tekrar soramazdım. Az önce Gökhan Bey sayesinde ağzımın payını almıştım.

Nur Hanım gözlerimdeki yakarışı görmüş olacak ki "Yasemin kilolu bir kızdı İnci. Üstelikte erkek gibi giyinir, kendine özen göstermezdi. Ama çok iyi bir kızdı, herkes severdi. Okan da biraz hovarda bir çocuktu. Onu da severdim ama Yasemin'le çıkıp dalga geçtikten sonra benim için bitti," dedi.

"Anne!"

"Ne var Gökhan?"

"Düzgün anlat. Yasemin'i hepimiz uyardık Okan'dan uzak durması için. Üstelik Okan'ın ne kadar çapkın olduğunu ve bu davranışlarını gayet iyi biliyordu."

Nur Hanım yüzünü buruşturarak "Yine de kızla çıkıp

sonra da senin gibi birini seveceğimi düşünecek kadar aptal mısın dememeliydi. O kızın nasıl mahvolduğunu hatırlamıyor musun?" dedi.

"Anne Yasemin hatalıydı."

Nur Hanım pes etmeyerek "Kızın sevmekten başka bir hatası olmadı," diye mırıldandı. Olanlara bir anlam veremiyordum. Anne oğul, ikisi de fazlasıyla sinirliydiler. Kimin haklı kimin haksız olduğu konusunda hâlâ bir fikir sahibi olamamıştım.

Gözlerimi Nur Hanım'dan ayırarak Gökhan'ın üzerine odakladım. Bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum ki onun gecenin en güzel tonunu resmeden gözleri beni buldu. O erkeksi dudakları hafif bir alayla kıvrılarak "Hatalıydı anne çünkü yanlış kişiyi sevdi. Herkes dengini bilecek."

Bu kelimeler annesine değil bizzat bana söylenmişti. Gözlerime dolan yaşları umursamayarak tekrar yemeğime odaklanmaya çalıştım. O esnada Uğur Bey olaya el atması gerektiğini hissetmiş olacak ki "Kapatın konuyu, yemeğinizle ilgilenin," dedi sert bir sesle. Uğur Bey'in uyarısıyla yemek boyunca çatal, bıçak sesinden başka bir ses çıkmamıştı.

Kendimi zorlayarak bir şeyler yemeye çalışsam da midem kabul etmiyordu. Gökhan'ın bana verdiği açık ders karşısında ziyadesiyle karnımı doyurmuştum. Haklıydı. Tamamen haklıydı. Herkes dengini sevmeliydi. Ve ben kesinlikle onun gibi karaktersiz bir adamı sevmemeliydim. Benim dengim asla o olamazdı.

Yemekten sonra da pek farklı bir şey olmamıştı. Sabah oturduğumuz salona geçtik tekrar. Buraya her girişimde böylesine etkilendiğim için kendime fazlasıyla kızmaya başlamıştım. Evet, güzeldi. Hatta çok güzeldi ama artık böyle aptal bir beğeniyle bakmamayı öğrenmeliydim.

Kahvelerimiz gelince biraz olsun sessizlik bozulmuş gibiydi. Gökhan ve Uğur Bey işle ilgili mevzularda konuşuyorlardı. Anlamadığım ve ilgimi çekmediği için onları dinlemek yerine duvarda asılı olan ve fazlasıyla pahalı olduğunu düşündüğüm tabloları incelemeye başladım. Hepsinde farklı bir güzellik vardı. Üstelik bu tablolar salonunun görüntüsünü bozmamış, salona farklı bir hava katmıştı.

“Beğendin mi tabloları?”

Nur Hanım’ın heyecanlı sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim ve yüzümde oluşan samimi bir gülümsemeyle “Evet, hepsi de çok hoş,” dedim. Aldığı cevaptan memnun olduğunu belirten bir gülümseme oluşmuştu yüzünde. Bu kadın gerçekten çok güzeldi. Üstelik fazlasıyla da alçak gönüllüydü. Hem yüzü hem de kalbi güzeldi. Bu devirde böyle insanlara rastlamak ne yazık ki çok zordu artık.

“Ayaz ve Ahmet ile nasıl tanıştın?”

“Ayaz Bey’in düğününe gittiğimizde tanıştım. Bir de iş adamları adına düzenlenen bir gece de aynı masayı paylaşmıştık.”

Son söylediklerimle kadının yüzündeki gülümseme daha çok yayılmıştı ve neredeyse fısıldar bir biçimde

“Gökhan seni öyle önemli bir geceye mi götürdü?” dedi. Sadece başımı sallamakla yetindim. Sonu iyi olmayan bir geceydi. Hatırlamak bile tüylerimi diken diken ediyordu. O gece adama onu sevdiğimi söylemiştim. Ne büyük aptallıktı ama!

“Ne güzel.”

Sesi de fazlasıyla neşeli çıkmıştı. İşte o an Gökhan’ın annesinin bu tavırlarının ve samimiyetinin nedeni hakkında biraz olsun fikir sahibi olabilmişim. Benimle oğlunun arasını yapmaya çalışıyor gibiydi. Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Belki de yanlış düşünüyordum. Sonuçta etraflarında fazlasıyla zengin aileler vardı ve onlardan birinin kızını çok rahat oğullarına eş olarak alabilirlerdi. Bu düşünce midemi bulandırmıştı. Onu başka bir kadınla düşünmek... Nefes almakta zorlandığımı hissettim. Düşüncesi bile böyle nefesimi keserken, başka bir kadınla gördüğümde ne yapacaktım? Yapamazdım. O başka bir kadınla gözümün önünde olduğunda onun yanında duramazdım. Kendime böylesine bir eziyet çektiremezdim. Bu anın verdiği cesaret ve acıyla “Bir şey söylemek istiyorum size,” dedim. Sesim olması gerekenden biraz daha yüksek çıkmıştı. Sadece Nur Hanım değil Gökhan ve Uğur Bey de bana bakıyordu. Herkesin bakışları böylesine üzerimdeyken rahat bir şekilde düşündüklerimi nasıl söyleyebilirdim ki? Hoş böyle bir şey aklımda bile değildi. Anlık bir şeydi ama olması gereken de buydu. Aksi takdirde daha fazla acı çekecektim ve ben artık acı çekmek istemiyordum. Sonuçta Gökhan’ın etrafında illa

ki kadınlar olacaktı ve onları her gördüğümde nefesim biraz daha kesilecekti.

“Söyle kızım.”

Nur Hanım’ın şefkatli sözleri içime bir vicdan azabının tohumunu atsa da bunu yok saydım ve bakışlarımı kucagımda tuttuğum ellerime odaklayarak “Ben çok minnettarım şu zamana kadar yaptığınız her şey için. Evinizi açtınız, kursa yazdırdınız... Sizin sayenizde iyi bir üniversiteyi kazanacağım inşallah.”

“İnşallah kızım,” dedi Uğur Bey. Sesi eşinin sesi gibi şefkatli çıkmıştı.

Hafifçe boğazımı temizleyerek oturduğum yerde biraz daha dikleştim. Gözlerimi ellerimden çekmeden “Sizden bunu istemek doğru mu bilmiyorum açıkçası,” dedim yüzümde oluşan çekingen bir gülümsemeyle. “Yeterince yük oldum size.”

“Ne yükü kızım?”

Nur Hanım’ın sesi fazlasıyla şaşkın çıkmıştı. Bakışlarımı ellerimden kaldırarak yanımda oturan kadının gözlerine baktım. “Ben...” dedim derin bir nefes aldım. “Eğer izin verirseniz ben yurda çıkmak istiyorum.”

Salon bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü. Kimse bir şey söylemiyordu. Nur Hanım’ın yüzünde de büyük bir hayal kırıklığı oluşmuştu. Diğerlerinin durumunu bilmiyordum. Cesaret edip bakamıyordum. Nur Hanım’a bile bakmakta zorlanırken diğerlerinin yüzüne bakamazdım. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Onun sesini duydum. Sert ve emir veren ses tonuyla “Sağma-

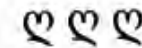
lamayı kes!” diye bağırırmıştı ailesinin yanında bana. Nur Hanım’ın bakışları benim üzerimden oğluna doğru kaymıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydi. Ben hâlâ Nur Hanım’a bakıyordum. Gökhan’a bakmaya cesaretim yoktu ki o an kolumdan tutulup kaldırılmam ile bakışlarım bunu yapana kaydı. Gecenin en koyu tonunu alan gözleriyle buluştu gözlerim. O kadar vahşi bakıyordu ki yutkunmama engel olamadım. Ne oluyordu böyle?

Beni sürüklemeye başladığında bile ona karşı koyamamıştım. Ta ki Nur Hanım’ın “Bırak İnci’yi,” diye bağırmasıyla biraz olsun aklımı toparlayabilmişim. Kolumu mengene gibi saran elinden kurtarmak için debelenmişim ki onun buz gibi sesi odada yankılandı.

“Karışmayın sakın. Onu bana siz emanet ettiniz ve onunla ilgili kararları ben veririm siz değil!”

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden beni sürüklemeye devam etti. Duyduğum sözler o kadar çok kalbimi yaralamıştı ki kendimi ona karşı savunamadım bile. Sadece götürdüğü yere sürüklenmekle yetindim.

Merdivenleri de böyle çıktığımız için birkaç kez dizlerimi çarpmıştım ve fazlasıyla canım yanmıştı. İşte bu adamın bana verdiği tek şey buydu. Canımın yanmasından başka hiçbir duyguyu bana böylesine yoğun hissettiremiyordu.

Şu an hissettiğim tek duygu öfkeydi. O kadar yoğun bir şekilde hissediyordum ki vücudumdaki bütün kaslar

acıyla kasılıyordu. Öfkemin nedenini anlayamıyordum. Anlamakta istemiyordum. Şu an tek istediğim şey bu lanet olası öfkeden kurtulmaktı. Bunu da nasıl yapacağımı gayet iyi biliyorum. Madem İnci Hanım beni bu kadar öfkelendirdi, sonuçlarına da katlanmayı göze alacaktı.

Merdivenlerden çıktıktan sonra yatak odalarına açılan koridora doğru sürüklemeye devam ettim ve ikinci kapıda durarak açtım. Kolundan tuttuğum kızı önce içeri soktuktan sonra kendim de girdim ve kapıyı kilitledim. Şok geçiriyor gibiydi. Debelenmiyordu, bağırıyordu. Sadece bana bakıyordu. O bakışlarda korku, şaşkınlık, bilinmezlik vardı. Umursamadım. O az önce benim sınırlarımı fazlasıyla zorlamıştı.

Diğer kolundan da tutarak kahverengi duvara sabitledim. İki elini de başının yukarısında tek elimle hareketsiz hale getirdim. Hoş hareket edecek bir halde durmuyordu ama bu kıza güven olmazdı. Biraz daha ona yaklaşarak duvarla kendi aramda sıkıştırdım. İşte o an neler olacağını anlamış gibi yeşil gözleri parladı ve vücuduma değen vücudu korkuyla kasıldı. Bir şeyler söylemek için ağzını açacaktı ki boştaki elimi dudaklarının üstüne getirdim. "Konuşma," diye tısladım. Yeteri kadar konuşmuştu. Artık konuşması gereken bendim. Bir anda hayatıma girip her şeyi yerle bir ettikten sonra bir de ailemin yanında beni küçük düşürmeye çalışmıştı. Bu kadarı benim için bile fazlaydı. Her zaman kendimi sabırlı bir adam olarak görürdüm ama işte bu lanet kız söz konusu olduğunda çaylak delikanlılara taş çıkartıyordum.

"Ne istiyorsun benden?" dedim. Sesimin fazlasıyla sert çıktığını biliyordum ama umursamıyordum. Umursayacak halde değildim. Bu kız, bu küçük kız... Ah, kimi kandırıyorum bu kız küçük falan değildi. Bir erkeğin başını döndürebilecek bir kadındı kollarımdaki.

"Hiç... Hiçbir şey."

Dudaklarının üstünde elim olduğu için sesi fazlasıyla boğuk çıkmıştı. Parmaklarıma değen ılık nefesi beni heyecanlandırmıştı. Ve bu durum istemediğim yerlerde bir sızıya neden olmuştu. Ben... Ben bu kıızı arzuluyordum! Bunu kendime itiraf etmek bile böylesine canımı yakarken bu kıza böyle bir şeyi nasıl söylerdim?

Kafayı yemek üzereydim artık. Kendimi tanıyamaz bir hale gelmişim ve bunun tek sorumlusu da bu kızdı. Onu hayatımdan çıkarmam gerekirdi aslında. Bırakmalıydım. Gitmesine izin verip eski huzurlu, düzenli hayatıma devam etmeliydim. Ben buydum, basit bir adamdım. Sıkıntıya gelemez, kimsenin nazını çekemezdim. Ama kimseyi de kırmak istemezdim. Bu yaşıma kadar bu iki zıtlığı bir uyum içinde götürmeyi başaramıştım fakat bu yasak elma hayatıma dâhil oldu olalı hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

"Bırak beni."

Sesini güçlü tutmaya çalışıyordu. Bu durumda bile bana kafa tutabiliyordu. Cahil cesareti bu olsa gerekti.

"Bırakacağım seni..." dedim ve derin bir nefes aldım. Yüzümü onun yüzüne biraz daha yaklaştırdım. Korkuyla irileşen yeşil gözleri sanki tesirini daha çok arttırmış

gibi beni büyülü bir dünyaya çekmeye çalışıyordu. Ama bu sefer olmazdı. Ona karşı yumuşamaya niyetim yoktu. "Ama önce istediğini vereceğim."

Ne dediğimi anlamamış olduğu çehresinden çok rahat anlaşıyordu. Hoş anlaması ya da anlamaması umrumda değildi. Nasıl olsa birazdan anlayacaktı.

"Gökhan..."

Devam etmesine izin vermeden "Sus!" dedim. Adımının onun dudaklarının arasından duymak kalbimde daha önce varlığından bile haberdar olmadığım bir yeri okşuyordu ve bu his fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

Dolgun pembe dudaklarından elimi çektim ve ensesine doğru kaydırđım. Ona biraz daha yaklaştığımda ne yapacağımı anlamış olacak ki kendini geri çekmeye çalıştı ama ensesindeki elim buna izin vermeyerek dudaklarımızın ilk temasının gerçekleşmesini sağladı. Hareket ettirmeden dudaklarım dudaklarının üzerinde duruyordu. Onun taze çiçek kokusu her yanıma yavaş yavaş sarmaya başlamıştı. Fazla baş döndürücüydü. Bu koku her hücreme böylesine işlerken bu şekilde daha fazla duramayacağım kesindi ve ben de İnci'nin dudaklarını öpmeye başladım.

Ona olan kızgınlığımdan ve aklımı başımdan alan kokusu yüzünden fazlasıyla sert öpüyordum. Acı çektiğini fark ediyordum ama umursamamaya çalıştım. Amacım buydu zaten, acı çekmesi. Ama bir süre sonra tam bir aptal gibi daha yavaş öpmeye başlamıştım. Onun yüzündeki acının her öpüşümde biraz daha dağıldığını, yok

olduğunu görüyordum. Sonra o güzel gözlerini kapattı ve dudakları dudaklarıma eşlik etti. Bu his... Bu his harikaydı! Onu iyice kendime çekerek daha çok öptüm. Dudaklarında susuzluğumu giderir gibiydim. Ve en sonunda dillerimiz buluştu. İşte o an kalbimin duracağını sandım. Hayatımda hiçbir zaman böylesine heyecanlanmamıştım. Dili aklımı başımdan almaya yetmişti. Daha fazlası olamaz, daha fazla aklımı başımdan alamaz diye düşünürken dudaklarının arasından kaçan bir inleme bu yasak elma yanımda olduğu sürece bana yaşattığı, yaşatacağı hiçbir duygunun sınırı olmayacağını kanıtlar gibiydi.

Tıpkı onun gibi gözlerimi kapattım. Kendimi ondan biraz geri çekerek alnımı alnına yasladım. İkimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu. Nefeslerimiz birbirimize temas ediyordu. Böyle kaldığım sürece nefesimin asla normale dönemeyeceğini anladım. Kendimi ondan uzaklaştırarak pencereye doğru ilerledim ve önündeki koltuğa oturdum.

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Ama ne söyleyeceğimi bile unutmuştum. Aklımı bulandırmasına bir kez daha lanet ettim. Öfkeme hâkim olamayarak "Defol," dedim kısık bir sesle. Çok kısa bir süre sonra açılan kilit ve kapı sesini duydum ve sonra gayet yavaş kapatılan kapıyla kasıldım. Bu kapıyı çarparak gitmeliydi. Hatta gitmemeli, hesap sormalıydı bana. Ama o hiçbirini yapmamıştı. Hiçbir şey olmamış gibi sessiz sedasız gitmişti. Tıpkı bir gün hayatımdan gideceği gibi...

Onu kendi odama getirirken aklımdan geçenler daha

fazlasını da yapmakta ama sadece onu öpmekle bu hale geldiysem daha fazlasında halimin ne olacağını hayal bile edemiyordum. Üstelik korkutmak da istemiştim ve ilk başta bunu başardığımı da düşünüyordum. Ama az önce onun hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmesi, o güzel yeşil gözlerinden bir damla dahi olsa yaş akıtmaması onu korkutmadığının kanıtı gibiydiler.

Kapının açılması ile düşüncelerimi bir kenara bırakıp hafifçe o tarafa döndüm ve babamı gördüm. Gergin duruyordu. Umursamadım ve tekrar önüme döndüm. Bana yaklaşan adımlarının sesini duyuyordum ve bir süre sonra karşımdaki koltuğa oturdu. Bakışlarımı onun yüzüne kaydırdım. Çehresi kasılmıştı. Gözlerindeyse saklamadığı bir öfke vardı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Sesinin yüksekliği fazlasıyla normal olmasına rağmen sertliği gizleyememişti.

“Karışma baba,” dedim. Kimsenin karışmasını istemiyordum bu meseleye. Üstelik karışmaya da hakları yoktu. O kızı bana sormadan benim himayerne verdikten sonra kimse gelip de bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip değildi.

“Derdin ne kızla?”

“Baba sana karışma dedim.”

“O kız emanet bize. Emanete böyle mi sahip çıkıyorsun?”

Sesinin yüksekliği artmıştı. Öfkesinin içinde her geçen saniye biraz daha arttığının farkındaydım ama bu du-

ramu umursayacak değildim. İçimde fitili ateşlenmiş bir yangınla uğraşırken kimseyle uğraşacak halim yoktu.

“O kız...” dedim ellerim yumruk haline gelmişti.

“Size emanet, bana değil.”

Bu sözlerim üzerine babamın yüzünde soğuk bir gülümseme oluşmuştu. Her zaman yaptığı gibi o soğuk gülümsemesiyle bana bakmaya devam etti.

“Annene söylemiştim aslında.”

“Neyi?”

Oturduğu yerden hafifçe bana doğru eğildi. “O kızın seni adam edemeyeceğini, hatta seni hiçbir kızın adam edemeyeceğini.”

Dudaklarımda küçümseyici bir gülümseme oluşmuştu. İşte ailemin benim hakkımda ne düşündüğü açık ve netti. Hiçbir zaman onların istediği gibi düzenli bir hayat yaşamadığım için adam olmadığımı düşünüyorlardı. Hoş, daha nasıl düzenli yaşayacaktım gerçekten bilmiyordum. İlla adam olabilmek için evlilik boyunduruğu altında yaşamak zorunda mıydım? Tabii torunlardan bahsetmiyorum bile. Bir de torun isterlerdi, belki de birkaç tane.

“Benim hayatıma karışmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz?”

Homurdanarak “Adam olmaya karar verdiğin zaman,” dedi.

“Neye göre adam olacağım?”

“Gökhan!”

Hafif bir nefes aldım. Sakinleşmem gerekiyordu biraz ama buna bile fırsat vermiyorlardı ne yazık ki.

“Baba soruma cevap ver.”

“Cevaplarını bildiğin soruları sorma.”

“Evlendiğimde adam olacağım öyle mi?”

“Öyle.”

“İnci'yle evlenebileceğimi mi düşündünüz?”

Kaşları hayretle kalkmıştı. Sanki çok manasız ya da aptalca bir şey sormuşum gibi bakıyordu bana.

“Çok güzel ve kibar bir kız. Ailemize uygun.”

Öfkeyle yerimden kalkarak “Bana uygun değil ama!” diye bağırdım. Babama şu zamana kadar sesimi bu kadar yükselttiğimi hatırlamıyordum ama beni bir şeylere zorlamamaları gerektiğini iyi anlamaları şarttı artık. Bu hem benim açımdan hem de ailem açısından fazlasıyla önem teşkil etmeye başlamıştı.

“Gökhan karşında baban olduğunu unutma.”

Sesini sakın tutmaya çalışıyordu. Bunu yapmakta da pek zorlandığını düşünmüyordum açıkçası. O Uğur Bey'di. Yıllardır altında bir sürü eleman çalıştırmış, büyük işler yapmış bir adamdı. Onun için en sinirlendiğinde bile çok sakinmiş gibi davranabilmek çok basit bir şeydi. Fakat karıştırdığı bir şeyler vardı. Ben ne onun altında çalışan elemanlarından biriydim ne de başarması gereken zor işlerden biri. Bunu anlaması gerekti.

Hayatıma müdahale etmemesi için şirkette babamın yanında çalışmayarak sıfırdan başlamamış mıydım ben? Ailem dahi sıfırdan bir şirketi iyi konuma getireceğine inanamazken herkese ve onlara inat ortaklarımla beraber gecemizi gündüzümüze katmamış mıydık? Bunların

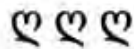
hepsini niçin yapmıştım? Hepsini babam hayatıma müdahale edemesin diye yapmıştım. Ona karşı geldiğimde, kendi isteklerimi sıraladığımda ve yaptığımda benim sa-yemde buradasın diye laf söyletmemek için yapmıştım. Ben yeterince ağır bedeller ödemiştim. Zengin bir aile-nin tek çocuğu olarak fazlasıyla şımarık büyütülmem ge-rekirken her zaman babamın duvar gibi geçilmez kural-larıyla yetiştirilmiştim. Bir tek annem... O babama göre daha şefkatliydi ama onun da kuralları ve ilkeleri vardı.

Bir süre daha öyle ayakta dikildim. Ne söylemem ge-rektiğini bilmiyordum. Dağılmış bir haldeydim. Gözüm üzerinde siyah bir örtü olan yatağıma kayınca “Dinlene-ceğim baba, çıkar mısın?” dedim. Hiçbir şey söylemeden oturduğu yerden kalktı ve yavaş adımlarla uzaklaştı. Ka-pının önüne gelince bana doğru dönerek “Onu kaybet-mek yaptığın en büyük aptallık olacak,” dedi ve kapıyı çarparak çıktı.

Onu kaybetmek demişti... Onu kazanmış mıydım ki kaybedecektim. Onun için hiçbir şey yapmamıştım ben. Onu kazanmak gibi bir derdimde hiçbir zaman ol-mamıştı ve olmayacaktı da. Evet, ona karşı kalbimde bir şeyler var. Üstelik bu şeyler içimdeki arzuyla kaynaşınca farklı bir hale bürünüyordu. Daha önce yaşamadığım bir his gelip bütün bedenimi esir ediyordu ama sadece bu kadardı. O kızla daha fazlasını düşünemezdim. O benim için yasak elmaydı. Yasak elma olması için birçok sebep vardı. Yaşı mesela... Bu en önemli sebeplerden biriydi. Aramızda on iki yaş fark vardı. O birkaç yıl sonra daha

fazla güzelleşecekti ve o her yıl biraz daha güzelleşirken ben yaşlanacaktım. Bunu kabul edemezdim. Yaşlı bir adamın yanında genç bir kadın... Bu onun yasak olması için fazlasıyla iyi bir sebepti. Sonra aramızdaki kültür farkı vardı. O daha çocuktuktu. Nerede nasıl davranması gerektiğini ya da nasıl giyinmesi gerektiğini pek bilmiyordu. Eğer bir gün evlenirsem yanımdaki kadının herkesi hem güzelliği hem zekâsı hem de duruşuyla etkilemesini istiyordum. Bunların üçünü birden İnci taşıyamazdı. En önemli sebeplerden biriye çapkın bir adam olmamıydı. Onu üzerdim. O bana yetemezdi bunu biliyorum. Eninde sonunda onu aldatırdım ve bunu o kaldıramazdı. Onun istediği gibi bir eş, bir baba olamazdım. Bu onu günden güne daha çok kahrederdi. Böyle bir hayat yaşamasına izin veremezdim. Üstelik daha ona karşı ne hissettiğimi henüz tam olarak anlayamamıştım. Tamam, şüphelendiğim bir şeyler, adlandırdığım duygular vardı ama bunların kesinliği henüz kanıtlanmamıştı.

Daha fazla düşünmemek adına kendimi kıyafetlerimle yatağa bıraktım. Gözlerimi kapatarak biraz uyku için dilendim. Sadece biraz uyku, o kızı aklımdan çıkaracak, onu düşünmeyeceğim kısa bir an.

Sıkıyordum kendimi. Birazdan, birazdan bu odadan çıkınca istediğim kadar ağlayabilirdim ama onun karşısında asla ağlamayacaktım. Bana defol demesiyle kapıyı yavaş bir şekilde açıp aynı yavaşlıkta kapattım. Karşımda

Uğur Bey ve Nur Hanım'ı görünce yüzüm kıpkırmızı oldu. Az önce olanları bilmiyorlardı ama bir şeylerin far-
kıydılar. Titrememe engel olamadım. Nur Hanım da bunu anlamış olacak ki bir anda koluma girdi. "Hadi gel kızım odana gidelim."

Bir şey söylemeden onunla birlikte hemen Gökhan'ın yanındaki odaya girdik. İlk başta bizi mavi duvarlar karşıladı. Mavinin açık bir tonu kullanıldığı için oda fazlasıyla aydınlık duruyordu akşamın bu saatine rağmen. Çift kanatlı bir pencere vardı. Krem rengi perdeler oda duvarlarıyla fazlasıyla uyumlu duruyordu. Odada bir banyo vardı ve küçük bir dolap. Odanın ortasındaysa üzerinde lacivert örtü olan çift kişilik bir yatak bulunuyordu. Gökhan'ın odası kadar büyük olmasa da gerçekten çok hoş bir odaydı. Yine onu hatırlamıştım işte. Onu hatırlamak için odada incelemediğim yer kalmamışken yine o adamı hatırlamıştım.

Nur Hanım'ın kolundan çıkarak yatağın üzerine oturdum ve dizlerimi kendime doğru çektim. O da yatağın kenarına oturdu ve bana şefkat dolu gözleriyle bakmaya başladı. Öyle bir adamın nasıl böyle melek gibi bir annesi olabilirdi ki?

"İnci, ağlayabilirsin kızım."

Gökhan'ın yanından ayrıldığımdan beri kendimi ağlamamak için sıkıyordum ama bu son kelimeler direnme noktamı delip geçmişti. Gözümden yaşlar bir anda hızlı bir şekilde akmaya başladı.

"Çok mu canını yaktı?"

Çok. Ama bunu annesine söyleyebilir miydim? Sonuçta ben eninde sonunda gidecektim ama onlar bir ömür birlikteydiler. Onlara böylesine bir kötülüğü yapabilir miydim? Yapamazdım. Cevap vermek için kendimi zorlayarak "Hayır," diye fısıldadım. Yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Seni çok kırıyor farkındayım."

Evet, doğrudu fakat bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Üstelik bu konuyu Gökhan'ın annesiyle konuşmak istediğimden pek de emin değildim.

"Öyle bir şey yok."

"Neden öyleyse evden ayrılmak istiyorsun?"

Ah, kimi kandırıyordum ki ben? Nur Hanım'ın fazlasıyla dikkatli olduğunu bugün fark etmiştim. İllaki evden ayrılmak isteme nedenimi de kendince düşünmüş ve bu konuda karar vermişti. Aslında yalan değildi ama işte yine de böyle bir şeyi bilmesine gerek yoktu.

"Gökhan'ı rahatsız etmek istemiyorum."

"Rahatsız olmuyor o."

O kadar kendinden emin konuşmuştu ki bir an nutum tutuldu. Oğlunun düşüncelerini okuyamazdı bu kadın. Gökhan'ın da gelip annesine bu konu hakkında bir şey söylediğini açıkçası düşünmüyordum. Bu yüzden "Nereden biliyorsunuz?" dedim. Sesim ağlamaklı çıkıyordu. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu fakat az önceki kadar hızlı değildi.

"Ben oğlumu tanıyorum İnci, o eğer rahatsız olsaydı sen o evin kapısından içeri giremezdin."

Bunu daha önce söyleseydi deli gibi sevinip umutlanabilirdim ama az önce olanlardan sonra ona karşı içimde tek bir umut kalmamıştı. Kalmaması da gerekirdi. Öyle bir adamla işim olamazdı benim.

Bir şey söylememem üzerine yataktan kalktı ve yüzünde oluşan şefkatli bir gülümseme ile "Uyu kızım, sabah görüşürüz," diyerek odadan çıktı. Uyuyabileceğimden pek emin olmamama rağmen üzerimdeki kıyafetlerle yatağa uzandım. Kalbim ağrıyordu. Ve her defasında bunun nedeni Gökhan oluyordu. Kalbimi acıtan, beni yaralayan, küçük gören sadece o oluyordu. Onun gözünde bir ucubeden farksız olmadığımı biliyordum. Ama anlamıyordum. Beni neden öpmüştü? Gözünde bu kadar değersizsem neden ilk öpücüğümü benden almıştı? Üstelik fazlasıyla acımasız bir şekilde... O anları hatırlamak bile titrememe neden oluyordu.

Defol demişti bana. Defol! Ama ben yine de gideme miştim. Aslında onun hayatından çıkmam, gitmem gerekiyordu. Ama gidebileceğim başka bir yer yoktu. Elimi kolumu bağlayan durum buydu. Fakat en kısa zamanda buna bir çözüm bulacaktım ve bu adamın hayatından çıkacaktım. Bu adamla aynı evde kalmam artık söz konusu dahi olamazdı. Madem gitmemi istiyordu ben de gidecektim.

Odada yankılanan melodiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp cebimdeki telefonu çıkardım. Arayan kişiye baktığımda kayıtlı bir numara olmadığını gördüm. Açmak istemiyordum ama yine de belki önemli bir şeydir diye açtım.

“İyi geceler, küçüğüm.”

Duyduğum ses. Hayır, o olamazdı değil mi? Nefesimi tuttuğumu fark edip kendime geldim ve öfkemi saklamadan “Nereden buldunuz numara mı?” diye sordum. Telefonun ucundan hafif bir kahkaha sesi gelmişti. “Senin hakkında her şeyi araştırdığımı söylemiştim İnci.”

“Ne istiyorsunuz Emin Bey?”

“Hiç... Sadece seni merak ettim.”

“Beni merak etmeyin ve lütfen beni rahat bırakın.”

“Bırakamam.”

Bırakamam mı? Ne saçmalıyordu bu adam böyle? Ne sanıyordu ki kendini de beni böylesine rahatsız etme hakkını kendinde buluyordu?

“Ne istiyorsunuz benden?”

“Konuşalım İnci. Buluşalım bir yerde sadece sen ve ben, konuşalım.”

“Ben...”

“Biliyorum İstanbul da değilsin ama geleceksin yarın.”

Öfkeyle kasıldım. Bu adam geçmişimi ve telefon numaramı bilebilirdi ama şu an nerede olduğumu bilmesi imkânsızdı. Tabii ki Gül söylemediyse. O da ne düşündüğümü anlamış olacak ki “Gül’e kızma sakın ben baskı yaptım,” diye açıklamada bulundu.

“Sizinle...” dedim hafif bir nefes alarak “Görüşmek istemiyorum.”

“Küçüğüm, lütfen.”

Söylememeliydi bana bu kelimeyi. Bana böyle hitap etmemesi gerekiyordu. Bu kelime sadece Gökhan’ın

dudaklarından döküldüğünde anlamlı geliyordu bana. İnanamıyordum kendime artık. Bana ne yaparsa yapsın ben yine de onu düşünüyordum. Gerçekten büyük bir aptaldım.

“Emin Bey bakın...” Sözümlü tamamlamama izin vermeden “İnci lütfen sadece konuşacağız,” dedi. İstemeyerek “Peki,” diye mırıldandım.

“O halde yarın geldiğinde bana haber verirsin seni alırım.”

“Gerek yok.”

“Alırım dedim İnci, haber bekliyorum.”

“Peki.”

“İyi geceler, küçüğüm.”

Hiçbir şey söylemeden telefonu yüzüne kapattım. Bu adamın hayatımla ilgili her şeyi bilmesi ve beni bir şeylere zorlaması hoşuma gitmiyordu. Oysa bunu Gökhan yapsaydı... Düşünmeyecektim onu, düşünmemem gerekiyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Gökhan yoktu artık hayatımda olmayacaktı. Son hatırladığım uyuyana kadar bunu tekrarlamış olmamdı.

Bölüm 12

Arabanın camına başını yaslayarak yolları izlemeye devam etti. Son birkaç saattir yaptığı tek şey buydu. Karanlığın baskısına bir saat kalmıştı. On, on beş dakikaya eve varacaklarını tahmin etti.

Hayatının en berbat hafta sonunu geçirmişti. Hepsı Gökhan yüzündendi. Onun tavırları ve yaptıkları yüzündendi. Dün olanları hâlâ aklından çıkaramıyordu. Onun öpüşünü, küçümseyişini unutamamıştı ve uzun bir süre de unutamayacağını biliyordu. Üstelik adam yaptıklarının yanlış olduğunu anlamak yerine kendini haklı bularak sabah erkenden gitmişti. Tabii Nur Hanım genç kız oğlunun önemli bir işi çıktığını ve o yüzden de erkenden gittiğini söylemişti ama genç kız onun niçin gittiğini gayet iyi biliyordu. Kaçıyordu adam. Bu gerçek İnci'ye kalbini zehirli bir hançerle deşiyorlarmış gibi acı veriyordu.

Kızgındı. Fazlasıyla kızgın. Üstelik yaralıydı da. Adamın kendisini üzdüğü zamanlardan daha fazlasını his-

sediyordu şu an. Daha ağırdı bu. Gökhan'ın hayatını mahvetmekle suçluyordu kendisini. Aslında adama kızgınlığına gem vuran da bu değil miydi? Onun hayatını mahvettiğini düşündüğü için sesini çıkarmıyordu İnci. Ama artık bu kadardı. Kendi hayatına doğru yol alacaktı. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenecekti.

Yorulmuştu. Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesi fazlasıyla yoruyordu artık genç kıızı. Dönüp geriye baktığında hayatında ki bu üç ayın fazlasıyla hızlı ve acı dolu geçtiğini fark etti. Acının nedeni belliydi aslında. Gökhan. Ama onda suç bulamıyordu. Sonuçta ona karşı böyle aptalca ve saçma duygular hissedenden kendisiydi. Adam her zaman ona karşı fazlasıyla soğuk ve mesafeli davranmıştı. Hiçbir zaman kişiliğinin tersi bir davranışı olmamıştı. Ama işte genç kız kapılmıştı. Kendini ona kapılmaktan alıkoyamamıştı. Nasıl koruyabilirdi ki kendisini? Onun gecenin en güzel rengine sahip gözlerini gördükten sonra ondan vazgeçmek mümkün müydü ki? Değildi.

Genç kız ilk karşılaştıkları gün ona âşık olmuştu. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Gökhan kulağındaki telefonla ona döndüğü zaman, o ilk bakışmalarında kalbinde bu aşkın tohumları ekilmişti. Artık itiraz hakkı yoktu. Olan, ta o zaman olmuştu ve şu anki haline olgunlaşarak gelmişti. Onu kalbinden söküp atamazdı ama kurutacaktı. Nasıl sonbahara doğru bütün otlar kuruyorsa bu adamda kuruyacaktı. Kalbinde artık sonbahar rüzgârları esecekti.

Çantasından telefonunu çıkararak dün Emin'in aradığı numarayı buldu. Eve şu an girmeyi istemiyordu. Nu-

marayı bularak arama tuşuna bastı ve ilk çalışta telefon açılmıştı.

“Küçüğüm...”

Onun şefkat içeren sesini duydu. Bu şefkate son zamanlarda ne kadar ihtiyacı olduğunu daha iyi anlıyordu artık.

“Vazgeçmeyeceksiniz değil mi?”

“Neden bahsediyorsun?”

Adamın neden bahsettiğinden adı kadar emin olduğunu biliyordu ama kızı zorlamak hoşuna gidiyordu anlaşılan.

“Bana küçüğüm diye hitap etmemenizi size kaç kere söylediğimi artık hatırlamıyorum.”

“Sana öyle hitap etmek istiyorum.”

“Emin Bey.”

Sesi biraz öfkeli çıkmıştı. Yeni tanıştığı bir adamın bu kadar rahat konuşması genç kızın sınırlarını zorluyordu. Sonra kendi düşüncesine güldü. Hiç tanımadığı bir adamın evinde yaşamaya başlayan bir kız bunu mu sorun yapacaktı? Yapmaması gerekirdi. Emin de onun hayatını araştırdığına göre illa ki bunu öğrenmiş olmalıydı. Belki de rahatlığı bu yüzdendir diye düşündü.

“Efendim İnci.”

“Beş dakika sonra dershanenin önünde olacağım.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

“Peki, görüşürüz.”

“Görüşürüz küçüğüm.”

Genç kızın itiraz etmesine izin vermeden kapatmıştı

adam telefonu. İnci kendini sakin olmaya zorladı. Hayatını fazlasıyla mahveden inatçı bir adam vardı. İkincisine gerek yoktu. Bu adama onu rahat bırakmasını söyleyemeycekti. Hayatı zaten karmakarışık bir hale gelmişti. Eskisi gibi huzurlu olmak istiyordu. Sadece huzur, biraz huzura ihtiyacı vardı.

Araba dershanenin önüne doğru yaklaşıncı “Burada durun,” dedi. Şoför onu duymamış gibi arabayı sürmeye devam edince “Size hemen burada durun diyorum,” diye bağırdı. En sonunda şoförün dikkatini çekmeyi başarmıştı. Nur Hanım ve Uğur Bey’in şoförlerine kötü davranmak istemiyordu ama o da söylenilene bir zahmet saygı duysa daha iyi olurdu.

“Ama Uğur Bey dedi ki...”

Adamın konuşmasına izin vermeden “Arabayı durdur,” dedi kesin bir sesle. Şoförün sinirli bir şekilde arabayı yolun kenarına çekişini ve durduruşunu izledikten sonra hemen arabadan indi ve kapıyı kapatmadan “Bir sorun çıkarsa benim ısrar ettiğimi ve sana kötü davrandığımı söyle,” dedi ve hemen kapıyı kapatarak karşı kaldırıma geçti.

Soğuk havayı içine çekti. Üzerindeki ince hırkasına aldırmadı. Hep kalbim mi üşüyecekti, biraz da ruhum üşüsün diye kendi haline güldü. Yanına yaklaşan arabayla kendi kendine gülmeyi bıraktı. Tam önünde duran arabanın şoför koltuğundan çıkan Emin’e baktı. Bu, daha önce Emin’in geldiği araba değildi. O daha klasikken bu kırmızı spor bir arabaydı.

Genç kızın yanına doğru gelerek ellerini yanaklarına bastırdı. İnci bundan rahatsız olarak geri adım atacak ki adam ellerini çekerek "Donmuşsun bin hemen arabaya," dedi. Adamın haklı olduğunu bildiğinden kız bir şey söylemeden arabaya bindi. Adam da bindiğinde arabayı çalıştırdı. Ve genç kız yavaş yavaş vücudunu saran sıcaklığı hissetmeye başladı.

"Kış günü bu kadar ince giyinmemelisin."

Sesi sert çıkmıştı. Genç kız bu sertliği umursamayarak "Dün hava güzeldi, bugün de değiştirmeye fırsatım olmadı," dedi. Aslında yanındaki adama bir açıklama yapmak istemiyordu ama yine de cevap veremeden duramamıştı.

"Benimle olduğundan ev arkadaşının haberi var mı?"

"Ev arkadaşım mı?"

"Gökhan'ın evinde kalmıyor musun?"

"Kalıyorum."

Adam iğneleyen bir sesle "Bu durumda ev arkadaşın olmuyor mu?" dedi.

"Hayatımla neden bu kadar ilgileniyorsunuz Emin Bey?"

Emin omuzlarını silkerek samimi bir ses tonuyla "Bana iyi geleceğini hissediyorum," dedi ve hafif bir nefes aldı. "Bana iyi gel olur mu küçüğüm?"

"Beni tanıımıyorsunuz bile!"

Genç kızın sesi sert ve isyankâr çıkmıştı. Ama umursamıyordu. Tanımadığı bir adama nasıl iyi gelebilirdi ki? Akli almıyordu. Yanındaki adamın aklından zoru olmalıydı. Böyle düşünüyordu genç kız tam olarak.

"Tanımıyorum," dedi adam kızı doğrular biçimde. "Fakat hissediyorum."

"Hislerinize güvenmeyin."

Adamın hafif kahkahası arabayı doldurmuştu. Yüzü asık olan bu adamın da gülebildiğini görmek genç kızı şaşırmıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yemek yiyebileceğimiz bir yere."

Bu aralarında geçen son konuşma olmuştu. Aslında sessizlik bir yandan da İnci'nin işine geliyordu. Ne yapacağını düşünmesi gerekti ve daha düşünmeye bile fırsatı olmamıştı. Ağlayıp durmaktan bir türlü düşünemiyordu ki. Gözü saate kayınca altı olduğunu gördü. Yarım saat önce evde olması gerekiyordu. Aslında Gökhan'ın şu an onu merak edip araması gerekmez miydi? Bu düşünce genç kızı gülümsetti. Adam evde bile değildi belki de. Hem evde olsa da gelmesem daha çok sevinirdi diye düşündü.

"Geldik."

Emin arabayı deniz kenarında durdurmuştu. Muhteşem bir deniz manzarası kızın gözlerinin önündeydi.

"Bekle burada geleceğim."

Adam kızın bir şey söylemesini beklemeden hemen arabadan inmişti. Genç kız da umursamazca omuzlarını silkerek çantasından telefonunu çıkararak arayan olup olmadığına baktı. Tabii ki yoktu. Bu kalbini sızlatsa da takılmamaya çalıştı.

Canı yanıyordu. Canının yanmasının en büyük ne-

denlerinden biri; Gökhan'a karşı her zaman güçlü duracağına dair aldığı kararlara rağmen yine de onu düşünerek kendisine ihanet ediyor olmasıydı. Kızın canını fazlasıyla yakan buydu işte.

Düşünmemeye çalışarak gözlerini kararmaya başlamış denize sabitledi. Geceleri aslında deniz onu ürkütürdü. Denizin gündüz açık olan, huzur veren rengi, gece tam tersi kararıyordu ve bu İnci'ye kasvet hissi veriyordu. Normalde de karanlık olan hiçbir şeyden hoşlanmazdı. O adamın gözleri hariç. Gökhan'ın gecenin en güzel rengine sahip olan gözlerinden de keşke böyle hoşlanmasam diye geçirdi içinden. Ne kadar düşünmemeye çalışsa da beyni hep o adama çalışıyordu.

Arabanın açılan kapısı ile derin bir nefes alarak Emin'e baktı. Bir elinde ayranlar diğer elinde de ekmek araları vardı. Bir tane ayranı ve ekmeği kıza doğru uzattı. Kokusu o kadar çok cezbetmişti ki İnci dayanamayıp Emin'in uzattıklarını aldı.

"Yurt dışına gitmeden önce buraya çok gelirdim."

"Hım, köfte güzel kokuyor."

"Tadı da güzeldir."

Genç kız cevap vermek yerine ekmeğinden bir ısırık aldı. Yavaş bir şekilde ekmekle, köftenin ağzında dağılmasının tadını çıkardı.

Adam da ekmeğinden bir parça ısırarak "Eee, nasıl?" diye sordu.

İnci ağzında kalan tattan fazlasıyla memnun olmuştu. Bunu da saklama gereği duymadan "Evet, gayet iyi," dedi.

Yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamayıp yanındaki adama baktı. Bakışları buluştuğunda artık daha fazla kendini tutamayıp kahkaha atmaya başlamıştı. Adamın şaşkın bir yüz ifadesiyle onun kahkahalarının bitmesini beklediğinin farkındaydı ama genç kız kendini bir türlü susturamıyordu. Yaşadığı o kadar sorundan sonra şimdi hiçbir şey olmamış gibi tanımadığı bir adamın arabasında bir şeyler yemesi gerçekten fazla komikti.

Kahkahaları dinmeye başladığında gözünden akan yaşları da fark edebilmişti. Az önce kahkahayla çevrili olan yüzü şimdi acıyla çevrelenmişti. Canı yanıyordu. Bağırarak ağlamaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordu ama bunu da şu an yapamazdı. Ne yeriye ne de zamanı.

"Ağla İnci."

Emin'in şefkatli ses tonu resmen iradesine karşı açık bir savaştı. Ve genç kız bu savaşı aslında çoktan kaybettiğini fark ederek gözyaşlarını serbest bıraktı. "Canım yanıyor," diye mırıldandı. Gözyaşları yüzünün her köşesini istila etmişti artık. Elindeki ayran ve ekmeğin alındığını fark etmişti.

Ağlama nöbetine bir de hıçkırık nöbeti eklenmişti. Ne kadar süre o halde ağladığını bilmiyordu ama en son kendini toplayabildiğinde kafasını adamın omzunda buldu. Zorlukla kendini adamdan ayırırken yüzündeki kızarmaya da engel olamamıştı. Sesinde belli olan bir utançla "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bence de özür dilemelisin."

Genç kız şaşkın bir şekilde bakışlarını adamın tatlı kahverengi gözlerine çevirdi.

“Bak yiyeceklerimiz soğudu. Bana bir gün ekmek arası ısmarlayacaksın.”

İnci yüzünde rahatlayan bir ifadeyle olumlu anlamda başını sallamakla yetindi sadece. “Beni eve götürür müsünüz?”

“Bir şartla.”

“Ne?”

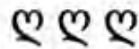
“Benimle bir daha resmi bir şekilde konuşmayacaksın.”

“Ama...”

“Ama yok. Şartım budur seçim senin.”

Genç kız normal şartlarda böyle zoraki bir durumu asla kabul etmezdi ama şu an için kendini hiç iyi hissetmiyordu ve bu yanındaki adama mecburdu. Üstelik az önce onun omzunda ağladığını da unutmaması gerekirdi. İsteksiz bir şekilde “Peki,” dedi. Ama bu cevabı adamı tatmin etmemiş olacak ki “Peki ne?” diye sordu.

“Emin... Peki, Emin.”

Kendimle girdiğim bu iç savaş fazlasıyla yormaya başlamıştı beni. Dün gece bir saat bile uyuyamamıştım. Gözlerimin önünden İnci'nin yüzü gitmiyordu. Kendimi fazlasıyla rahatsız hissetmeme neden oluyordu.

Sabah erkenden çiftlikten ayrılmıştım. İnci'yle arabada yalnız kalmaya hazır değildim. Her ne kadar ayaklarım gitmemek için diretse de zoru başarmıştım. Anne ve babamda gitmem gerektiğini düşünüyor olacaklar ki

gitme dememişlerdi. Açıkçası söyleyecek bir şeyim yoktu. Kendimi savunamazdım. Dün gece fazlasıyla hatalı davranan kişi bendim. Ama yine de kendime göre nedenlerim vardı.

“Hey.”

Yasemin'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

“Efendim.”

“Kendine gelsen de dosyaları inceleysek?”

Keşke gelebilsem. Kendime gelemediğim, kendim gibi davranmadığımın elbette ki farkındaydım. Bugün sadece o kır papatyasını düşünmemek için gelecek haftaki ihalenin hazırlığını yapalım diye Yasemin'i eve çağırılmışım. Ama saatlerdir önümdeki dosyalara boş boş bakmaktan başka bir şey yapmamıştım.

“Saat kaç?” dedim.

“Yediyi geçiyor.”

O an sinirle kasılmama engel olamadım. İnci'nin çoktan eve gelmiş olması gerekirdi. Bu kız neredeydi? Kendime hâkim olamayarak telefonu elime aldım ve babamın şoförünü aradım.

“Gökhan Bey.”

Adamın sesindeki panik havası beni daha çok sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

“İnci nerede?”

“Efendim İnci Hanım yolda arabayı durdurmamı söyleyip indi.”

Homurdanarak “Sen de durdun öyle mi?” dedim. Telefonun ucunda sessizlik oluşmuştu. Derin bir ne-

fes alarak biraz sakinleşmeye çalıştım ama ne şare! Bu kız hayatıma girdi gireli sakinliğin kelime anlamını dahi unutmuştum. Küçük bir baş belasıyla uğraşmaktan kişiliğimde oluşan değişimleri bile fark edememiştim.

“Nerede indi?”

“Bir kursun önünde efendim.”

Okan’ın kursundan bahsediyordu büyük ihtimalle. Çünkü İnci bu semt dışında başka bir yeri pek bilmiyordu. Tabii bildiğim kadarıyla böyleydi. Belki de onu görmezden geldiğim süre içinde Emin Bey ona başka yerleri öğretmiştir. Ah, tabii ya! Emin. İnci büyük ihtimalle şu an onunlaydı. Bu düşüncenin verdiği öfkeyle telefonun ucundaki adama bir şey söyleme gereği bile duymadan yüzüne kapattım.

“Gökhan iyi misin?”

Gözlerimi Yasemin’in endişeli yüz ifadesine çevirdim. İyi miydim? Değildim tabii ki. Olmam da mümkün değildi. Dürüstçe “Değilim,” dedim.

“Bu kızla derdin ne?”

Aniden sorulan bu soru beni sudan çıkmış bir balığa çevirdi. Adeta can çekişiyor gibiydim. Sahi benim sorum neydi bu kızla? Ne istiyordum ben ondan? Sorunun ne olduğunu aslında arabadaki o yakınlaşmamızda anlamıştım ama yine de kabul edemiyordum. Etmeliydim. Eğer kabul edersem, onu şimdilik asla bırakmayacağımı biliyordum. Üstelik onu bırakmayacağım gibi ona ilerisi için sözler de veremezdim.

Evet, elbette bir gün ben de evlenecektim. Ama be-

nim evliliğim tamamen mantık üzerine kurulacaktı. Bana benzeyen bir kadınla, benim statümde bir kadınla olacaktı bu. İnci ile olamazdı. O bana ayak uyduramazdı. Daha çok gençti ve ben onu boş bir hayalin peşinden sürüklemek istemiyordum.

“Gökhan, sana dedim.”

Başımı ellerimin arasına alarak “Bilmiyorum Yasemin, bilmiyorum...” dedim ve gözlerimi kapattım. “O kız hayatıma girdi gireli kendimi tanıyamaz oldum.”

“Seviyor musun?”

Gözlerimi büyük bir hışımla açarak “Sevgi değil bu! Hoşlandım belki de aşk... Ama sevgi değil.”

“Aşk ve sevgi arasında pek bir fark yok Gökhan,” dedi Yasemin içnelercesine.

“Aşk ve sevgi arasında ince bir çizgi var Yasemin. Kim ne derse desin aşk kısa süreli bir duygu. Önemli olan sevgidir.”

Karşımdaki kadın kaşlarını çatmıştı. “Aşk evliliği yapıpr mutlu olan çiftler var.”

Umursamazca omuz silktim. “Aşkı sevgiye dönüştürmeyi başaran çiftlerdir onlar büyük ihtimalle.”

“Bazen çok katısin Gökhan.”

Yasemin’in dediği gibi bazen katı olduğumu ben de biliyordum. Gerçi İnci’ye karşı her zaman katı olmuşum. Elimden gelen ancak buydu. İkimizin de yanması için yapmam gereken buydu ama ben yine de yapmıyordum. Kalbimde söndürülmeye muhtaç bir yangın vardı. Her geçen gün o yangın biraz daha büyüyordu. Bu

da beni her geçen gün biraz daha asabi, biraz daha öfkeli yapıyordu.

"Yasemin, o kıza bilerek acı çektiremem."

"Acı çektirme öyleyse."

Yüzümde oluşan alaycı gülümsemeyle "Ben de şu an bunu yapıyorum. Ona acı çektirmemek için onu kendimden uzak tutuyorum," dedim. Cevap olarak alaycı bir kahkahayla öfkeli iki gözün gazabına maruz kalmıştım.

"Bu şekilde acı çekmediğini mi sanıyorsun sen o kızın?"

"Benden sonra çekeceği acıdan daha az acı çekiyor en azından."

"Nasıl yani?"

Derin bir nefes aldım. Bu konuyu aslında kimseyle konuşmak dahi istemiyordum fakat bugün içimi döksem vardı. Kaç aydır içimde tuttuğum duygu ve düşünceleri dile getirerek biraz olsun rahatlamak istiyordum.

"Bir gün ondan ayrılacağım ve daha çok üzülecek."

"Ayrılma sen de o zaman."

"Yasemin!"

Sesim sert çıkmıştı. Ama karşımdaki kadının umrunu da bile değildi. Söylediklerime o kadar öfkelenmişti ki gözü hiçbir şey görmüyordu.

"Neden ayrılacaksın?" diye sordu, öfkesini frenleyemediği bir ses tonuyla.

"Sıkılacağım."

"Ya sıkılmazsan?"

Bu ihtimal benim de aklımı kurcalıyordu. Sıkılma-

duğım takdirde bir gün ondan nasıl ayrılacağımı ben de bilmiyordum. Tek bildiğim eninde sonunda ondan ayrılmam gerektiği idi.

"Yine de ayrılacağım."

Yasemin verdiği cevaptan memnun olmamışçasına "İyi de neden?" diye sordu.

"Çünkü bir gün evlenmem gerekiyor."

"Belki de İnci olur işte bu, fena mı?"

Kadın düşüncesi böyleydi işte. İnci'yle bir birlikteliğe başlasam o da tıpkı Yasemin gibi belkilerle kendini de beni de mutsuz edecekti. Benim hayatımda belki kelimesine yer yoktu, olamazdı. Bunu ne Yasemin'in ne de İnci'nin anlamasını beklemiyordum zaten. Cevap veremeyerek önümdeki dosyalara odaklanmaya çalıştım. Biraz olsun kafamı işe verebilirim her şeyi unutabilirdim. Sadece biraz iş düşünmem gerekiyordu.

"Ben su içeceğim, ister misin?"

Olumsuz anlamda başımı sallamakla yetindim. Yasemin de hiçbir şey söylemeden odadan çıkmıştı. Amacının beni kendimle bırakmak olduğunu elbette ki biliyordum. Kendi düşüncelerimde boğulmamı istiyordu. Bilmediği bir şey vardı ki son zamanlarda o düşüncelerin arasında fazlasıyla dolaşıyordum zaten ben.

Gözüm duvardaki saate kaydığında yedi buçuğa geldiğini gördüm. İnci Hanım hâlâ ortalarda yoktu. Aslında onu arayıp deli gibi hesap sormak istesem de kendime hâkim olmam gerekiyordu. Elbette ki gelecekti. Geldiği zaman onunla konuşmamız gereken çok şey olacaktı.

Arabanın durmasıyla bakışlarımı Emin'e doğru kaydırdım. Bugün biraz olsun içimdekileri boşaltmama yardımcı olan adama baktım. Bu adam hakkında Gül'ün abisi olması dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ah, bir de yurt dışından yeni döndüğünü biliyordum. Bunu da atlamamak gerekiyordu tabii.

Kendimi toparlayarak "Teşekkür ederim," dedim.

Yüzünde oluşan gülümsemenin aynısı tatlı kahverengi gözlerinde de belirmişti. Hoş bir adamdı. Ama benim gözlerim çoktan gecenin en güzel rengini alan gözlerle mahkûm edilmişti.

"Sözünü unutma."

Yüzümde oluşan gülümsemeyle "Unutmam bir ısmarlayacağım ekmek arası," dedim.

"Peki, küçüğüm."

İrkilmeme engel olamamıştım. Bu hitap Gökhan'a aitti. Evet, ondan çok az duymuştum ama ondan başkası söylediğinde olmuyordu. Sadece ondan duymalıyım. O bana böyle hitap etmeliydi.

"Lütfen Emin..."

"İnci neden bu kadar karşısın bu kelimeyi söyleme?"

Ne söylemem gerektiğini bilemedim. Hem ne diyebilirdim ki? Bunu bana ilk defa Gökhan söyledi bu yüzden sen söyleyemezsin mi? Bu kelimeyi her duyduğumda nasıl irkildiğimi mi anlatacaktım? Ve en önemlisi de bu kelimeyi sadece ama sadece Gökhan'dan duymak istediğimi mi söyleyecektim? Bunların hiçbirini söyleye-

meyeceğim için elim kapı kulpuna uzandı. "İyi geceler," diyerek adamın bir şey söylemesini beklemeden hızla arabadan inerek apartmanın içine koşarcasına ilerledim.

Nefes nefese asansöre bindiğimde camlardaki yansımama baktım. Gözlerim kızarmıştı. Yüzüm fazlasıyla asık duruyordu. Yüzüm adeta kalbimin yansıması gibiydi. Canım yanıyordu ve bunu vücudumun her hücresi bangır bangır bağıırıyordu. Onlar bile bana ihanet ediyorlardı. Tıpkı bir yanda büyük bir savaş verirken bir yanda da iç karışıklıklarla uğraşan bir ülke gibi hissediyordum kendimi. Kısacası bitmiş, yok olmaya yüz tutmuş.

Asansörün durmasıyla sendeleyerek de olsa Gökhan'ın evinin kapısına ulaşabildim. Elim sadece bir süreliğine anahtarla kilit arasında durdu. Evde olup olmadığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bir yanımda evde olmasını istiyorken bir yanımda olmaması gerektiğini savunuyordu. Eğer evdeyse ona karşı nasıl davranacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sert bir şekilde sildim. Yeterince ağlamış olmama rağmen yine de gözyaşlarım her an akmaya hazırды ve bu durum beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu ve eğer o içerdeyse hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım. Bir asalak gibi hareket ederek ondan medet ummayı bırakmalıyım artık.

Daha fazla düşünmemeye çalışarak kapıyı açtım ve içeri girdim. Kapıyı daha yeni kapatmıştım ki karşımda elinde tepsiyle sarışın bir kadın buldum. Şaşkınlıktan elimdeki anahtarı düşürmüştüm. Kadın çok güzeldi. Sarı

saçları, beyaz teni ve uzun boyuyla tıpkı bir kuğu gibiydi. İçimde filizlenmeye başlayan kıskançlık ve öfkeyi yok etmeye çalışsam da başaramamıştım ve bunun sonucu olarak kaşlarımı çatmıştım. Karşımdaki kadın benim tam aksime gayet rahat bir ifadeyle bana bakıp gülümsüyordu.

“Merhaba, İnci değil mi?”

Adımı nereden biliyordu bu kadın? Gökhan artık sevgililerine adımı mı söyler olmuştu? Hoş, Gökhan’ın hayatına şu ana kadar kaç kadın girdi ve şu an kaç kadın var bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da benim adımla hiçbirine söylemeyecek olmasıydı. Üstelik o hiçbir zaman eve sevgilisini de getirmemişti. Ama şimdi oyunun kurallarını değiştirmek istemişti anlaşılır.

Hafif bir nefes alarak “Evet, siz?” dedim. Sesimdeki öfke çok belliydi. Karşımdaki kadının bunu anlamamış olması imkânsızdı ama o bana hâlâ aynı gülümsemeyle bakmaya devam ediyordu.

“Yasemin ben de.”

Bir an sadece kısa bir an rahat bir nefes alsam da hemen sonra o nefes boğazımda düğüm olmuştu. Bu kadın Gökhan’ın arkadaşıydı. Bu gerçek beni rahatlatmıştı rahatlatmasına ama yine de bu evde olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Üstelik yalnızdılar. Her ne kadar Gökhan’ı görmemiş olsam da büyük ihtimalle o da evdeydi. Karşımdaki kadın da aklımdan geçen düşünceleri okumuşçasına yanıma yaklaştı ve elindeki tepsiyi ellerimin arasına sıkıştırarak “Bir ihale için çalışıyorduk ben de

mutfağa girince kahve çekti canım. Sen bunları içeri götürür cezvede kalmıştı biraz ben de kendime onu alıp geleyim,” dedi ve benim itiraz etmeme dahi izin vermeden hızlı bir şekilde yere düşen anahtarımı hırkamin cebine koyarak mutfağa girdi. Ne yapacağımı bilemez bir halde holün ortasında elimde tepsiyle duruyordum. İçeri girmem gerekiyordu. Yasemin birazdan mutfaktan çıkacaktı ve benim hâlâ aynı yerde durduğumu görmesi hiç hoş olmazdı. Zaten yeterince rezil olmuşum, daha fazlasına gerek yoktu.

İsteksizce salona doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde Gökhan çift kişilik eflatun koltukta oturmuş sehpanın üzerindeki dosyaları inceliyordu. Kısa bir an olduğum yerde kalıp onu izlemekten kendimi alıkoyamadım. Yüzü gergindi. Üzerinde sarı bir tişört, altındaysa siyah eşofman vardı. Saçları dağınıktı. Buna rağmen muhteşem görünüyordu. Böylesine muhteşem bir fani evrende var mıydı acaba? Bu eşsiz manzaranın etkisinden kurtulmak için gözlerimi kapatıp açarak derin bir nefes aldım ve yanına doğru ilerledim. O da fark etmiş olacak ki “Yasemin çıkmasaydın mutfaktan,” diye homurdandı. Anlaşılır bu adamın huysuzluğu bir bana değilmiş.

Sessizliğimi koruyarak ona biraz daha yaklaştım ve o an onun siyah gözleriyle buluştu gözlerim. Yüzünde büyük bir şaşkınlık oluşmuştu. Gözleri elimdeki tepsiye kayınca bu şaşkınlığı daha da artmış ve açıklama bekleyen bir ifadeyle bakışlarını doğrudan bana odaklamıştı.

Ellerimin titremeye başladığını hissediyordum ama

yine de bir açıklama yapma gereği ile "Ben... Yasemin..." dedim ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Üstelik tepsi de her an yere devrilebilirdi ki Gökhan ayağa kalkarak tepsiyi elimden aldı ve sehpaye bıraktı. Daha sonra bana doğru yaklaşarak "Neredeydin?" dedi. İşte bu soru aklımı başıma getirmişti. Şu an karşısında heyecanlandığım adamın bana neler yaptığını hatırlatmaya yetmişti bir kelime. Öfkeyle kavrulan gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmayarak "Bir arkadaşım ile buluştum," diye mırıldandım.

"Kim bu arkadaşın?"

"Seni ilgilendirmez."

Aniden kolumdan tutarak kendine doğru çekti. Yüzü yüzüme fazlasıyla yakındı. Bu bana dün geceyi hatırlattı. Öpüşünü... Sözlerini... Dün geceye ait olan iyi kötü tüm anıları gözümde canlandırdı.

"Bırak kolumu."

"Arkadaşın kimdi?"

"Emin'di."

Yüzündeki kas seğirmeye başlamıştı ve tuttuğu kolumu bir anda bıraktı. Az önce kalktığı yere oturarak hiçbir şey olmamış gibi önündeki dosyalardan birini incelemeye başlamıştı. Bu ani değişim benim akıl sınırlarımı fazlasıyla zorluyordu. Bir insan nasıl bu kadar öfkeliyken aynı zamanda da umursamaz olabilirdi ki?

"Otursana İnci."

Duyduğum sesle gözlerimi karşımda oturan adamdan ayırıp yanımda duran Yasemin'e çevirdim. Az önce olan-

ları görmüş gibiydi. Yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı ama az önceki kadar parlak değildi. Daha sönük bir gülümsemeydi.

"Ben içeri gitsem daha iyi olacak."

Kaşlarını çatarak "Hayır, oturacaksın ben de seninle tanışacağım," dedi ve kahvesini sehpaye bırakarak koluma yapıştı. İlk başta ne yapmaya çalıştığını anlamasam da kendimi Gökhan'ın yanında oturuyor bulunca kızarma engel olamadım. Bu kadın her şeyi biliyordu anlaşılan.

Kendisi de karşıdaki tek kişilik siyah koltuğa oturmuştu.

"Gökhan bırak şunları. Hadi kahvelerinizi için."

Gökhan dosyalardan başını kaldırarak gözlerini Yasemin'e sabitledi. Dudakları hafif bir alayla kıvrılmıştı. "Su içeceğini sanıyordum."

"İçtim ama canım kahve çekince dayanamadım yaptım."

Cevap vermek yerine kahvesini eline alarak koltukta resmen yayıldı. Aynı koltuğu paylaştığımızdan bu yaptığı hareketle birbirimize daha yakın olmuştuk. Ama o sanki hemen yanında ben yokmuşum gibi davranıyordu. Her hareketi gibi bu da elbette canımı fazlasıyla yakmıştı. Onun yaptığı her şeyden böylesine kolay etkileniyor olmak iyi değildi. Fazla zayıftım ona karşı. Çok fazla.

"İnci sen neden içmiyorsun canım?"

Karşımdaki kadına yüzümde oluşan silik bir gülümsemeyle bakarak sehpanın üzerinde duran tepsideki kah-

vemi aldım. Kendimi zorlayarak bir yudum aldığımda elimde olmadan yüzümü ekşittim. Neyimeydi benim kahve içmek. Oldum olası içemezdim zaten. Şimdi bir de içebiliyormuşum gibi elime almış bir yudumda bu hale gelmişim. Tabii bir de aç olma durumum vardı. Nur Hanım'ın o kadar ısrarına rağmen hiçbir şey yiyememişim çiftlikte. Emin'le beraberken de bir parça ısı- rıp bırakmışım. Aç mıydım? Bilmiyorum. Gökhan dışındaki her şeye hissizleşiyordum adeta.

"İnci, seninle tanışmayı çok istiyordum. Bu akşam çok iyi oldu."

Yasemin'in neşesi takdire şayandı doğrusu. Nur Hanım'ın neden bu kızı fazlasıyla sevdiğini artık daha iyi anlıyordum. Kızın yüzündeki gülümseme karşısındaki en sert kişiyi bile yumuşatabilirdi.

"Ben de tanıştığımıza sevindim."

Gerçekten sevinmişim. Başta her ne kadar kıskançlığımdan saçma sapan hareketler yapacak noktaya gelsen de şimdi bu davranışlarımdan ötürü gerçek bir utanç içindeydim.

"Bu hırkayla dışarıda üşümedin mi?"

Bunu Emin'de sormuştu. Elbette ki üşümüştüm ama kalbimdeki ayaz o kadar yoğundu ki tenime değeni hissedemedim. Ama o an çok net bir şeyi hissettim. Yanımdaki adamın bakışları çok kısa bir an üzerimdeki hırkaya kaymıştı. Ama o kadar kısa bir sürede olmuştu ki bu, o kadar net fark etmeme rağmen şüpheye düşmekten kurtulamamışım.

"Biraz üşüdüm."

"Dikkat et canım havalar çok soğuk. Bu halde yürümedin umarım?"

"Hayır, arkadaşım bıraktı."

"Arkadaşın kim ki?"

Başka biri bu kadar çok soru sorsa fazlasıyla rahatsız olurum ama karşımdaki kadının sorularından bir türlü rahatsız olamıyordum. Gerçekten merak ettiği için soruyordu. Sadece sormak için ya da ara bozmak için değildi bu soruları. Yüz hatları bu kadını fazlasıyla ele veriyordu.

"Emin."

"Bu Emin, bildiğimiz Emin ALTIN' mı yoksa?"

"O."

Yüzünün bir anda solduğunu fark ettim. Yüzündeki gülümseme silinerek yerini gergin bir ifadeye bırakmıştı. Emin'in isminin bu kadının üzerindeki etkisi beni rahatsız etmişti. En sonunda merakıma yenik düşerek "Tanıyor musun?" dedim.

"Onu tanımayan yok."

"Nasıl yani?"

"Kendisi çapkınlığı ve serseriliğiyle cemiyet hayatının en konuşulan ismidir. Sadece bu yüzden babası onu yurt dışına göndermişti. Geri döndüğüne göre anlaşılan yeni avlar arıyor."

Bu son cümle adeta yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Elimdeki kahveyi sehpa-ya bıraktım. Yasemin kırdığı potun farkına vararak "Seni kastetmedim İnci, lütfen yanlış anlama," dedi. Yüzüme olabildiğince rahat bir ifade takınarak "Kendisi en yakın arkadaşlarımdan birinin abisidir.

İki gündür görüşmemize rağmen rahatsız edici hiçbir tavırla karşılaşmadım. Aksine gayet kibar, anlayışlı, düşünceli, il..." demiştim ki sözümü tamamlamama homurdanarak "Sus," diyen Gökhan izin vermemişti. Elindeki kahve fincanını sehpaye bırakmıştı ve o siyahımsı gözleri gözlerimi esir alarak "Sabrımı mı deniyorsun?" diye sordu. Bu aralar ne kadar da çok soruyordu bu soruyu bana.

"Bu soruya kaçınıcı cevap verişim olduğunu hatırlamayıp ısrarla hayır diyorum."

Yüzüme kızgın bir boğa gibi bakıyordu hâlâ. Bir şey söylemeden böylesine bakması beni daha fazla huzursuz etmekten başka bir işe yaramıyordu.

"Heceleme mi ister misin?"

Benim bu cümlem üzerine Yasemin'in kahkahası odayı doldurdu. Benim yüzümde de bir gülümseme oluşmuştu. Ama karşımdaki adam hâlâ aynı öfkeli çehre ve gözlerle bana bakıyordu. Onun bu halini umursamamaya çalışarak sehpaye bıraktığım kahveyi almak için uzandığımda Gökhan'ın kulağıma "Yasemin gittikten sonra ben senin hecelemeni istiyorum," diye fısıldamasıyla elim ayağım birbirine dolaşmış bir halde kahveyi almadan koltuğa yaslanmışım. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki göğüs kafesimi delip çıkacak diye korkuyordum.

İşte böyleydin ben bu adama karşı. Kalbimi paramparça etmesine rağmen böylesine basit sözlerinden bile aşk ilanı duymuşum gibi heyecanlanacak kadar ona karşı zaafım vardı.

Bölüm 13

Genç adam bütün geceyi Yasemin ve İnci'nin keyifli sohbetini dinleyerek geçirmişti. Arada Yasemin'in onu da sohbete dâhil ettiği zamanlarda İnci'nin sustuğunu fark ederek olabildiğince onlarla ilgilenmiyormuş gibi davranmakta bulmuştu çareyi.

Aslında kıza fazlasıyla kızgındı. Bu kızgınlığının önemli nedenleri vardı. Habersiz bir yere gitmesi sonra geç gelmesi ve en önemlisi de Emin denilen o adamla beraber olması gibi nedenler. Gökhan, kızı Emin konusunda daha ne kadar uyarması gerektiğini bilmiyordu ama uzak durması gerektiğini anlamasını istiyordu. İnci'nin kalbi fazla iyiydi ve öylesine pislik bir adam papatyasının kalbini mahvetmekten başka bir işe yaramazdı. Papatyam diye geçirdi içinden... Yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Benim kır papatyam... Kararını vermişti artık. Sonunun ne olacağını umursamayacaktı artık. İnci'yle bu gece her şeyi konuşacaktı. Kızın vereceği cevaba

göre de aralarındaki samimiyeti belirleyecekti. Karar artık tamamen kıza aitti. Adam bu gece kararını kesin olarak vermişti.

Yasemin'in kalkmasıyla rahat bir nefes alabilmişti Gökhan. Bir an önce kızla konuşması gerekiyordu. Daha fazla beklemek istemiyordu. Bu kararı alabilmek için çok çabalamıştı ve şimdi de hemen uygulamaya kararlıydı.

Yasemin'i yolcu ettikten sonra kızın kendi odasına gideceğini anlayan adam "İnci salona gel," dedi ve kıza beklemeden salona geçti. Kendisini çift kişilik gri koltuğa bırakarak kızın yavaş adımlarla salona girişini izledi. Gözleri yerdeydi. Bu hali adama içten içe dokunmuştu. Bu kız her zaman başı dik gezmeliydi. Böyle değildi, olmamalıydı!

"Başını kaldır."

Sesi biraz sert çıkmıştı. Genç kız da bu sertliğin farkına varmış olacak ki başını kaldırmıştı. Şimdi kızın yeşilin en güzel tonuna sahip gözleriyle gözlerine açık bir şölen verebilirdi. Bu kızın gözleri gerçekten efsunluydu. Onu ilk gördüğünde bu gözler aklını başından almaya yetmişti.

Eliyle yanını göstererek "Gel otur," dedi. İnci'nin olduğu yerde durmaya devam ettiğini görünce biraz daha sert bir ses tonuyla "Benim gelip oturtmamı istemiyorsan gel otur," diye homurdandı. Kızın yüzünü asarak aradaki mesafeyi kapatıp yanına oturuşunu izledi. Aralarında bir kişilik yer bırakacak kadar köşeye çekilmişti kız. Adam aldırnamaya çalışarak tamamen ona doğru döndü. Kızın meraklı gözleriyle buluştu gözleri.

"Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ne konuşacağız?"

Genç kızın sesindeki hüznü çok rahat algılayabilmişti. Bu hüznün nedeninin kendisi olduğunu bilmek içten içe rahatsız etmişti adamı.

"Bak nasıl başlayacağımı bilemiyorum," diyerek hafif bir nefes aldı. "Bu eve geldiğin günden beri bazı sorunlar yaşadık seninle. Ve ben artık seninle sorun yaşamak istemiyorum."

Genç kızın yerinde huzursuzca kıpırdandığını gördü. Bir şey söylemek istiyormuş gibiydi. Bunu fark eden genç adam "Söylemek istediğin her neyse söyle," dedi.

"Kızacaksın."

"Söyle."

"Ben dün..." dedi ve durakladı. Genç adam o an kızın aklından geçenleri çok rahat anlamıştı. Dün gece olan her şey bütün gün aklından çıkmamıştı elbette ki. Kızın devam edemeyeceğini anlayınca cesaretlendirmek adına "Devam et," dedi.

"Ailene yurda çıkmak istediğimi söylemiştim. Eğer sen bana bir yurt ayarlarsan bu şekilde sorun kalmaz."

Adam düşünceli bir ifadeyle yanındaki kıza süzdü. "Çözümü böyle mi yani?"

Kız cevap vermek yerine susmayı tercih etmişti. Adam da genç kızın cevap vermeyeceğini anladığında kızın bileğinden tutarak kendine doğru çekti. Aralarında çok az bir mesafe kalınca tuttuğu bileği bıraktı. Gözlerini kızın yeşillerinden bir an bile ayırmadan elini kızın kalbinin üzerine koydu. "Ya burası İnci, burası ne söylüyor?"

“Neden yapıyorsun bunu?” diye fısıldadı genç kız.
“Ne yapıyorum?”

“Umutlandırma beni Gökhan. Olmayacak bir şeyin hayaline kapılmama neden olma.”

Adamın aslında aylardır yapmaya çalıştığı şey tam olarak kızın dilinden dökülmüştü. Umutlandırmak istemiyordu kız. Olmayacak bir hayalin peşinden koşup daha fazla yara almasını engellemek istemişti ama artık her şey için çok geçti. Ok çoktan yaydan çıkmıştı.

“Sana hiçbir şey için söz veremem İnci. Ayrılamayız diyemem ya da seninle evleneceğim de diyemem,” dedi ve hafif bir nefes alarak boşa kalan eliyle kızın elini alarak kalbinin üzerine bıraktı. “Tek söyleyebileceğim şey kalbimin tıpkı senin kalbin gibi attığı.”

Genç kızın gözünden akan birkaç damla yaş yüzünde adeta inci taneleri gibi parlıyordu. Adam ne kadar eşsiz bir güzelliğe sahip olduğunu düşündü bu kızın. Sadece bu güzellik için bile denemeye değerdi. Ve adam kesinlikle deneyecekti. Hayatında ilk defa sonunu düşünmeden bir işe kalkışacaktı.

“Denemek istiyorum kır papatyası.”

“Ne, neyi?”

İnci’nin ağlamaklı ve fazlasıyla şaşkın çıkan sesi üzerine adamın yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Kızın olayın gerçekliğini hâlâ idrak edemediğini fark ederek önce kızın elini kendi kalbinden çekti ve daha sonra da kızın kalbi üzerinde duran kendi elini çekti. Omuzlardan tutarak onu kendine daha da yaklaştırdı. Yüzleri

ve bedenleri arasındaki mesafe artık yok sayılacak kadar azdı. Başını kızın yüzüne doğru hafifçe eğerek kulağına “Sevgilim ol, küçüğüm,” dedi.

Omuzlarını tuttuğu kızın titrediğini fark ediyordu. Aralarındaki kısa mesafeyi de kapatarak kıza sımsıkı sarıldı. Ellerinin birini omzundan beline diğerini de saçlarının arasına doğru getirdi. Sesine hafif bir muziplik katarak “Mutluluktan ağlıyorsun sanırım,” diye takıldı. Genç kızın “Şaşkınlıktan,” diyen boğuk sesini duyunca kahkahasına engel olamadı.

“Bu kadar çok şaşıracağını bilmiyordum kır papatyası.”

Genç kız başını kaldırarak adama doğru baktı. Hâlâ birbirlerine sarılı vaziyetteydiler. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyordum.”

İnci’nin suratı asılmıştı. Adamı kahkaha atmamak için iradesiyle büyük bir savaş veriyordu. Bu kızla çok eğlenecekti. Ama kıza daha fazla eziyet vermemek adına “Hayatıma bir anda habersiz girdin. Evime ortak oldun. O da yetmedi kır papatyası geldin kalbime daha önce bilmediğim, tatmadığım duygular ektin...” dedi ve derin bir nefes aldı. “Ama artık senden nefret etmekten yoruldum. Sonunun nereye gideceğini bilmediğim bu yola seninle başlamak istiyorum küçüğüm.”

Sözlerinin kızın üzerindeki etkisini tam olarak anlamasa da yüzünde gördüğü yumuşamadan doğru yolda olduğunu anladı genç adam.

Öte yandan genç kızın yüreğindeki sevinç azgın bir dalga gibi coşmaya başlamıştı. Kendini yine boş bir halin peşine takmak istemese de adamın sözleri ona ilahi bir dinleti gibi geliyordu. Artık emindi genç kız. Bu adam kalbini hipnotize etmişti. Ne derse, ne söylerse her şeye razıydı.

“İnci.”

Adamın inlercesine adını fısıldaması kızın aklındaki son şüphe zerresini de yok etmişti. Yüzünde oluşan sevgi dolu bir gülümsemeye kollarında olduğu adamın yakışıklı çehresine baktı. Kaç aydır bir umut beklediği bu adam artık kendisinin idi. En azından bir süre öyleydi. İlerisini bilmiyordu ve şimdiden o günlerin derdine düşmek istemiyordu.

Adamın kolları belinden ve saçlarından yüzüne doğru kaymıştı. Gökhan genç kızın yüzünü iki eliyle avuçlayarak gözlerinde açık bir beğeniyle izliyordu. Bu durum İnci için gerçek bir iltifattı ve genç kız kalbinin okşandığını hissediyordu.

“Küçüğüm, en başta da söylediğim gibi sana hiçbir şey için söz veremem.”

Genç kız cevap vermek yerine sadece başını sallamakla yetindi. Şu an adamdan istediği zaten söz değildi. İlerde ne olacağını bilemiyordu ama şu an için İnci kalbinden geçenlerin esiri olmaya razıydı.

“İlerde beni suçlamayı istemiyorum.”

Genç kız bu konuşmadan hoşlanmamaya başlamıştı. Adamın neden bu kadar uzattığını anlamıyordu. Bütün

şartlarına razıydı işte. Daha ne istiyordu ki? Yine de adanın tereddütte bırakmamak amaçlı kararlı bir ses tonuyla “Suçlamayacağım,” dedi. Suçlamayacaktı da. Çünkü kendi razı geliyordu bütün olacaklara.

“Seni üzmeyeceğim konusunda da söz veremem.”

Genç kız artık dayanamayarak hafif sabırsız bir sesle “Gökhan hepsini anladım. Sözler yok, suçlamalar yok,” diye fısıldadı.

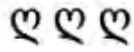
Gökhan’ın yüzünde oluşan rahatlamayı fark etmişti genç kız. Ama yüzünü ne ara yaklaştırdığını ve dudaklarını dudaklarıyla ne ara örttüğünü fark edememişti. Üstelik o erkeksi dudaklar dudaklarının üzerinde hareket etmeye başlayınca genç kız nefes almayı unutmuştu. Adamın onu ikinci öpüşüydü bu ama dünkü gibi değildi. Dünkü öpücükte saf bir öfke vardı ama bugünkünde sevgi ve şefkat hâkimdi. O kadar güzel öpüyordu ki bir süre sonra acemice karşılıklar vermeye başlamıştı adama. Ve hiç beklemediği bir anda adamın diliyle dilinin buluşması İnci’yi kendinden geçirmeye yetmişti. Şu an yaşadığı duyguyu anlatmaya hiçbir kelimenin yetmeyeceğini biliyordu genç kız. Nasıl yetebilirdi ki? Adamın diliyle kendi dili adeta dans ederken bunu anlatmaya hangi kelime yeterdi?

Gökhan geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Adamın alnını alnına yaslamasıyla genç kız arzudan koyulaşmış siyah gözlerle karşılaştı. Kendi gözlerinin de şu an bu gözlerden farkı olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Aklımı başımdan alıyorsun.”

Adamın fısıltı halinde söylediği bu üç kelime genç kızın aklını başından almaya yetmişti. Hafif bir nefes alarak "Seni seviyorum," dedi. Bunu niçin söylediğini bilmiyordu ama söylemesi gerektiğini hissetmişti. Adamın tekrardan aynı kaba adama dönüşeceği ihtimaline rağmen söylemişti. Ama adam bu sefer kabalaşmamıştı. Aksine yüzünde oluşan bir gülümseme ile "Biliyorum, kır papatyası," dedi.

Ben de seni seviyorum değil de biliyorum demesi ister istemez genç kızın moralini bozsa da takılmamaya çalıştı. Gökhan duygularını dile getirmeyi sevmeyen bir adamdı. Sabredecekti. Bir gün adam da onu sevdiğini söyleyecekti. Sadece biraz daha sabretmeliydi. Sonra istediğine ulaşacak ve mutluluğu tam anlamıyla yakalayacaktı.

Gözü saatine kayıp duruyordu. Ama her baktığında yavaşça ilerleyen saat sinirlerini bozuyordu. Oysa dün gece ve sabah olanlar ne güzeldi. Bütün gece adamın kollarında uyumuştı. Hayatında en huzurlu uyuduğu gecelerden biriydi. Sonra beraber kahvaltı yapmışlardı ve adam onu kursa bırakmıştı. Bırakmadan önce de dudaklarına kısa ama fazlasıyla ateşli bir öpücük bırakmıştı. Bu olanlara hâlâ inanamıyordu. Sanki her şey bir rüyaymış ve o da birazdan uyanacakmış gibi hissediyordu. Ayrılabileceği dört saat olmuştu ve birazdan bu derste bitince eve gidecekti. Fakat henüz onu ne aramıştı ne de mesaj atmıştı.

"İyi misin?"

Gül'ün fısıldaması ile düşüncelerini bırakıp ona doğru baktı. Büyük mavi gözleri ile meraklı bir şekilde kendisine bakıyordu arkadaşısı. Yüzüne mutlu bir gülümseme yerleştirerek "Fazlasıyla iyiyim," diye fısıldadı. Normalde derste konuşmak gibi bir saygısızlık yapmazdı ama şu an o kadar mutluydu ki hiçbir şeyi önemsemiyordu.

"Neden?"

Arkadaşına göz kırpmakla yetinip "Anlatırım," dedi ve kendini derse yoğunlaşmak için zorladı. Biraz olsun anlatılanlara kendini kaptırmıştı ki titreyen telefonu yüzünden bütün dikkati yerle bir oldu. Sinirle yüzünü buruşturarak masanın üzerindeki telefonunu eline aldı. Gül'ün bakışlarının üzerinde olduğunu hissettiği halde fark etmemiş gibi yaparak telefonuna gelen mesajı açtı. Ve kimden geldiğini gördüğü an farkında olmadan eli kalbini buldu. İnanamaz bir halde ekrana bakıp duruyordu. Yanlış okumuyordu işte tam olarak Gökhan yazıyordu orada. Adam ona mesaj atmıştı. Mesajı okumadan önce biraz olsun heyecanını geçirmek için beklemeye karar verse de dayanamayarak titreyen eliyle mesajı aç tuşuna bastı.

"Bugün seni kaçıracağım."

Yüzündeki gülümseme o kadar belirginleşmişti ki sırtından birkaç kişinin de kendisine baktığını fark edince yanakları kızarmaya başlamıştı. Derin bir nefes alarak titreyen elleriyle adama cevap yazdı.

"Önce bana seninle kaçıp kaçmayacağımı sorman gerekmez miydi?"

Telefonu elinden bırakmadan adamdan diğer mesaj gelmişti bile. Bir saniye bile beklemeye tahammül gösteremeyerek mesajı açtı.

"Sen benimsin papatya... Ve ben bana ait olan için kimseden izin almam."

Normal şartlarda böyle bir mesaja İnci fazlasıyla sinirlenebilirdi ama şimdi sinirlenemiyordu işte. Adamın onu sahiplenmesi sinirini bastırıyordu. Sen benimsin demişti... Bu iki kelimeyi ondan duyabilmek için ne kadar çok beklemişti genç kız. Şimdi bu yüzden adama kızacak değildi ama yine de onunla uğraşmak istiyordu. Yüzünde muzip bir gülümseme ile adama cevap verdi.

"Ufaklıktan papatya terfi etmem çok güzel."

Telefonu masaya bırakarak tekrar derse dikkatini vermeye çalışsa da başarılı olamamıştı. Zaten birazdan da bitecekti ders. Gözü telefonuna kayıp dururken derse dikkatini vermesi de söz konusu değildi zaten.

Ders bitmesine rağmen adamdan bir cevap alamamanın verdiği huzursuzlukla eşyalarını çantasına topladı. Canı fena halde sıkılmıştı. Oysa bu sıkılmanın yersiz olduğunu biliyordu. Sonuçta adamın yönettiği bir şirket vardı ve bu yüzden her dakika genç kızla mesajlaşamazdı. Bunu gayet iyi biliyordu ama işte yine de bencilce onun her saniyesine hükmetme istediğinden kendini alamıyordu.

Gül'le çıkışa doğru yöneldiğinde arkadaşının "Ne oluyor anlatacak mısın?" diyen meraklı sesiyle düşüncelerini bir kenara bıraktı. Gül'e Gökhan'dan hiç bahsetme-

mişti. Sadece bir akrabasının evinde yaşadığını biliyordu kız onun. Acaba o evinde yaşadığım adamla çıkıyorum dese ne der diye düşünmeden edemedi. Ama biliyordu bir şekilde söylemesi gerekiyordu. Sonuçta onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Büşra gibi Gül'ü de kaybetmek istemiyordu. Aslında Büşra meselesinde kendisinin de suçu vardı. Sadece buraya geldiği zaman bir kere aramıştı. Hoş, Büşra onu hiç aramamıştı. Gerçekten de araya mesafeler ve insanlar girince yakınlık ya da dostluk bir şekilde yok oluyor diye düşündü genç kız.

Hafif bir nefes alarak kendinden cevap bekleyen arkadaşına doğru çevirdi bakışlarını. Bir yandan da çıkışa doğru ilerliyorlardı. "Biriyle görüşüyorum," dedi. O an Gül'ün hayret ve heyecanla daha irileşen mavi gözlerine gülme dürtüsünü engelleyemedi. Bu kız çok sevimliydi.

"Kim bu? Kurstan mı? Ama kurstan olsa ben bilirim. Hem sen niye bana söylemedin? Ne zamandır böyle bir durum var?"

İnci ardı ardına attığı kahkahalarının arasında "Yavaş canım hepsini cevaplayacağım," dedi. Gül de gayet sinirli bir şekilde arkadaşına bakıyordu. "Hemen açıkla."

"Ben uzun zamandır onu seviyordum ama o bana karşı mesafeliydi ve işte dün gece de artık aramızdaki duyguları serbest bırakma kararı aldık."

"Kim bu adam?"

İşte bu zor bir soruydu. Gül'ün yanlış anlamasını istemiyordu ama bu soruya vereceği cevaptan genç kızın ne düşüneceğini de tam kestiremiyordu. Yüzünde sıkıntılı

bir ifadeyle "Evinde kaldığım adam vardı ya hani..." dedi ve o an Gül onun sözlerine kesti.

"Hani şu yaşlı ve çirkin fazlasıyla da aksi adam mı?"

İnci artık yanaklarının yandığından emindi. Gül'le ilk tanıştıkları dönemde kiminle beraber kaldığını çok merak edip onu sorguya çekmişti ve genç kız da kıskançlık krizi sonucu böyle bir yalan söylemişti. Ne yapabiliyordu ki elinde değildi. Gökhan'ı herkesten kıskanıyordu, bu yakın arkadaşı olsa dahi.

"Aslında o yaşlı ve çirkin değil," diye mırıldandı.

"Evet, kesinlikle değilim."

Duyduğu erkeksi sesle bakışlarını kızdan ayırıp karşıya çevirdi. Gökhan arabasının önünde durmuş, elleri cebinde, kendisine bakıyordu. Ne ara dışarı çıktıklarını bile anlamamıştı kız. Tabii kırdığı potları düşünmüyordu bile artık.

Gül'e döndüğünde onun hayran bakışlarını Gökhan'ın üzerinde yakaladı. Sinirli bir şekilde "Gül," dedi. Arkadaşı yüzünü ona doğru çevirerek, gerçek bir beğeni ifadesiyle "Kızım sen az bile yapmışsın. Ben olsam eve kilitlerdim bunu," dedi. Kahkaha atmasına engel olamadı kız. Adamın sert bakışlarını üzerinde hissetse de umursamadan arkadaşına bakmayı sürdürdü.

"Neyse hadi git çok sinirli bakıyor."

İnci omuz silkerek "Onun hep yaptığı şey."

"Söylediklerinden biri doğruymuş en azından. Aksilik konusunda haklı olabilirsin."

"Özür dilerim Gül."

Gül yüzünde sevimli bir gülümseme ile "Saçmalama dediğim gibi ben olsam evden dahi çıkaramazdım böyle bir adamı. İnşallah çok mutlu olursun canım," dedi. Genç kızın yüreğine bu samimi sözler baharı getirmişti adeta.

"Hadi görüşürüz canım."

Gül'ün hızlı adımlarla onu bekleyen arabaya gitmesini izlerken "Görüşürüz," diye mırıldandı. Kalbindeki ağırlık kalkmıştı artık. Tabii gözleri adamın gözleriyle buluştuğu anda o ağırlığı aratmayacak başka bir ağırlık yer edinmişti kalbinde.

"Arabaya bin."

Hiçbir şey söylemeden adamın peşinden arabaya bindi. Adamın ne derse haklı olacağını bildiğinden susmayı tercih etti. İlk konuşan olmak istemiyordu. Sonuçta yeterince rezil olmuştu daha fazlasına gerek yoktu. Fakat arabaya hâkim olan sessizlik canını sıkımaya başlamıştı. Evet, iyi bir şey yapmamıştı ama abartılacak bir durumda yoktu.

"Demek yaşlı."

Gökhan'ın alaycı çıkan sesini duyunca rahat bir nefes aldı. Kızmamıştı adam ama burnunu sürtmeye çalıştığı belliydi.

"Yaşlı olmadığını biliyorsun."

"Çirkin?"

Genç kız şaşkın bir ses tonuyla "Aynaya bakmıyor musun? Nasıl çirkin olabilirsin ki sen? Aksine biz faniler için fazlasın sen, aklımızı başımızdan alacak kadar."

Adamın keyifli kahrkahası arabayı doldurmuştu ve kızın içindeki bütün endişeyi silip süpürmüştü.

“Aksi peki?”

İnci hafifçe adama doğru dönerek ona yandan baktı. Kısa bir an adamın gözlerini yoldan ayırıp kendine bakmasıyla çocukça bir hareketle dudaklarını büzdü. “Bu konuda haklıyım işte.”

“Demek öyle ufaklık?”

“Ufaklık değilim ben!”

Adam umursamazca omuzlarını silkerek tekrar yola odaklanmıştı. Genç kız adamın her hareketine nasıl da saplantılı bir şekilde hayran olduğunu daha iyi anlıyordu artık. Adamı izlemek bile İnci’ye büyük bir mutluluk veriyordu.

Öte yandan adam içinde durum pek farklı değildi. Yanındaki kır papatyasının her halini komik ve fazlasıyla ilgi çekici buluyordu.

Bugün aslında halletmesi gereken tonla iş varken her şeyi bir kenara bırakarak kendisini bu kızın yanında bulmuştu. Hayatında en nefret ettiği şeylerin başında gelen mesaj atma eylemini bile genç kız için gerçekleştirmişti. Aslında aramayı düşünmüştü başta ama derste olduğunu düşünerek mesaj çekmenin daha doğru olacağına kanaat getirmişti. Tabii sonrasında kendini kızın kursunun önünde bulmayı hiç beklemiyordu. Hoş, şirkette kaldığında da yaptığı bir şey yoktu. Önündeki dosyalara bakıyordu ama gördüğü dün gece kıza sarılarak uyuduğu o andı. Kızın kollarındaki huzurlu uykusundan başka bir

şey düşünemiyordu. Bir kadınla en son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu bile. Belki çok küçükken anneyle uyumuştur. Ama bundan bile emin değildi. Bir kadınla bir yatağa girdiğinde uyumak dışında farklı şeyleri yapmayı severdi adam. Fakat dün gece sadece kollarında huzurlu bir uykuya dalan kıza sarılmakla yetinmişti.

Tabii, bir de kızın arkadaşına söylediği yalan vardı. Bu yalan adamın fazlasıyla hoşuna gitmişti. Kıskanılmak ona her zaman aptalca bir duygu gibi gelirdi ama bu küçük kızın onu kıskanması paha biçilemez bir hazine gibi geliyordu şu an. Yanındaki kır papatyası umduğundan da fazla şeyler ifade ediyordu kalbine, bunu her geçen an daha iyi anlamaya başlamıştı artık.

Arabasını boğaz manzaralı bir restoranın önünde durdurarak yanında ki kıza doğru çevirdi bakışlarını. “Hadi bir şeyler yiyelim.”

“Olur.”

Genç kıza hoş bir gülümsemeyle bakarak arabadan indi ve anahtarı görevliye uzatarak kızın yanına hızlı adımlarla ilerledi. Buz mavisi bir kot pantolonun üzerine kalın, siyah, bol bir kazak giymişti. Kahverengi saçlarını sımsıkı örmüştü. Yüzünün güzelliği ve efsunlu yeşil gözleri her görenin aklını başından alabilecek kadar muhteşemdi. Adam kızın muhteşemliğinden ziyade başka bir şeye takılmıştı. Havaaların fazlasıyla soğumasına rağmen bu kızın neden bir kabanı yoktu? Evet, bugün hava kaban giyilecek kadar soğuk değildi ama sonuçta kış ayındaydılar ve yanında bir kabanı olmalıydı. Kızın kurs çıkışında

ayrıldığı arkadaşının üzerinde kaban vardı mesela. Bu durumu kızla konuşması gerekiyordu anlaşılan.

Yanına vardığında kızın küçük, beyaz elini elinin içine hapsederek içeri geçti. Elini tuttuğu kızın titrediğini fark ediyordu. Bunun soğuktan mı yoksa heyecandan mı olduğundan emin olamayarak garsonun onlara gösterdiği yere karşılıklı oturdular.

“Üşüdüün mü?”

Genç kızın elini tuttuğunda fark ettiği titreme hâlâ devam ediyordu. İnci'ye o kadar dikkatli bakıyordu ki vücudundaki en ufak hareketi bile fark edebiliyordu adam.

“Biraz.”

“Neden kabanın yanında değil?”

İnci'nin susarak, gözlerini kaçırmaması üzerine kendini sakın olmaya zorladı ve şefkatli bir ses tonuyla “İnci,” dedi.

“Ben...”

“Sen ne küçüğüm?”

Genç kız huzursuzca oturduğu yerde kıpırdanarak “Ben aslında kaban alacaktım ama...” demişti ki sözleri adamın sert sözleriyle bölündü.

“Ama ne?”

Adam artık sakinliğini kaybetmişti. Bu kızın kabanı yok muydu yani şimdi? Kış ayındaydılar ve her zaman hava bugünkü kadar iyi olmayabiliyordu. O zamanlar ne yapmıştı bu kız? Bunları düşündükçe daha da sinirlenmeye başlamıştı.

Kızın konuşmayacağını anlayınca sakinliğini korumaya çalışarak “Neden almadın?” dedi.

“Unuttum.”

Yalan söylediği o kadar belliydi ki. Genç adam ona bağırıp bağırmama arasında bocalarken yanlarına siparişlerini almak için garson geldi. Adam hemen eline menüyü alarak gözüne ilk çarpan ızgara bonfile ve kola siparişinde bulundu. Garsonun bakışlarının İnci'ye kaydığını görünce de ona da aynısını getirmelerini istedi.

Garsonun yanlarından uzaklaşmasının hemen ardından sakın ama bir o kadarda sert bir ses tonuyla “Yalan söyleme. Neden almadın?” dedi.

Karşısındaki kızın her geçen saniye yüzünün daha çok asıldığını görmek hoşuna gitmiyordu ama kızdan bir cevap alana kadar bu konuyu kapatmayacaktı. Kız da bunu anlamış olacak ki kısık bir sesle “Senin bana verdiğin para çok az kaldı. Onunla kaban alsaydım hiç param kalmazdı. Babaannemden de para isteyemem. Bu yüzden almadım.” dedi.

Adam o an aklına gelen gerçeğe kendine lanet etti. Kıza sadece buraya ilk geldiği zaman belli bir para vermişti. Onun dışında hiçbir zaman kıza bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormamıştı. Nasıl bu kadar düşüncesizce davranabilmişti anlamıyordu.

“Kızma...”

Kızın ağzından bu kelime yalvarır bir tonda çıkmıştı. Adam daha fazla dayanamayarak masanın üzerinden elini uzatarak kızın elinin üzerine bıraktı.

“Kızdığım sen değilsin küçüğüm... Kendime kızyorum.”

Genç kızın kavisli kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Neden?"

"Bana emanet edilene sahip çıkamadım," dedi adam yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle.

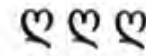
"Ben... Ben senin için sadece bir emanet miyim?"

İnci'nin takıldığı nokta adamın bütün sinirini bir anda silip süpürmüştü. Tabii ki sadece bir emanet değildi. Her ne kadar öyle olmasını istese de onu gördüğü ilk andan onun sadece bir emanet olamayacağını anlamıştı. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle "Sana dün sadece bir emanet olmadığını gösterdiğimi sanıyordum," dedi. Kızın yüzünün kızarmasıysa adamı fazlasıyla memnun etmişti.

Yemek boyunca genel konulardan sohbet etmişlerdi. Bu sohbet esnasında adam karşısındaki kıızı fazla küçümsemediğini anlamıştı. Bu kız sandığı kadar çocuksu değildi. Aksine tanıdığı birçok kadından daha olgun düşünüyordu. Kızın düşünceleri, düşüncelerini dile getiriş şekli adamın fazlasıyla hoşuna gitmişti. En çok ilgisini çeken şey kendinden emin oluşuydu.

Arabadaysa yemekteki sohbetin aksine derin bir sessizlik oluşmuştu. Adam hâlâ kendisine kıızıyordu. Her ne kadar yemekte kızgınlığı gizlemeye başarsa da dışarı çıktığında yüzüne vuran soğukla öfkesi de gün yüzüne çıkmıştı. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti. Yanlış bir şey söyleyip papatyasının kalbini kırmak istemiyordu.

Kızın kendisi üzerinde yarattığı değişimin çok iyi farkındaydı ve bu değişimden rahatsız olmuyordu. Aksine bu durum gitgide hoşuna gitmeye başlamıştı. Papatyası ona iyi geliyordu bunun farkındaydı.

Alışveriş merkezinin otoparkına arabayı park etti ve bakışlarını üzerinde hissettiği kıza doğru baktı. O güzel yeşil gözlerindeki telaşı, korkuyu ve merakı görebiliyordu.

"Alışveriş yapacağız."

"Eve gidelim."

"Alışveriş yapacağız, papatya."

Kızın huzursuz bir şekilde "Gerek yok Gökhan lütfen..." diye mırıldanmasını duymazdan gelerek arabadan indi ve kızın tarafına doğru geçerek kapıyı açtı. Elini uzatarak "Gel, küçüğüm," dedi.

Genç kız bu çağrı karşısında yanıtsız kalamamıştı. Elini adamın eline bırakarak arabadan indi. Birlikte otoparktan çıkıp alışveriş merkezine girdiler. Burası daha önce elbise almaya geldikleri alışveriş merkeziydi. Genç kız da bunu hatırlayarak adama en güzel gülümsemelerinden birini bahşederken "Hayat çok garip," dedi. Adam da elini tuttuğu kıza doğru hafifçe dönüp bahsettiği gülümsemenin tadını çıkarırken "Neden?" dedi.

"Daha birkaç ay öncesinde buraya geldiğimizde iki yabancı gibiydik."

"Evet."

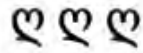
"Ama şimdi..." dedi ve sustu kız. Ne diyeceğini, ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Ters bir şey söyleyerek adamı kendinden uzaklaştırmak istemiyordu.

"Şimdi ne oldu papatya?"

Korkarak da olsa "Sevgili gibiyiz şimdi," diye mırıldandı. Gelecek olan sert cevaba kendini hazırlayarak

gözlerini gecenin en güzel tonunu almış gözlerden bir an bile ayırmadan bakmaya devam etti. Adamın yüzünde görülmeye değer bir gülümseme oluştu. "Gibisi fazla küçüğüm, sevgiliyiz."

İnci dondurma gibi erimemek için kendini zor tutuyordu. Bu adama ne olmuştu bilmiyordu ama ne olmuşsa iyi olmuş diye düşündü. Hayallerinden bile mükemmeldi şu an yaşadıkları.

Eve geldiklerinde genç kız kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Neredeyse ayakları su toplayana kadar alışveriş yapmışlardı. Çoğu şeyi almaması için adama karşı çıksa da adam onu dinlememiş gözüne çarpan her şeyi almıştı. Neredeyse bir dolap dolusu kıyafeti olmuştu.

Kendisi bu kadar çok yorulmuşken adamda en ufak bir yorgunluk belirtisi yoktu. Fazlasıyla dinç duruyordu. Haksızlık bu diye içinden geçirmeden edemedi.

Elindeki torbaları odasına bıraktıktan sonra hızlı adımlarla adamın yanına oturdu. Gökhan hemen onu kollarının arasına almıştı bile. Başını adamın göğsüne yaslayarak gözlerini kapattı.

"Çok huzurluyum."

Adam bir eliyle saçlarını okşarken "Ben de öyle küçüğüm," diye fısıldadı.

Küçüğüm... Bu kelimeyi Emin'de ona çok kullanıyordu ama o kullandığında önemsiz, değersizmiş gibi hissettiriyordu genç kıza. Fakat şu an başını göğsüne yas-

ladığı adamın ağzından bu kelimeyi duyduğunda dünyanın en harika hissini yaşıyordu.

Başını adamın göğsünden kaldırıp onun muhteşem gözlerine baktı. Bu gözlere böylesine özgür bakmanın ne kadar muhteşem bir his olduğunu her baktığında daha iyi anlıyordu. Öylesine içine işliyordu ki bu gözler, kendinden geçmeye hazırdı.

"Papatya..."

Adamın arzulu sesi ile genç kız ensesinden aşağıya devam eden bir ürpertinin kollarına bıraktı kendini. Adam hem gözleriyle hem de sesiyle genç kızın her hücresinde söz sahibiydi.

Dudakları adamın dudaklarıyla örtülünce genç kız düşünme işlevini kaybettiğine artık emindi. Ellerini ne ara adamın boynuna doladığının ve ne ara büyük bir açlıkla ona cevap verdiğinin farkında bile değildi. Adamın elleri vücudunun her yerindeydi. Öpücüğü yeterince baştan çıkarıcıyken bir de elleriyle bu hazzı daha yoğun yaşıyordu genç kıza.

Adam dudaklarını kızın dudaklarından çekip şakağına dayadı. İnci artık mutluluktan öleceğine inanıyordu. Bu kadar yoğun duyguları hayatında ilk defa yaşıyordu. Mutluluk, arzu, aşk...

"Sarhoş ediyor beni kokun."

Gökhan'ın sesi fazlasıyla boğuk çıkmıştı. Öpücüklerini şakağından kulağına doğru kaymıştı. Kulak memesi-ni ağzına hapsedtiği anda İnci inlemesine engel olamadı. Yabancı olduğu bu duygular aklını bulandırıyor. Ne

yapması ya da ne yapmaması gerektiği hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

Adam ondan uzaklaştığında hafif bir hayal kırıklığına uğradı. Az önce hissettiği yoğun duygular kalbinde git-gide silikleşmeye başlamıştı. Bu genç kıızı rahatsız etti. Korktu. Adamın kendini beğenmemiş olmasından, yanlış bir şey yapmış olmaktan korktu ve ürkek bakışlarıyla adamın gözlerine baktı.

“Neden durdun?”

Sorduğu sorunun aptalca olduğunun farkındaydı ama elinde değildi merak ediyordu. Adamın onu beğenmemiş olma ihtimali bile kalbini deşmekle eşdeğerdi. Bunun cevabına ihtiyacı vardı.

“Durmamamı mı isterdin?”

Dürüstçe “Bu duygular bana yabancı... Ben bilmiyorum,” dedi ve utancına yenik düşerek başını eğdi. Adamın eli çenesini kavrayarak ona bakmaya zorladığında bile gözlerini adamın gözlerine çevirmedi.

“Gözlerime bak kır papatyası.”

Bu emre uymak istemiyordu ama gözleri çoktan adamın emrine uymuş bir halde ona doğru baktı.

“Seni çok istiyorum,” dedi adam arzulu bir sesle. “Ama söylediğin gibi bu duygular sana çok yabancı küçüğüm.”

Genç kız safça “Yani beni beğendin?” diye sormaktan kendini alıkoyamadı. Bu soru üzerine adam keyifli bir kahkaha atmıştı. İnci buna her ne kadar bozulsa da belli etmemeye çalışarak adama bakmaya devam etti. Fakat fark etmediği şey adamın çoktan bunu fark etmiş olduğuydu.

“Ah küçüğüm benim... Seni o kadar çok beğeniyorum ki sana hemen sahip olmamak için kendimi çok zor tutuyorum.”

Bu açık itiraf karşısında kızın yüzü utancından kızarmıştı. Adam da ona daha fazla eziyet çektirmemek adına kızı göğsüne çekerek sımsıkı sarıldı. Genç kız için asıl mutluluk, huzur buydu işte. Daha fazlasına ne ihtiyacı vardı ne de isteği.

Bölüm 14

Mutluluk hayatta hiç beklenmedik zamanda gelen büyü bir tılsım gibi. Benim de hayatımda hiç beklemediğim bir anda geldi ve büyük bir yer kapladı. İki haftadır hayatımın en güzel günlerini geçiriyordum. Daha önce değil bu kadar mutlu olmak hayalini bile resmedemiştim.

Gökhan... Sert ama sakın adamım benim. Kızmadığı zamanlar aslında çok farklı bir insan olduğunu bu süre zarfında iyi anlamıştım. Aslında onun söylediğine göre, kızgınlığının tek nedeni bana karşı hissettiği duyguları kabullenmek istememesiydi. Neden kabullenmek istemediğini hiç sormadım. Vereceği cevaba hazır değildim. Olumsuz, kötü bir şey söylediğinde kendimi hemen toparlayabilir miydim bilmiyordum. Hem şu aralar o kadar mutluydum ki bunu geçmişte kalan saçma sapan bir şey için bozmaya hiç niyetli değildim.

Etrafıma bakındığımda birkaç yer dışında çoğu yer

doluydu. Hafta içi olmasına rağmen bu kalabalık şaşılacak şeydi doğrusu. Masada duran kolamdan bir yudum alarak tekrar yerine bıraktım.

Gözlerim etrafta gezinirken onu gördüm. Sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Narçiçeği rengi kalem etek ve ceket giymişti. Ceketinin altındaki parlak beyaz gömlek de takımıyla uyum içindeydi. Elimde olmadan yutkundum. Bu kadın çok güzeldi. Eski halini bilmiyordum ama bu kadar güzel olan bir kadın ne kadar kilolu olursa olsun o zaman bile böyle güzel ve çekicidir. Okan bu kadını nasıl üzebilmişti anlayamıyordum.

Yanıma geldiğinde ayağa kalktım. Tam olarak ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Sonuçta bu ikinci görüşmemizdi. Ben öyle dikilirken o çoktan beni kollarının arasına almıştı bile. Parfümünün kokusundan bile kadınlık akıyordu. Bir an kendi halime acıdım. Altımda kotum üstümde gömleğim ile fazla sıradan duruyordum.

Onun karşıma oturması ile ben de yerime oturdum. Düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışarak asıl konu hakkında konuşmam gerektiğini kendime hatırlattım.

“Kusura bakma seni de yordum buraya kadar.”

“Sorun değil canım. Zaten işten çıkıp eve gidecektim.”

“Bugün...” dedim hafif bir nefes alarak “Gökhan’ın doğum günü mü?”

“Evet, canım.”

Hem sevinmiş hem de üzülmüştüm. Üzülmüştüm çünkü ilk kutlayanlardan olmak istiyordum. Sevinmiştim hâlâ kutlamak için zamanım vardı.

“Bilmiyor muydun?”

Olumsuz anlamda başımı sallamakla yetindim. Bilmiyordum, bugün rastlantı sonucu öğrenmiştim.

“Ee, nereden öğrendin?”

“Temizlik yapıyordum. Salondaki bir resmin çerçevesinin arkasında yazıyordu.”

“Biz de bugün bütün şirket kutladık doğum gününü.”

Elimde olmadan yüzüm asıldı. Herkes kutlamış, ben kutlamamıştım. Rahatsız bir ifadeyle “Ben kutlayamadım,” diye fısıldadım.

Yasemin yüzünde güzel bir gülümsemeyle bana baktı. “Canım, gün bitmedi henüz ve sen şu an bile arayıp kutlayabilirsin.”

Böyle basit değildi işte. Ben onun sevgilisiydim ve herhangi biri gibi telefonla arayıp kutlayamazdım. Farklı bir şeyler yapmak istiyordum fakat bunun için zamanım kalmamıştı.

“İnci.”

Yasemin’in sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak ona baktım. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Az çok ne soracağını tahmin etsem de yine de “Efendim,” dedim.

“Siz Gökhan’la sevgili misiniz?”

Bu soruya ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Benim en yakın arkadaşım sevgili olduğumuzu biliyordu. Sınıftan arkadaşlarım da bunu bizzat görmüşlerdi. Çünkü Gökhan her sabah beni kursa bırakıyordu ve kimseyi umursamadan dudaklarımdan öpüyordu. Ama Yasemin onun çevresinden biriydi ve ben ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

“Bana sorma Yasemin lütfen... Ona sor.”

Korkuyordum işte. Gökhan’la hiç bu şeyleri konuşmamıştık ve ben onu kaybetmeme neden olabilecek hiçbir hata yapmak istemiyordum.

“İnci iki haftadır Gökhan çok mutlu. Onu tanıdığım günden beri böyle neşeli bir hali olduğunu bilmiyordum. Evet, sert biri değildi ama böyle neşeli de değildi. Bunun sebebi sensin biliyorsun değil mi?”

Ne diyeceğimi bilemez bir halde yüzümde aptal bir gülümsemeyle karşımdaki kadına baktım. Gökhan üzerinde bu kadar iyi bir etkim olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Ama varmış işte ve bu çok harika bir şey. Ben de Gökhan sayesinde her zamanki halimden daha neşeliydim. İkimiz de birbirimize fazlasıyla iyi gelmiştik.

“O da bana iyi geldi.”

“O halde kalk şu huysuza bir hediye alalım.”

Büyük bir minnetle karşımdaki kadına baktım. Nur Hanım kesinlikle haklıydı. Bu kadının hem yüzü hem de kalbi çok güzeldi.

Hesabı ödemek için garsonu çağırdığımızda yanıma gelen kişi ile nefes almayı unuttum. Okan’ın burada ne işi vardı? Üstelik gülümseyerek bize bakıyordu. Gözlerim Yasemin’e kaydıığında onun fazlasıyla soğukkanlı olduğunu gördüm. Nasıl başarıyordu bu kadın böyle durmayı? Gerçekten ondan ders almam gerekiyordu bu konuda.

“Merhaba İnci.”

“Merhaba,” dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak.

“Ne yapıyorsun?”

Ne yapıyor gibi görünüyordum oradan acaba? Tabii bu düşüncemi kendime saklayarak “Arkadaşımla oturuyorum,” dedim. Benim bu lafım üzerine bakışlarını Yasemin’e kaydırıp ve “Merhaba,” dedi.

Yasemin de soğukkanlı bir şekilde “Merhaba,” diyerek cevapladı adamı. Okan elini Yasemin’e uzatınca ağzım açık kalmıştı. Bu adam bir zamanlar dalga geçtiği bir kadına karşı nasıl bu kadar rahat davranabilirdi ki? İnsanda biraz utanma olmalıydı.

“Okan ben.”

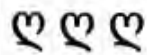
Bu sözleriyle Yasemin’in de soğukkanlılığını kaybettiğini gördüm. O da en az benim kadar şaşkıncı.

“Yasemin,” diyerek elini uzattı ve hemen geri çekti. Okan’la gülümseyerek “Görüşürüz sonra hanımlar,” dedi ve yanımdan ayrıldı.

Okan yanımdan ayrılırken ikimizde şaşkın bir halde onun arkasından bakıyorduk. Nasıl tanıyamamıştı ki? Bu kadar büyük bir değişime mi uğramıştı bu kız?

“Kalkalım İnci.”

Yasemin’in hafif hüzünlü çıkan sesiyle bir şey söylemeden oturduğum yerden kalktım. Kim bilir kalbinde ne büyük bir acı oluşmuştu. İnsanın kalbindeki kişiden uzak kalması, o kişinin onu yok sayması kadar berbat bir durum yoktu bu dünyada. Sanki kalbini tekrar tekrar zehirli bir okla oyuyorlarmış gibi hissediyordun.

İnci neredeyse iki saate yakın alışveriş merkezinde Ya-

semin’le dolaştıktan sonra hoş bir saat almakta karar kılmıştı. Adamın her zaman yanında olacaktı bu saat ve her baktığında kızı hatırlatacaktı. Bu düşünce o kadar hoşuna gitmişti ki yüzünde aptal bir gülümsemeyle Yasemin’den ayrılarak durağa doğru yürüdü.

Çantasından telefonunu çıkardığında şarjının bitmiş olduğunu fark etti. Saat çoktan sekizi geçmişti. Gökhan büyük ihtimalle evdeydi. Ona başta kızacaktı geç geldiği için ama doğum gününü hatırladığı için bu kızgınlığın geçeceğinden emindi genç kız.

Önünde duran arabayla biraz korksa da korkusunu belli etmemeye çalışarak arabadan çıkan kişiye baktı. Emin’di. Ve bu sefer altındaki araba daha resmi bir arabaydı. Üstelik üzerinde de takım elbisesi vardı.

“İyi akşamlar küçüğüm.”

İnci sinirlenmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. “İyi akşamlar ve bana bir daha küçüğüm diye hitap etme demiştim.”

Adam umursamazca omuzlarını silkti. “Sana küçüğüm diye hitap etmeyi seviyorum, küçüğüm.”

Genç kız bu tartışmanın yersiz olduğunu fark edip susmayı tercih etti. Bu adama ne derse desin fikirlerinden cayacak biri değildi. Bunu konuşmalarıyla, hareketleriyle belli ediyordu.

“Seni eve bırakayım gel.”

“Gerek yok.”

“İnci gel.”

“Gerek yok dedim sana.”

"Hadi küçüğüm."

İnci artık daha fazla sinirlerine hâkim olamayarak "Yeter bana küçüğüm diye hitap etmeni istemiyorum kesinlikle," diye bağırdı. Yoldan geçen birkaç kişinin bakışlarının kendi üzerine kaydığını fark etse de umursamadı. Gözlerini bir an bile karşısındaki adamdan ayırmıyordu. Adamsa gayet rahat bir tavırla hâlâ ona bakıyordu. Ancak bu sefer yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Eğer seni eve bırakmama izin verersen sana bir daha küçüğüm diye hitap etmeyeceğim."

Genç kız kendini kapana sıkışmış bir fare gibi hissediyordu. Emin'le bir yerlere gitmeyi kesinlikle istemiyordu. Gökhan'ın bu adamdan hoşlanmadığını gayet iyi biliyordu. Gerçi Emin hakkında iki haftalık süre zarfında hiç konuşmamışlardı. Ama yine de böyle bir şeye sinirleneceğini az çok tahmin ediyordu.

"Hadi küçüğüm... Sadece eve bırakacağım."

"Söz ver."

Adamın tek kaşı alayla kalkmıştı. "Niçin?"

"Bana bir daha küçüğüm diye hitap etmeyeceğine."

"Peki, söz. Hadi gel."

İstemeyerek de olsa Emin'in arabasına bindi. Tek temennisi Gökhan'ın bundan haberinin olmamasıydı. Adam büyük ihtimalle evdeydi ve onları görmeyecekti. Bu şekilde atlatacak bu geceyi.

"Hayırlı olsun."

Adam'ın sesinde ki alayı fark etse de aldırmamaya çalışarak "Hayırlı olan ne?" dedi.

"Gökhan'la sevgiliymişsiniz."

Bir şey söylemedi. Bir ara Gül'ün kulaklarını çekmeliydi bu konuda. Abisine her şeyi anlatmaması gerektiğini kesinlikle öğrenmeliydi bu kız.

"Sonrasında üzülmeyizsin umarım."

Bu sefer adamın sözlerinde bir alay yoktu. Aksine gayet içten bir şekilde dökülmüştü bu sözler ağzından.

"Neden üzüleyim?"

"Boş ver."

"Emin ne demek bu?"

Adam derin bir nefes aldı. Yoldan gözlerini hiç ayırmadan "Gökhan iyi biri," dedi. Genç kız rahatlatmanın verdiği keyifle "Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Bilmediğin bir şey var ama İnci."

"Ne?"

"O adam senin gibi biriyle olamaz."

İnci şaşkınlık ve kızgınlıkla yanındaki adama öfke dolu bakışlarını gönderdi. Adam da kırmızı ışıktaki durdukları için bakışlarını kıza kaydırmıştı.

"Benim gibi derken ne demek istiyorsun?"

Kızın sesindeki hüznün o kadar barizdi ki adam bir an söylediklerinden ve söyleyecek olduklarından pişman oldu ama daha sonrasında bu kızın daha büyük acılar yaşayacağını biliyordu. Bu yüzden yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirerek "Sen çok iyi birisin, safsın, temizsin... Her erkeğin hayatında olmasını isteyeceği bir meleksin," dedi. Sözlerinin kızın öfkesine hiçbir etki etmediğini görünce daha fazla uzatmamaya karar verdi.

"O adam bir gün evlenirse kesinlikle kendi statüsünde olan biriyle evlenir. Yani anlatmak istediğim şu İnci, o adam asla seninle evlenmeyecek. Evlenemez."

İnci kalbindeki acıyı yok saymaya çalışarak "Saçmalıyorsun," dedi.

Adam cevap vermeden önce tekrar gözlerini yola sabitleyerek "Hangi arkadaşıyla seni sevgilim sıfatıyla tanıştırdı İnci? Ailesi biliyor mu?"

Bunların hiçbirine cevabı yoktu kızın. Adamın en yakın arkadaşlarından biri olan Yasemin bile bugün ona sormamış mıydı? Ailesinin bildiğini hiç sanmıyordu. Kendine kızdı. Aptal gibi Emin'in bu sözlerine takılması çok yanlıştı. Gökhan en başında ona hiçbir şey için söylemeyeceğini açık bir dille söylememiş miydi? Şimdi neden böylesine aptal ve gereksiz hayal kırıklıkları yaşıyordu? Yapması gereken şey basitti. Sabredecekti, sadece sabır. Ondan sonra adamın onu sevdiğinden emin olacaktı ve hayalini kurduğu o mutluluğu Gökhan'la beraber kuracaklardı. Bu yüzden şimdi Emin'in söylediği sözlerle takılıp kendine dert edinmeyecekti.

"İnci bana kızırıyorsun biliyorum ama..." dedi ama kızın "Sus," diyen sesiyle devamını getiremedi. Genç kızın yanındaki adamı konuşturmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Kafasının karışmasına neden olacak hiçbir şeyi dinlemek ya da duymak istemiyordu. Tek istediği Gökhan ve onun güven veren kollarıydı.

Yol boyunca bir daha konuşmadılar. Kız bu yüzden Emin'e teşekkür edebilirdi. En azından söylediğine saygı

duyup onu yol boyunca rahatsız etmemişti. Aslında iyi bir adamdı. Ya da genç kız öyle hissediyordu. Gökhan'ın ona karşı olan olumsuz düşüncelerini de anlayamıyordu. Eğer sevdiği adam, Emin'e karşı böylesine tepkili olmasa belki arkadaş bile olabilirlerdi. Ama işte görünen oydu ki bu adam da Gökhan'a karşı doluydu. Dolayısıyla genç kız asla sevdiği adamla başka bir erkek yüzünden sorun yaşayacak değildi.

Arabanın durmasıyla İnci düz bir sesle "Teşekkür ederim," dedi. Adama bakma gereği bile duymuyordu. Bir eli kapıda gözleriyse boş boş karşıda görünen apartmanlara bakıyordu.

"Özür dilerim."

Adamın özrü içtendi. Bunu elbette ki fark etmişti genç kız ama nasıl karşılayacağını, ne demesi gerektiğini kestiremiyordu. Bu yüzden anlamamış gibi yaparak "Niçin?" diye mırıldandı.

"Gökhan ve senin hakkında ki söylediklerim için."

İnci'nin yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Bakışlarını yanındaki adama kaydırduğunda onun tatlı kahverengi gözleriyle karşılaştı. Gözlerindeki samimiyet çok açıktı.

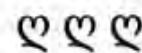
"Sorun değil."

"Mutlu olmanı istiyorum İnci."

Hafif bir nefes aldım. "Ben de mutlu olmak istiyordum."

"Mutlu ol o halde güzel kız."

"Tekrardan teşekkür ederim, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Genç kız arabadan indiğinde içindeki huzursuzluk yok olmuştu. Emin'in amacını az çok anlamıştı. Sadece mutsuz olmasından korkuyordu. Bir art niyeti yoktu.

"İnci!"

Arabadan bir iki adım ancak uzaklaşmıştı ki karşısındaki adamı gördü. Nefes almakta zorlandığını hissetti. Sanki birisi boğazını sıkıyormuş gibiydi. Üstelik Gökhan ona her yaklaştığında boğazını sıkıyan bu el daha da geriliyordu. Sonunun geldiğini hissediyor gibiydi. Adam yaklaştıkça gözlerinde gördüğü öfke tam olarak hissettiklerini kanıtlar nitelikteydi.

Bütün bunlar yetmez gibi o an en son duymak istediği sesi, Emin'in "İnci bir sorun mu var?" diyen sesini duymuştu. Bakışları ona kaydıığında onun da arabadan çıkıp yanına geldiğini gördü. Gerçekten artık sonu gelmişti.

Gözlerimi hemen Emin'den ayırarak aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma gelmiş olan sevdiğim adama çevirdim. Öfkeliydi. Gözleri gecenin en güzel tonundan en koyu tonuna doğru geçiş yapmıştı. Buna rağmen soğukkanlı olmam gerekiyordu. Sonuçta kötü bir şey yapmamıştım. Sadece Emin beni eve bırakmıştı bu kadar. Gökhan da bunu anlayacaktı, anlamak zorundaydı.

Derin bir nefes aldım. Gelecek olan azara ya da bağırma kendimi hazırlarken elimde hissettiğim büyük, güçlü el yüzünden kalbim duracak sandım. Gökhan eli-

mi tutmuş ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle "Aşkım bir sorun mu var?" dedi.

Evet, kesinlikle bir sorun vardı. Gökhan bana aşkım demişti. Aşkım. Bu kelimeyi onun ağzından duyabilmek için ne kadar beklediğimi biliyor muydu acaba?

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki benim cevap vermeme fırsat vermeden Emin "Ne sorunu olabilir? Eve bıraktım sadece," dedi. O an elimi tutan elin baskısının arttığını hissettim.

"Beraber miydiniz siz bu saate kadar?"

Sesi sakın çıkmıştı ama altındaki tehlikeli tınıyı ben gayet iyi biliyordum. Bu sefer Emin'e fırsat vermeden "Hayır, ben Yasemin'le buluştum," dedim. Fakat gözlerinde bana inanmadığını belli eden ifadeyi görünce mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Durakta bekliyordu. Onu görünce ben de boşa beklemesin diye eve getirdim Gökhan."

Emin'in açıklamasının Gökhan'ın üzerinde etkisinin olmadığını görüyordum. Tıpkı benim sözlerim gibi. Bana inanmamıştı. Ortada belki de daha büyük bir sorun vardı ama benim takıldığım nokta buydu. Onun bana inanmamış olmasıydı. Elimini elinden kurtarmak için çektim ama o an elimi daha sıkı bir şekilde tuttu. O kadar çok acıyordu ki ağlamamak için adeta kendimi sıkıyordum.

"Bir daha İnci'nin etrafında olma."

"Sana mı soracağım?"

"Evet, bana soracaksın," diyen Gökhan'ın sesi sert ve tehditkârdı. Fakat bu durumdan Emin'in hiç etkilenme-

diğini yüzünde oluşan alay dolu gülümsemeden anlamıştım.

“Hangi sıfatla sana soracağım? Kimsin sen?”

“Anlaşılan sana kim olduğumu söylememiş İnci.”

“Bana İnci senin kim olduğunu söyledi merak etme Gökhan. Ben sana soruyorum, İnci’nin neyi oluyorsun da bana ondan uzak durmamı söylüyorsun?”

İkisinin ses tonunda da artık sakinlikten eser kalmamıştı. Her an birbirlerini yumruklamaya hazır bir vaziyetteydiler. Araya girmem gerekiyordu. Saçmaladıklarını söylemem gerekiyordu. Ama yapamadım. Kalbim ve elim fazlasıyla acıyordu. Fiziksel acı bir şekilde geçirdi ama ya kalbime az önce sapladığı zehirli sözlerinin acısını bu adam nasıl geçirecekti?

“Emin ALTIN benim olandan uzak dur.”

“Ne zamana kadar senin?”

Bu işte bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendimi toparlayarak “Emin git,” dedim. Sesim öfkeli çıkmıştı. Emin’de bunu fazlasıyla anlamış olacak ki bir şey söylemeden arabasına binerek uzaklaştı.

Yavaşça bakışlarımı elimi tutan adama doğru kaydırdım. Canım fazlasıyla yanıyordu. “Elimi bırak,” dedim. Sesim az önceki kadar öfkeli çıkmamıştı.

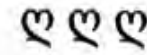
Elimi bırakmamıştı. Ve ben artık dayanacak bir halde değildim. Fazlasıyla canım yanıyordu. Bütün parmaklarımın yavaş yavaş uyuştüğünü hissediyordum.

“Canım acıyor.”

O an elimi bıraktı. Elimini kendime doğru çekti. Kıp-

kırmızı olmuştu. Ona baktım bir şeyler söylemesini bekledim ama o sadece soğuk bir sesle “Eve yürü,” dedi.

Mutluluk dolu iki haftamın sonuna gelmiş gibi hissediyordum kendimi onun arkasından giderken. Oysa tek hatam o adamın arabasına binmekti, başka bir şey yapmamıştım. Ama Gökhan çok şey yapmıştı. Mesela bana güvenmemek gibi. Gözlerimden akan yaşları umursamadım. Şu an kalbimden akan yaşlar gözlerimden akan-
dan daha değerliydi.

Öfkeliydim. Durumumu anlatan tek kelime buydu. Saatlerdir ona ulaşamamış, korku dolu anlar geçirmiştim. En son ailem ve birkaç yakın dostum dışında kim için endişelendiğimi hatırlamayan ben, küçük bir kız çocuğu için korkudan harap olmuşum. Onun başına bir şey gelme ihtimali bile beni nefessiz bırakmaya yetmişti. O kadar çok korkmuşum ki tam bir aptal gibi hareket ederek onu aramak için Gül’ün evine gidecektim. Ondan başka arkadaşı olmadığını biliyordum. O kıza gidip İnci’yi bulacaktım. Ama ne olmuştu? İnci Hanım’ı uzak durmasını istediğim kişinin yanında buluyordum.

Asansörün durmasıyla düşünmeyi bırakıp hızlı bir şekilde çıktım ve eve doğru ilerleyip kapıyı açtım. Kendimi salondaki koltuklardan birine bıraktım. Başım ağrıyordu. Uzun zamandır böyle öfkelenmemiş ve korkmamıştım. Üstelik bugün bir de benim doğum günümdü. Harika bir doğum günü hediyesi vermişti kır papatyası bana.

Gözlerimi kapattım. Biraz olsun içimdeki öfkenin sönmesini istedim. Öfkeli olduğumda mantığımın hareket edemeyen bir adam oluyordum. Ama nedense bu sadece İnci'de oluyordu. Sadece onun yanında ve onunla ilgili meselelerde kendimi kaybedebilecek kadar öfkeleniyordum.

Anlayamıyordum. O adamla neden görüştüğünü bir türlü kafam almıyordu. Harika bir iki hafta geçirmiş-tik. En azından benim için öyleydi. Her gece kollarımda uyuyor, sabah beraber kahvaltı yapıp onu kursa bırakı-yordum. Akşamları yine beraber vakit geçiriyorduk. O da en az benim kadar mutlu görünüyordu.

"Gökhan."

Duyduğum sesle gözlerimi açtım. Tam karşımda du-ruyordu. Gözleri gözyaşlarıyla çevrelenmişti, vücudu titriyordu tıpkı sesi gibi. Gözüm eline doğru kaydığında kıpkırmızı olduğunu gördüm. Fazla sıkılmışım. Kendime içimden edepsiz bir küfür savururken öfkeli gözlerimi tekrar onun dingin bir ormanı andıran yeşil gözlerine çevirdim.

"Bana... Bana inanıyorsun değil mi?"

Bu soruya cevabım yoktu. Yasemin'le olduğunu söy-lemişti ama yine de işte içimde bir şüphe kalmıştı. Ona inanmayı gerçekten istiyordum fakat içimdeki öfke bu küçücük şüpheyi fazlasıyla körüklüyordu. Bu yüzden yanlış bir şey söylememek adına "Sonra konuşuruz," de-dim.

"Hayır, şimdi konuşacağız."

Öfkeyle homurdanarak "Sonra dedim sana şimdi sus."

"Gökhan lütfen..."

"İnci git."

İnadını anlayamıyordum. Görmüyor muydu halimi? Ne kadar sinirli olduğumu? Neden hâlâ ısrarla üzerime geliyordu ki bu kız? Onu bu halde daha fazla kırabile-ceğimin farkına varmalıydı. İstedğim sadece biraz sa-kinleşmek ve ondan sonra her şeyi konuşmaktı. Ama o ısrarla konuşma derdindeydi.

"Bana inanıyorsun değil mi?"

Sesi ağlamaklı bir tonda çıkmıştı. Bir şey söylemedim. Ona tüm kalbimle inanmak istiyordum. Ama yine de işte. Sustum.

"Peki," dedi ve çantasından bir kutu çıkardı. Yavaş ve titrek ayaklarıyla bana doğru geldi. Aramızda az bir me-safe kalınca durdu. Yüzünde acı bir gülümseme olmuştu. Titreyen eliyle elindeki kutuyu koltukta boş olan kısma bıraktı ve yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondura-rak geri çekildi.

"Doğum günün kutlu olsun."

Bir şey söylememi beklemeden salondan çekip gitti. Şaşkın bir şekilde bir süre arkasından bakmakla yetin-miştim. Sonra zorlukla aklımı toparlayarak yanıma bı-raktığı kutuyu elime aldım ve açtım. Hoş bir saat vardı kutunun içinde. Gerçekten hoş ve pahalı olduğu belli olan bir saat... Kutunun içinden de bir kart çıkmıştı.

"Saate baktığın her zaman beni görmek, beni düşünmen di-leğiyle... Mutlu yıllar. Seni seviyorum."

Elimde saat ve notla öylece oturduğum yerde kalmıştım. İnci'nin değil bana hediye almasını, doğum günü mü kutlamasını bile beklemiyordum. Çünkü bilmiyordu. Hatta tek bu akşam onunla beraber doğum günümü kutlamak için tüm arkadaşlarımı ekip eve pasta alarak gelmiştim. Ona bugün doğum günüm olduğunu söyleyecektim. Bana kızacaktı önce, hediye alamadığı için mızızlanacaktı. Ve ben de o zaman bana en büyük hediye kendisi olduğunu söyleyecektim. Kafamda her şey o kadar kurgulanmış bir şekilde hazırdu ki şimdi olanlar beni fazlasıyla şaşırtıyordu.

Çalan telefonum düşünce âleminden yeryüzüne düşmemi sağlamıştı. Cebimden telefonu çıkararak arayan kişiye baktım. Yasemin arıyordu. Aslında şu an kimseyle konuşacak halde değildim ama bu kız da durduk yere arayacak biri değildi. Bu yüzden açtım.

"Gökhan İnci geldi mi?"

"Geldi."

"Haber vermeyince korktum."

"Siz beraber miydiniz?"

Telefonun ucundan keyifli bir kahkaha geldi. "Evet, sana birlikte hediye seçtik. Daha doğrusu o seçti ben de eşlik ettim."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Yarım saat önce."

Yaptığım hatanın farkına varmak canımı yakmaya başlamıştı.

"Bir şey mi oldu?"

Olmuştu. Hem de çok büyük bir şeyler. Ben büyük

bir aptallık yapıp küçüğümün kalbini paramparça etmiştim. Kendimi zorlayarak "Hayır," dedim.

"Gökhan o kız seni çok seviyor. O kadar çok seviyor ki tek o saati sana alabilmek için babaannesinin ona mezu niyet hediyesi olarak aldığı küpeleri sattı."

İşte bu bardağı taşıran son damla olmuştu. "Kapatıyorum Yasemin," diyerek hızlı bir şekilde telefonu kapattım ve oturduğum yerden kalkarak İnci'nin odasına doğru ilerledim.

Önce ondan özür dileyerek, kollarıma alacağım ve sonra da değer verdiği bir şeyi sadece bana hediye etmek için sattığından ötürü iyi bir azar yiyecekti benden.

Kapıyı vurma gereği duymadan içeri girdim. Karanlık odası. Işığı açtığımda onun yatağına yüzüstü uzanmış hıçkır hıçkır ağladığını fark ettiğimde kendime lanet ettim. Yavaş adımlarla yanına yaklaştım ve yatağın köşesine oturdum. Onun dağılmış kahverengi saçlarından bir tutam alarak kokladım.

"Küçüğüm."

Bakmadı. Ben yokmuşum gibi ağlamaya devam etti. Pes etmeyerek biraz daha eğildim ona doğru ve saçlarını boynundan çekerek, bembeyaz boynuna öpücüklerimi bıraktım.

"Özür dilerim papatyam, affet beni."

Onun itiraz etmesine izin vermeden kolundan tutarak kendime doğru çevirdim ve sımsıkı sarıldım. Onu fazlasıyla kırmıştım.

"Affet beni kır papatyası."

"Bana güvenmedin," diye fısıldadı. Hafifçe onu kendimden uzaklaştırarak ellerimle yüzünü kavradım ve o güzel pembe dudaklara sevgi dolu bir öpücük bıraktım. "Öfkeliydim," dedim.

"Neden?"

Neden? Bu sorunun cevabını ben de anlayamazken şu an bulmuştum. Tıpkı daha önce çiftliğe giderken yolda fark ettiğim gerçek gibi şu an bunu fark etmiştim. O gerçeği ne kadar inkâr edersem edeyim onun doğru olduğundan artık emindim.

Gözlerimi buğulanmış yeşil gözlere diktim. "Kıskandım..." diye fısıldadım ve sonra biraz daha yaklaştım ona. "Seni seviyorum küçüğüm."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten papatya gerçekten..."

Yüzünde muazzam güzellikte bir gülümseme oluşmuştu. Yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu ve bu halde bile muhteşem bir güzellikteydi. "Affettin mi beni?"

"Affettim."

Dudaklarımı alnına bastırdım. Kendimi geri çekerken "Bir daha sakın senin için değerli olan şeyleri bana bir şey almak için satma," dedim azarlar bir tonda. Kızarmıştı. Tekrar dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Uzun uzun öptüm. Yaptığım tüm hataları telafi etmek istercesine öptüm. Onun ağzımda bıraktığı tadın her zerresini tekrar tekrar tadararak kendimi rahatlattım. Bir süre sonra hafifçe kendimi çektim.

"Sen benim için en güzel hediyesin küçüğüm."

Gözlerindeki huzuru ve sevinci okuyabiliyordum. "İyi ki varsın İnci."

"Seni çok seviyorum Gökhan."

İşte bu kelimeler bile yeterdi beni mutlu etmek için. Bu kızın kesinlikle sihirli bir değneği vardı. Dokunduğu her şeyi güzelleştiriyor, beni kendine daha çok bağlıyordu. Onu kendime çekerek sımsıkı sarıldım ve kulağına "Ben de seni seviyorum yasak elma," diye fısıldadım.

Bölüm 15

Mutlulukla dolu günlere şükretmekle geçmişti her anım. Üniversite için girmem gereken sınavlardan sadece bir tane kalmıştı. Haziran'ın bu sıcağında ders falan çalışmak istemiyordum. Bu yüzden Gül'le beraber bize gelmiştik. Biz. Hâlâ bu kelimeye alışamamıştım.

Bu geçen sürede Gökhan benden sıkılır diye çok korkmuştum ama bu korkularımın yersiz olduğunu görmüştüm. Benim sevdiğim adam, beni seven adam benden başka hiçbir şeyi görmüyordu. Bütün sınavlarımda yanımda olmuştu. Üç gün sonra son sınavıma girecektim. Bu son sınavla birlikte Gökhan'la ayrılma zamanı da gelmişti. Onu bırakıp nasıl babaannemin yanına dönecektim bilmiyordum. Üç aya yakın ayrı kalacaktık ve şimdiden bu durum benim canımı sıkırmaya başlamıştı.

"Hey, yine daldın."

Oturduğum koltukta rahatsızca kıpırdanarak "Elimde değil," dedim.

"Sadece üç ay."

"Biliyorum Gül ama..."

Biliyordum ama işte kalbime söz geçiremiyordum. Ondan bir an bile ayrı kalmak istemiyorken üç ay, aramızda mesafeler varken nasıl geçecekti hiç bilmiyordum.

"Gökhan ne diyor bu konu da?"

"Hiçbir şey."

"Susuyor mu yani?"

"Gökhan'la daha bu konu hakkında konuşmadık Gül."

"Yani sen kendi kendine sorun yapıyorsun."

"Nasıl sorun yapmamayım? Üç ay, koskoca üç ay."

"Bak güzelim üç ay senin orada olman demek üç ay ayrı kalacaksın demek değil. Belki oraya gelir."

Bunu hiç düşünmemiştim. Belki de gelebilirdi. Bu ihtimal biraz olsun neşemi yerine getirmişti. Yüreğimde ki acı biraz olsun hafiflemişti ama orada hâlâ hatırı sayılır bir ağırlık yuvalanmış vaziyetteydi.

"İnci sorunu çözdük daha niye suratın asık?"

"Bir sorun daha var."

"Ne?"

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Utanıyordum fazlasıyla. Ama Gül'den başkasıyla da konuşamazdım bu konuyu. Beni anlarsa bir tek o anlardı. Üstelik bu konuda akıl danışmam gereken birisi gerekiyordu.

"Biz Gökhan'la birlikte olmadık."

"Ne güzel işte..."

"Benim için elbette güzel. Ben evlenmeden böyle bir şey istemiyorum ama o sonuçta erkek. Üstelik çapkında bir erkekti."

Gül dikkatli bir şekilde bana bakarak "Seni aldatmış-
dan mı şüpheleniyorsun?" dedi. Hemen olumsuz anlam-
da başımı sallayarak "Hayır, öyle bir şey değil," dedim.

"Ne öyleyse? Senden böyle bir talepte mi bulundu?"

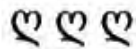
"Hayır, böyle bir talepte bulunmadı, bulunmaz da."
"İnci bu durumda sorun ne?"

Yüzümün kızardığına emindim artık. Son bir gay-
retle "Bazen bu yüzden acı çekiyor gibi," dedim ve o an
Gül'ün kahkahaları doldurdu salonu. Öfkeli ve ayıplayan
bakışlarımı arkadaşına diktim.

"Delisin sen İnci," dedi ve bir kahkaha tufanına daha
tutuldu. "Bak canım benim madem acı çekiyor gelir sana
evlenme teklifinde bulunur. Hem bence artık bulunmalı
da. Kaç aydır berabersiniz."

Benim de istediğim buydu. Onunla evlenmek ama o
değil evlilik teklifinde bulunmak, evliliğe dair en ufak bir
ima da bile bulunmuyordu. O böyleyken ben de evlilik
mevzusunu açamazdım.

Sesimi güçlü tutmaya çalışarak "Neyse kapatalım ko-
nuyu," dedim. Kapatmadığımız takdirde saatlerce ağla-
yabilirdim bu yüzden. Artık sabretmek daha da zorlaş-
yordu ama yine de ben sevdiğim adam için sabretmekte
kararlıydım. Üstelik o da beni severken sabretmekten
başka bir şansım yoktu. Sadece biraz daha zamanı vardı
ve ben onu tamamen kaybetmektense biraz daha bekle-
meye razıydım.

Telefonumun titremesiyle toplantının akışından kop-
tum. Telefonu elime aldığımda İnci'nin mesaj attığını
gördüm ve kendime engel olamayarak mesajı açtım.
*"Akşama fırında tavuk, pilav ve salata yapacağım. Sakın ge-
calma aşkım."*

Benim küçük kadınıma bana emirler de vermeye baş-
lamıştı. Yüzümde oluşan gülümseme ile cevap yazdım.
"Kendini yorma küçüğüm, sen bana lazımsın."

Telefonu elimden bırakmadan tekrar anlatılana odak-
lanmaya çalıştım ama titreyen telefonum buna engel
oldu.

*"Gül yanımda beraber yapıyoruz. Sen de kendini yorma,
bana lazımsın. Seni seviyorum."*

Büyük bir mutlulukla sevdiğim kadına cevap yazdım.
"Ben de seni seviyorum kır papatyası."

Telefonu tekrar masaya bırakıp anlatılanlara odaklan-
maya çalışıyordum ki konuşmalar sona erdi. Toplantıyı
yöneten Yasemin toplantının bittiğini söylediğinde bü-
rünün müdürler çıkmıştı. Yasemin hariç. Bir de diğer or-
taklarım ve aynı zaman da dostlarım olan Ahmet ve Ayaz
kalmıştı.

Ayaz alaycı bir gülümsemeyle "Liseli âşıklar gibi tele-
fonu elinden düşürmüyorsun," diye takıldı. Umursama-
yarak keyifli bir şekilde güldüm. İnci söz konusu oldu-
ğunda hiçbir şey umurumda dahi olmuyordu.

"Evlenmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Yase-
min. Her zamanki gibi nereden vuracağını iyi biliyordu.
Geçen süre zarfında İnci ile çok samimi iki iyi arkadaş
olmuşlardı.

"Bu konuyu seninle daha önce konuşmuştuk."

"Üzerinden zaman geçti. Üstelik bir sürü şey yaşandı. Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Yasemin kaşlarını çatarak, öfkeli bir şekilde "Bu düşünceden İnci'nin haberi var mı?" dedi. Haberi yoktu. Ama bu ilişkinin en başında açık bir şekilde hiçbir şey için ona söz vermediğimi beyan etmiştim.

"Ona hiçbir şey için söz vermedim."

"Gökhan ne zamana kadar sürecek bu?"

Artık bende öfkeme hâkim olamayarak "Yasemin sorun ne? Biz gayet iyiyiz," diye bağırdım. Ayaz araya girerek "Sakin olun," dese de ikimizin de sakin olmaya niyeti yoktu.

"Kendi kurallarına, statü ve isteklerine uygun bir kadın bulduğun da İnci'yi hayatından çıkaracak mısın?"

Acımasızcaydı ama yalan söyleyecek değildim. "Evet."

"O halde neden kızla berabersin?"

Bu sorguya çekilme işinden hiç hoşlanmamıştım. Yaptığım şeyler için birine ya da birilerine hesap vermek bana göre değildi. Bu yüzden sert bir ses tonuyla "Yasemin bu İnci ile benim aramda ki mesele," dedim.

"Biliyor mu bu düşünceni?"

Bilmiyordu. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdim ki hem? Benim susmam üzerine cevabı anlayan Yasemin saldırgan bir tavırla "O kızla bir geleceğin yoksa sana daha çok bağlanmadan uzak dur," dedi.

"Neden bir geleceği olmasın ki?" diye araya girmişti Ayaz tekrar. Onu anında Yasemin cevaplamıştı.

"Neden olacak Gökhan Bey'in aptal kuralları ve statü akıntısı yüzünden."

Homurdanarak "Bu konuyu kapatır mısınız?" dedim. Fazlasıyla canım sıkılmaya başlamıştı. Bu konuyu kimseyle tartışmak istemiyordum. İlerde ne olacağının derdine düşmekte istemiyordum. İnci'nin şu an hayatımda olmasından çok memnundum ve onu uzun bir süre de bırakmayı düşünmüyordum.

"Bak Gökhan..." dedi Yasemin sakin olmaya zorlandığı belli olan bir ses tonuyla. "İnci'ye ya bu düşünceden bahset ya da kız sana daha fazla bağlanmadan hayatından çık."

"Yasemin, karışma."

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden sinirle toplantı odasından çıktım. Yasemin'in haklı olduğunu elbette ki biliyordum. Beni en çok sinirlendiren şey de buydu işte. Yasemin sonuna kadar haklıydı. Ben resmen bencillik yaparak, kızı kendi hayatıma sokmuştum. Ve bir gün evlenebileceğim bir kadın karşıma çıktığında yine aynı bencilliği yaparak kır papatyasını hayatımdan çıkaracaktım. Evet, böyle düşününce fazla acımasızca duruyordu ama ben başta söylemişim her şeyi ona. Hiçbir şey için söz veremeyeceğimi açık bir şekilde belirtmişim. Üstelik İnci de kabul etmişti bu durumu.

Hayatımın en güzel zamanlarını İnci'yle geçirmiştim ve ben onu şu an için bırakmayı düşünmüyordum. Bu yüzden böyle bir konuşmaya da gerek duymuyordum. Çünkü böyle bir şeyden bahsettiğim anda gideceğini biliyordum ve ben onun gitmesine hazır değildim.

Genç kız arkadaşını sarılarak yolcu etti. İstanbul'da ıy arkadaşlar edinmişti. Bunlardan biri de Gül'dü. Yasemin vardı sonra. Arada bir Gül'ün abisi Emin'le de karşılaşıyorlardı ama sadece selam vermekle yetinip konuşuyorlardı. Birkaç kez Emin'i haberlerde görmüştü. Şirket-te babasının yerini almıştı ve büyük işler başardığına dair haberler çıkmıştı.

Düşünceli bir şekilde mutfağa geçerek masayı hazırlamaya başladı. Hayatı düşündüğünden daha da muhteşem ilerliyordu. Her günden ayrı bir zevk alıyordu. Fakat bir gün bu zevkin bitme ihtimali genç kızı çıldırtıyordu. Bu korku her zaman azgın bir dalga gibi üzerine gelip, nefes almasını engelliyordu. Korkuyordu. Adamın ondan sıkılmış olma ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu. Sadece yaşadığı bu mutlu anları sonsuza dek yaşamak istiyordu. Bu evi şimdi ki gibi bizim diyerek sahiplenmek istiyordu. Bunu ona Gökhan söylemişti. Birkaç ay önce Gül'ü eve davet edebilir miyim diye izin aldığında bu ev bizim, benden izin almana gerek yok demişti.

Gökhan'la bu gitme meselesini konuşması gerekiyordu. Onun da düşüncelerini öğrenmeliydi. Gitmek istemiyordu aslında ama bir yandan da babaannesini çok fazla özlemişti. Düzenli olarak telefonda konuşuyorlardı ama bu her ikisine de yetmiyordu. Üstelik babaanne şimdiden geleceği günün telaşına düşmüştü. Onun tek ailesiydi babaannesini ve elbette ki gidecekti. Ama bir yanı da sevdiği adamdan vazgeçemiyordu. Vazgeçmek değil kısa bir ayrılık diye düzeltti kendini. Sadece çok kısa bir ayrılık. Üç ay geçirdi. Geçmesi gerekti.

Kapının açılmasıyla cindeki bardakları bırakarak mutfak kapısına doğru ilerledim ve onu gördüm. Siyah takımının içinde her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Böyle bir adamı değil üç ay yalnız bırakmak onu evden çıkarmak dahi istemiyordu ama işte her şey kendi isteklerine göre olamıyordu bu hayatta.

Kendini toparlayarak "Hoş geldin," dedi. Adam bunu yeterli bulmamış olacak ki aradaki mesafeyi kapatarak dudaklarına sevgi ve özlem dolu bir öpücük bıraktı. Uzun uzun öptü. Sanki tadını aklına kazımaya çalışır gibi. Kendini geri çektiğinde her ikisinin nefes alışverişi de fazlasıyla düzensizdi.

"Çok özledim seni küçüğüm."

İnci yüzünde oluşan aptal gülümseme ile "Ben de çok özledim," dedi. Onu düşünmeden hiçbir anı geçmemesine rağmen onu özlemekten de kendini alıkoyamıyordu.

"Üzerimi değiştirip geliyorum."

"Tamam," diyerek gülümsedi kız. Karşılığındaysa her tanının başını döndürebilecek, akli dengesini zorlayabilecek bir gülümseme aldı. Bir süre daha boş bir şekilde onun gittiği yere baktı. Bu adam sevdiği adamdı. Onsuz nefes almak istemeyeceği adam. Hayatının en mutlu günlerini bu adama borçluydu. Her şeyiyle kendini iyi hissettiren tek insandı bu adam.

Daha fazla düşünmemeye çalışarak mutfağa geri girdi ve yemekleri tabaklara koydu. Yemek yapmakla pek arası olmamasına rağmen sevgili oldukları günden beri genel-

de akşam için Gökhan'a ve kendisine yemekler yapmaya başlamıştı. Normalde bu iş ona eziyet gibi gelirken şimdi öyle değildi. Aksine Gökhan için yaptığı her yemekten büyük bir mutluluk duyuyordu. Yemekten sonra adamın kendisine ettiği iltifatlarda tabii bu durumun artışı oluyordu.

Babaannesi bu düşüncelerini bilse herhalde yolunmadık saçı kalmazdı. Hoş Gökhan ile tanıştıktan sonra babaannesinin de fazlasıyla yumuşayacağından emindi. Adam da sihirli bir şeyler vardı adeta ve bu büyü herkesi etkisi altına alıyordu. Fakat bu büyüün en büyük kurbanı genç kızın ta kendisiydi ve genç kız ilk defa kurban olmaktan bu kadar mutluydu.

Adamın da gelmesiyle yemeklerini sessizlik içinde yemeye başladılar. İkisinin de yüzü her ne kadar gülüyor olsa da kalplerinde büyük bir sıkıntı vardı. Sonunun neye varacağını bilmedikleri bu duruma artık bir son vermeleri gerekiyordu. Ya mutlu bir sonla bu masal devam edecekti ya da sonsuza dek bitecekti. Sonsuza dek bitmesine ikisi de hazır değildi. Birbirlerinin dünyalarına bu kadar çok girmişken şimdi çıkmak ikisi içinde fazlasıyla zordu. Üstelik birbirlerini o kadar muhteşem bir şekilde tamamlamışlardı ki bu daha da zorlaştırıyordu durumu.

Sessizliğin hâkim olduğu yemekten sonra Gökhan içeri gitmişti. Genç kız da mutfak toparlayarak kendini oyalamaya çalışıyordu. Gökhan'daki gerginliği fark etmişti. Bu akşam bir şeyler olacaktı, hissediyordu. Konuşulması gereken bazı konular artık konuşulacaktı. Derin bir nefes alarak mutfaktan çıktı.

Salona girdiğinde adamın televizyondaki filmi seyrettiğini fark etti. Yanına giderek oturdu. Gökhan da onun geldiğini fark ederek kollarını kıza doladı ve kendine doğru çekti. Saçlarına bir öpücük bırakarak tekrar filme baktı.

"Güzel mi film?"

"İdare ediyor papatya."

"Konusu ne?"

Genç kız aralarındaki gerginliği yok etmek için bu gereksiz konuşmayı sürdürüyordu. Adamın üzerindeki gerginliğin geçmesi için onunla konuşması gerektiğini hissediyordu.

"Bir kadının çocukluk aşkını yıllar sonra bulmasını anlatıyor."

İnci biraz doğrularak adama doğru çevirdi bakışlarını. Sesinin tonunda gizlemediği bir kıskançlıkla "Senin çocukluk aşkın var mıydı?" dedi. Adamın yüzünde hoş bir gülümseme oluşmuştu. Kızın eli genç adamın yanağına kaydı. Dokunuşları bir tüy hafifliğinde olsa da adamı derinden etkiliyordu.

"Hayır, benim çocukluk aşkım yok," dedi boğuk bir sesle. Sonra kızın dudaklarına kısa ama fazlasıyla sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Benim tek aşkım sensin kır papatyası."

Bu sözler genç kızın kalbine ilmek ilmek mutluluk işliyordu adeta. O kadar iyi hissediyordu ki kendini İnci az önceki bütün sıkıntısı yok olmuştu. Bu adamla yaşamak dört mevsimi yaşamak gibi diye düşündü genç kız. Her

an her duyguyu aynı anda yaşatabiliyordu. Ve genç kız bu durumdan fazlasıyla memnundu.

Başını tekrar adamın sert göğsüne koydu ve ekranda-ki filmi seyretmeye başladı. Filmin başını kaçırdığı için şimdi izlediği şeyler ona pek bir şey anlatmıyordu. Hem şu an film izlemek değil sadece Gökhan'la konuşmak istiyordu. En sonunda dayanamayarak "Günün nasıldı?" dedi.

"Yoğundu," diye kısa bir cevap almaksa hiç beklemediği bir şeydi. Üstelik biraz da gerilmiş gibiydi. Belki de bu gece konuşmak için yanlış bir geceydi ama konuşması gerekiyordu. Daha fazla aklında kurup duramazdı. Adamın düşüncelerini bilmesi gerekiyordu.

"Gökhan sana bir şey söylemek istiyorum."

"Söyle papatya."

"Sınavdan sonra ben gideceğim," dedi fısıldar bir şekilde. Aslında aklındaki bu değildi. Aklındaki tam olarak "Sınavdan sonra ben gideceğim, sen de benimle gelir misin?" olacaktı.

"Biliyorum."

Adamın son derece soğuk ve tek kelimelik cevabıyla genç kızın ruhu üşüdü. Beklediği cevap bu değildi. Başka bir şeyler söylemesi gerekiyordu bu adamın. Pes etmeye-
rek "Üç ay yokum," dedi.

"Evet."

"Üniversite tercihlerimde hep İstanbul'u yazacağım."

Gökhan gergin ses tonuyla "Gerek yok böyle bir şeye." dedi.

"Neden gerek yok?"

Adamın sıkıntılı bir şekilde nefes alıp verdiğini hissediyordu genç kız. Onu daha fazla zorlamamak adını başını göğsünden çekerek adamdan biraz uzaklaştı. Gözleri buluştu. Gökhan'ın gecenin rengini almış olan gözleri donuk ve ifadesizdi.

"Benim için hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum."

"Ben senin için hayallerimden vazgeçmiyorum Gökhan," dedim ve hafif bir nefes aldım. "Sadece senin yanında olmak istiyorum."

Adamın çehresindeki kasılmanın her geçen saniye daha da arttığını fark ediyordu İnci ve bunu yok saymaya çalışarak "Sen istemiyor musun?" diye sordu titrek bir sesle. Gökhan'ın vereceği cevabı hem deli gibi merak ediyor hem de duymak istemiyordu. Nasıl bir ikilemdi bu?

"Bak İnci ben de seninle olmak istiyorum fakat ileriye dönük hayallere de kapılmanı istemiyorum."

Genç kız sakinliğini korumaya çalışarak adamın söylediği her kelimeyi tek tek düşündü. O kelimelerin anladığı anlam dışında başka ne demek olabileceğini düşündü ama bulamadı. Tam olarak anlamak istemediği şeyleri söylemişti adam. Ona hayallere kapılma demişti. Bunun ne demek olduğu açıktı ama yine de belki bir ihtimal diye düşündü. Belki bir ihtimalle başka bir şey söylemek istemiş olabilirdi. Bu küçücük ihtimalden ümitlenerek "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Benim için çok değerlisin," dedi adam önce sonra

yüzünde acı bir gülümseme oluştu. "Fakat bir gün ayrı-
lacağız."

Madem onun için değerliydi, seviyordu neden ayrılı-
yorlardı? Genç kızın aklı bunu almıyordu. "Neden ayrı-
lacağız?"

"Çünkü ilerde evlenmem gerekecek."

İnci artık gözünden akan yaşlara engel olamıyordu.
Nasıl bir şeydi bu böyle? Adam bir gün evlenecekti ve
evleneceği kişi kendisi değildi. Üstelik evlenmek için
kendisinden ayrılacaktı. Bu çok, çok alçakçaydı.

"Ağlama küçüğüm," diye fısıldadı adam ve gözünden
akan yaşları silmek için elini uzattığında genç kız kendini
adamdan çekti. Onunla arasında bir temas olmasını şu an
için istemiyordu. Kalbi bu kadar yaralanmışken, gururu
böylesine parçalanmışken adam ona hiçbir şey olmamış
gibi dokunamazdı.

Şimdi soracağı şeyi sormak istemiyordu ama sormazsa
da hayatı boyunca bunun pişmanlığını yaşayacağını bili-
yordu. Bu yüzden gururunu bir kenara atıp "Neden be-
nimle evlenmiyorsun?" dedi.

Gökhan'ın yüz ifadesi her geçen saniye daha da sıkın-
tılı bir hal alıyordu. Bu konuşmanın hoşuna gitmediği
aşikârdı. Ama kızın umrunda değildi. Bu konu konuşu-
lacaktı.

"İnci bu konu çok farklı ve karışık..."

"Lütfen, nedenini öğrenmek istiyorum."

"Papatya... Seni kırmak ya da üzme istemiyorum.
Senin yanımda olmanı istiyorum ama bir gün evlendi-
ğim kişi sen olamazsın. Bunun birçok nedeni var."

İnci titrek bir ses tonuyla "Bilmek istiyorum," dedi.

"Yaşın daha küçük, beni anlamamı beklemiyorum.
Birkaç yıl sonra daha iyi anlayacağımı düşünüyorum.
Otuz bir yaşında bir adamım ben artık İnci. Birkaç yıl
sonra baba olmam gerekiyor. Ama sen daha genceciksın.
Önünde uzun bir hayat var ve her anını eğlenerek geçir-
melisin. Ayrıca ben evliliğimi mantık çerçevesinde yü-
rütme istiyorum. Güçlü bir kadın istiyorum arkamda.
Ve benim girdiğim ortamlara, insanlara yabancılaşmaya-
cak, yaşı yaşıma yakın bir kadın olmalı."

Genç kız kendisini fazlasıyla küçük düşürülmüş his-
sediyordu. Gökhan'ın her sözü kör bir bıçak gibi kalbini
lime lime doğruyordu. Canı o kadar yanıyordu ki ne söy-
lese bu acıyı tarif edemezdi. Bu acıya karşılık gelen hiçbir
kelime yoktu. Her bir hücresi sızlıyordu. Pişmanlık ve
acı ile her hücresi can çekişiyordu.

Vücudundaki titremeyi ve gözünden akan yaşları
umursamayarak "Ne olacak şimdi?" diye sordu. Aslında
ne olacağı belliydi. Adamın hayatından gidecekti ve bir
daha onunla hiçbir şekilde görüşmeyecekti. Tam olarak
yapması gereken buydu. Ama yapamıyordu. Tüm bu
olanlara rağmen kalbi hâlâ bu adamındı. Ve bir ömür bu
adama ait olacağından emindi. Bu yüzden belki de vazge-
çemiyordu. Ömrü boyunca bu adamı unutamayacağını
bildiği için gidemiyordu. Bu yüzden bir aptal gibi sonu-
cu bildiği halde ne olacak diye sorabiliyordu.

Adam yüzünde acı bir gülümsemeyle "Seni seviyo-
rum küçüğüm. Seninle beraber olmaktan da memnu-

num. Hakkım olmadığını biliyorum ama yine de benimle olmanı istiyorum,” dedi.

İnci acımasızca “Evlenecek birini bulana kadar mı?” dedi.

“İkimiz için de zorlaştırma papatya olayı.”

“Soruma cevap ver.”

“Sorunun cevabını zaten biliyorsun lanet olasıca!”

Genç kız ağzından kaçan hıçkırığa engel olamadı. Artık bitmişti işte. Bu adam onunla hiçbir zaman evlenmeyecekti. Fakat kızamıyordu yine de ona. Çünkü Gökhan ona hiçbir zaman böyle bir söz vermemişti. Aksine olabildiğince bu konulardan uzak durmuştu. Ama işte İnci bunu göremeyecek kadar körleşmişti. Adamla bir gelecek kurduklarını hayal edebilecek kadar kendini kaybetmişti.

Gökhan’ın kendine yaklaştığını bile anlamadan kendini onun göğsüne yapışmış bir halde buldu. Adam sımsıkı sarılıyordu. Normalde canının acıması gerekirdi bu sarılmadan ötürü ama hissedemiyordu. Kalbindeki ve ruhundaki yaraların acıları o kadar ağırdı ki bu fiziksel acı onun için hiçbir önem teşkil etmiyordu.

Adam kulağına “Seni seviyorum, küçüğüm,” diye fısıldadı. Anlamıyordu İnci anlayamıyordu. Seven bir adam sevdiği kadına böyle şeyler söyleyebilir miydi? Ya Gökhan’ın sevgisi yalandı ya da söyledikleri... Ama adamın kararlılığını az önce görmüştü. Söylediklerinin sonuna kadar arkasında duruyordu. Sevgisinin yalan olma ihtimalini genç kız düşünmek bile istemiyordu. Böylesi-

ne sarılan bir adam, ona harika aylar geçirten bu adamın sevgisi yalan olamazdı.

Kızı kendinden hafifçe uzaklaştırarak “Bir süre daha böyle devam edebiliriz,” dedi. Sesinden acı çektiği açıktı. Ama İnci’nin çektiği acıların yanında lafı bile edilemezdi bu acının.

Genç kız can çekişir bir ses tonuyla “Ne kadar süre?” diye fısıldadı.

“Birbirimizden ayrılmaya hazır olana kadar küçüğüm.”

O halde hiçbir zaman ayrılamayız diye içinden geçirdi İnci. Hiçbir zaman bu adamdan ayrılmaya hazır olacağını sanmıyordu. Onsuz nefes almakta bile zorlanırken, nasıl o hayatında yokken yaşamaya çalışacaktı? Bu kadar çok içine işlemişken nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebilirdi ki? Edemezdi. Böyle bir şey söz konusu bile değildi. Tüm bunları adamın anlamasını beklemedi. Anlamayacağını zaten biliyordu. Onun için bu hayatta sevgiden, aşktan daha ağır basan şeyler vardı.

Kısa bir an gözlerini kapatıp açtı genç kız. Kararı belliydi. Bu adamı çok seviyordu. Hayatını bu adamın uğruna feda edebilecek kadar çok. Ama daha fazla adama bağlanamazdı. Hoş, daha fazla bağlanabilir miydi onu da bilmiyordu. Adam böylesine içindeyken daha fazlası olabilir miydi emin değildi.

Önce adamın kollarından uzaklaştı. Sonra güçlü görünmeye çalışarak yüzüne silik bir gülümseme yerleştirdi. Hafifçe boğazını temizleyerek “Her şey için teşekkür ederim. Sınavdan hemen sonra gideceğim,” dedi.

“Küçüğüm.”

İnci adamı umursamadan oturduğu yerden kalktı. Gözünden akan yaşları elinin tersiyle sert bir şekilde sil-di. Bu adamdan ayrılmaya hiç hazır değildi. Biliyordu. Ama başka bir seçeneği de yoktu.

“Senden son bir şey isteyeceğim.”

Gökhan'da onun gibi oturduğu yerden kalkarak tam karşısında dikilmişti. Nefesleri birbirlerinin yüzüne vuruyordu.

“İnci benden her zaman bir şeyler isteyebilirsin.”

Genç kız adamı duymamış gibi “Sınava üç günden az kaldı. Bu süre zarfında eve gelmeni istemiyorum. Biliyorum burası senin evin, geleceğim dersin bir şey söylemeye hakkım yok. Ben sınavdan sonra gideceğim. Sadece o zamana kadar seni görmek istemiyorum,” diye mırıldandı.

Adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. “Benden kaçırıyorsun yani?”

İnci sinirlerine hâkim olamayarak “Ne bekliyordun? Başkasıyla evleneceğim diyen adama kucağımı açmamı mı? Ya da beni biraz daha oyalasın diye izin vermemi mi?” diye bağırdı.

Gökhan öfkesini bir an bile saklamayan çehresiyle “Ben seni oyalamadım! İlk başta söyledim sana hiçbir şey için söz vermeyeceğimi,” dedi.

“Evet, söyledin. Ama benimle asla evlenmeyi düşünmediğini söylemedin.”

“Bak papatya sinirlisin ve ani kararlar veriyorsun.”

“Bana papatya deme, bana hiçbir şey deme artık.”

Genç kızın az önce sildiği gözyaşlarının yerini yenileri alıyordu. Üstelik vücudu az öncekini aratmayacak derecede titremeye başlamıştı.

“Sakinleşince konuşalım o zaman bana hak vereceksin.”

“Sana hiçbir zaman hak vermeyeceğim.”

Adam kıza biraz daha yaklaştı ve çenesinden tutarak kendine doğru çekti.

“Vereceksin küçüğüm. Günler ya da yıllar sonra bir gün beni anlayacaksın. Daha çok gençsin, her şey toz-pembe geliyor sana.”

İnci sert bir şekilde kendini geriye çekerek çenesini adamın elinden kurtardı. Onu hiçbir zaman anlamayacağından adı kadar eminken bu adam nasıl karşısına geçmiş bir gün beni anlayacaksın diye saçmalıklar zırvalayabiliyordu?

“Ben kararımı...” dedi ve bir hıçkırık sözünü kesti. “Kararımı verdim.”

“Hata yapıyorsun.”

“Evet, hata yaptım. Sana daha fazla bağlanarak büyük bir hata yaptım. Artık yapmayacağım.”

“Pişman olacaksın,” dedi adam.

İnci'nin yüzünde alaycı bir gülümseme oluşmuştu. “Emin ol şu an ki kadar hiçbir zaman pişman olmayacağım.”

Adamın sert çehresi kaskatı kesilmişti. Normal şartlarda İnci Gökhan'ın bu halinden korkardı. Ama şimdi

hissettiği korku değildi aksine üzerine atlayacak kadar çok sinirlenmişti. Şu an sinirli olması gereken o değildi. Kandırılmış olan ve aylardır oyalanan kendisiyken, başka kimsenin sinirli olmaya hakkı yoktu.

“Peki, istediğin gibi olsun.”

Kızın bir şey söylemesini beklemeden adam hızlı adımlarla salondan çıktı. Kısa bir süre sonra genç kız çarpılan kapı sesini duydu. Ayaklarının artık onu taşıyamayacağını anladığında yere doğru çöktü. Canı çok yanıyordu. Adamın peşinden gidip onu sevdiğini söylemek istiyordu. Gerekirse onu bırakmaması için yalvarmaya bile razıydı. Onsuz nasıl nefes alabileceğini bile bilmezken adam hayatından çekip gitmişti.

Kızgındı çok kızgın. Ama kalbindeki sevgi o kadar büyük ve yoğundu ki bu kızgınlığı yerle bir ediyordu. Adam şimdi gelip özür dilese, her şeyi unutmasını istese şartsız koşulsuz kabul ederdi. Kalbi bu adamdayken nasıl kabul etmezdi ki?

Bitmişti işte. Masal gibi geçen günleri, hayatının en mutlu anları geçip gitmişti. Artık sevdiği adamla iki yabancıdan başka bir şey olamayacaklardı. Ömrü boyunca sadece bu güzel anları hatırlamakla yetinmeye mecburdu artık. Gökhan'ı sonsuza kadar kaybetmişti.

Ve rüya bitmişti artık. Genç kız uyanmıştı.

Bölüm 16

Hayatımın en berbat üç gününün aksine sınavım gayet iyi geçmişti. Şu ana kadar girdiğim bütün sınavlara ilham meleğim olarak gördüğüm adamla gitmiştim. Ama bu sınavda o yoktu. Olamazdı da zaten. Düşüncelere dalıp bir ağlama nöbetine girmemek için odama son kez göz gezdirdim. Hayatımın en güzel ve en kötü günlerini bu odada, bu evde geçirmiştim. Ve bugün bu evi ve onu bırakıp gidecektim.

Zorla da olsa evden çıktığımda karşımda Gül ve Emin'i buldum. Şaşkınlığımı gizleyemeden onlara baktım.

“Seni tek başına hiçbir yere göndermiyorum.”

Gül'ün azarlayan sesiyle yüzümde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Bakışlarım Emin'e kayınca yüzünde hoş bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Gözlerimi ondan kaçırarak “Gerek yoktu aslında,” dedim ve o an hiç ummadığımı başka bir sesi daha duydum.

“Gerek olmaz mı? Arkadaşımız gidiyor tabii ki onu yolcu etmeye geleceğiz.”

Yasemin her zamanki şık takım elbiselerinden birini giymiş bana bakıyordu. Bu kadın her zaman böyle güzeldi. Kalbimdeki acı biraz olsun azalmıştı. Çok küçük de olsa kısa bir süre için mutlu olabilmişim. Zehir gibi geçen üç günden sonra bu mutluluk bana büyük bir ödül-
dü.

“Hadi geç kalmadan gidelim,” diyen Emin’in sesiyle kendimi toparladım. Hep birlikte asansöre bindik. Kimse hiçbir şey söylemiyordu. Söylenecek pek bir şeyde yoktu aslında. Kalbimdeki yaranın farkındaydılar ve sözleriyle bu yarayı kanatmak istemedikleri açıktı.

Asansörün durmasıyla apartmandan çıktık. Gül Emin’in arabasına binerken ben de Yasemin’in arabasına bindim. Bu arabayı iki ay önce Yasemin’le birlikte seçmiştik. O günleri hatırlamak bile gözlerimin yaşla dolmasına neden oluyordu. Hayatımın en güzel günleriydi. Gökhan vardı çünkü. Sevdiğim adamla yan yanaydım. Onun da beni sevdiğini ve beni asla bırakmayacağına inandığım zamanlardı.

“İyi misin?”

Yasemin’in sesiyle kendimi hapsettiğim hayal âlemin-
den çıkabildim.

“Bilmiyorum.”

“Onunla konuşmalıydın.”

“Konuşacak bir şey kalmadı Yasemin. Her şeyi biliyor-
sun.”

O gece bütün olanları ertesi gün Yasemin’e ve Gül’e anlatmışım. Gül anlattıklarımı büyük bir şaşkınlıkla dinlerken, Yasemin bu durumu bildiğini itiraf etti. Ona kızamadım. Çünkü Gökhan’ın yakın arkadaşlarından biriydi. Üstelik ben o zamanlar çevremdeki her şeye karşı o kadar kör ve sağırdım ki Yasemin gelip bana böyle bir şey anlatsa büyük ihtimal onu mutluluğumu bozmakla suçlardım. Tıpkı Emin’e yaptığım gibi. Ona çok büyük bir haksızlık yapmışım. Bir özür borçluydum ona.

“Üç gündür çok sinirli. Şirketteki herkesin canını sı-
kıyor.”

Yüzümde silik bir gülümseme oluşmuştu. “Onun her zamanki hali.”

Yasemin “Evet, her zamanki hali bu,” diye onayladı. “Ama sen ona iyi gelmiştin.”

“Yeterince iyi gelmemişim demek ki.”

“İnci!”

Sesi kızgın çıkmıştı. Umursamayarak “Yasemin o se-
çimini yaptı,” dedim.

“Evet, tam bir aptal gibi egosunun peşinden gitti.”

“Bunların bir önemi yok artık.”

“Geri döndüğün zaman ne olacak İnci?”

Evet, bir de geri dönme zamanım vardı. Tercih yapar-
ken elbette ki İstanbul’da olacaktı ama sadece birkaç tane üniversiteyi yazacaktım. Genel olarak İstanbul’dan uzak olan şehirleri yazacaktım ama bunu kimseye söyleme-
mişim daha. Gerek de yoktu söylemeye.

“O zaman düşünürüm ne olacağını.”

“Üç ay boyunca acı çekmeni istemiyorum.”

Yasemin’in sesi samimiydi. Ben de istemiyordum acı çekmeyi. Ama acı çekecektim. Üstelik sadece üç ay boyunca değil, bir ömür acı çekecektim. O benim kalbimi benden almıştı. Bir insan kalbi başkasındayken nasıl yaşarsa ben de öyle yaşayacaktım. Her an kırılmaya hazır, her an ağlamaya hazır bir halde.

“Acı çekeceğim.”

“Biliyorum bu yüzden onu öldürmek istiyorum.”

“Siz arkadaşsınız.”

“Evet, biz arkadaşız. Ama ona kızmamı değiştirmiyor bu gerçek. Üstelik üç gündür mahvolmuş bir durumda. Düzenli bir şekilde uyuduğundan bile emin değildim. Yüzü çökmüş bir halde. Halini gör...”

Sözünü tamamlamasına izin vermeden “Ondan bahsetme,” dedim. Çünkü ondan bahsettikçe gitmem iyiden zorlaşacaktı. Üç gün boyunca onu görememiştim, onu aramamak için irademle çok büyük bir savaş vermiştim. Ama Yasemin ondan bahsetmeye devam ettiği sürece ben zorlukla kazandığım o savaşı kendi elimle kaybedecektim.

Sessizlik içinde bir süre daha ilerledikten sonra terminale gelmemizle arabayı boş bir yere park ettik. Emin’ler de arabayı park etmiş bir şekilde bize doğru geliyorlardı. Bagaja doğru yöneldim. Valizimi alacaktım. Hoş, valizimin içinde pek bir şey olduğu da söylenemezdi. Onun bana aldığı her şeyi bırakmıştım. Sadece bana ait birkaç

şeyayı alıp çıkmıştım evden. Bagajı açıp elimi valize uzatmıştım ki Emin benden daha hızlı davranarak valizi aldı ve bagajı kapattı.

“Ben taşıyorum.”

“Taşıyamazsın demedim.”

“O halde bana ver.”

“Hadi yürü İnci. Bak kızlar ilerlemişler bile.”

Gözüm kızlara kaydığında Emin’in doğruyu söylediğini gördüm ve itiraz etmeyerek yürümeye başladım. Hayat çok garipti. On ay önce buradan Gökhan’la birlikte yeni bir hayata başlamak için adım atmıştım. Şimdi eski hayatıma geri dönüyordum. Yanımda o olmadan.

“Onu düşünmeyi bırak.”

“Kimi?”

“Gökhan’ı.”

Sinirli bir şekilde “Onu düşünmüyorum,” diye boş bir itirazda bulundum.

“Yalan söyleyemiyorsun.”

Acımı bu kadar belli ediyor olmak beni rahatsız etmişti. Evet, onu düşünmediğim bir an bile yoktu ama artık düşünmeyecektim. En azından onu düşünmemek adına her şeyi yapacaktım. Mesela ilk başta Emin’den özür dilemekle başlayacaktım buna.

“Özür dilerim.”

“Niçin?” dedi. Sesinde hafif bir alay vardı. Neden özür dilediğimi gayet iyi bildiği halde beni süründürmeye çalıştığı aşikârdı. Ama ona kızmaya hakkım yoktu. Kesinlikle hak etmiştim.

“Biliyorsun niçin özür dilediğimi.”

“Biliyorum. Fakat senin de bilmen gereken bir şey var?”

“Ne?”

Bir anda durdu ve koluma dokunarak beni de durdurdu. Tatlı kahverengi gözleri gözlerimi bulmuştu. Derin bir nefes aldı. “Bir daha kimseyi hayatının merkezi haline getirmemen gerektiğini bilmen gerek.”

Haklıydı. Bilmem gerekiyordu. Ama bilmediği bir şey vardı. Ben hiçbir zaman Gökhan'ı hayatımın merkezine getirdiğim için pişman olmamıştım. Her ne kadar o gece sinirle pişman oldum desem de hiç pişman olmadım, olmayacaktım. Hayatımın en berbat günlerini bu adam sayesinde yaşadığım gibi en güzel ve mutlu günlerini de bana bu adam yaşatmıştı. Sevdığım adam. Bir zamanlar kısa bir süre için beni seven adam. O adamı aklımdan bir ömür silemeyecek olsam da asla suçlamayacaktım.

“Ne bekliyorsunuz?” diyen Gül'ün sesiyle yürümeye devam ettik.

Her attığım adım beni biraz daha sevdiğim adamdan uzaklaştırıyordu. Aramızdaki mesafeler azmış gibi şimdi bir de kilometreler girecekti.

Peronda duran otobüsün yanına gelince Emin benim yerime valizi bagaja koyma işini halletti. Ben de o esnada önce Gül'le vedalaştım. Hayatıma giren bu neşeli, büyük mavi gözlü kızı çok özleyecektim.

“Hep arayacaksın beni İnci ve mesajlarıma cevap yazacaksın.”

“Peki, sen de.”

Bir daha sımsıkı sarıldı bana ve gözünden akan yaşları dizginleyememenin verdiği huzursuzlukla benden ayrıldı. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Birazdan otobüs terminalden ayrılacaktı ve o zaman istediğim kadar ağlayabilirdim ama şimdi değildi. Şimdi olmazdı.

Bakışlarımı Gül'den ayırarak Yasemin'e çevirdim. Onun da gözleri dolmuştu. Birbirimize sarıldığımızda kulağıma “Bir gün pişman olacak,” dedi. Buna verecek bir cevabım yoktu. Belki de dediği gibi bir gün pişman olacaktı. Ama o gün ne zamandı kimse bilemezdi. Üstelik kesin bir şey de yoktu. O yüzden sadece gülümsemekle yetinip Yasemin'den ayrıldım.

Yanımıza gelen Emin'e kayınca bakışlarım ne yapmam gerektiğini bilemedim. O da bunu anlamış olacak ki bir şey söylememe fırsat bırakmadan sımsıkı sardı kollarıyla beni. Ağzımdan bir itiraz cümlesi bile çıkamamıştı.

“Mutlu olmaya bak, küçüğüm.”

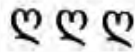
Kulağıma fısıldanan bu sözler bütün savunma kalelerimi yıkmıştı. Gözlerime dolan yaşları umursamayarak “Bana küçüğüm demeyeceğine dair sözün vardı,” diye fısıldadım tıpkı onun gibi. Neşeli bir kahkaha attı.

“Ben sözünde durmayan bir adamım küçüğüm. Hani şu filmlerde kötü adam diye bahsedilenler var ya onlardanım.”

Ben de gülmeme engel olamamıştım. Gözlerimden yaşlar akarken ben deli gibi gülüyordum. Ne ironiydi ama! Beni kendinden uzaklaştırarak yüzümü ellerinin

arasına aldı ve usulca yaklaşarak alınma hafif bir öpücük bıraktı. "Pişman olacak, küçüğüm hem de çok."

Sustum ve ondan ayrıldım. Son kez onlara baktım. Gözümünden akan yaşları silerek "Kendinize dikkat edin," dedim ve hızla otobüse bindim. Daha fazla kalamazdım. Artık gitme zamanım gelmişti. Her güzel şeyin nasıl bir gün sonu geliyorsa benim de sonum gelmişti. Bir daha onları görebilecek miyim bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı. O da sevdiğim adamın artık yanımda olamayacağıydı ve ben onun yaşadığı yerde kalamazdım. Bu üç ay bana iyi gelmeliydi. Onu unutamazdım ama en azından kalbimi ona karşı katılaştırabilirdim. Bunu kendi mutluluğum için yapmam gerekti.

Ellerim ceplerimde, ayakta durmuş ofisimin büyük camlarından aşağıda gördüğüm trafiğe bakıyordum. Fazlasıyla boğucu duruyordu. Belki de boğucu olan aşağıdaki trafik değil de kalbimdeki özlemdi. Bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Hayatımın en berbat üç gününü geçirmiştım. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu.

O gece olanları, İnci'nin halini bir türlü unutamıyordum. Aslında kızgındım ona. Fazlasıyla kızgındım. Ben ona hiçbir şey için söz vermemiştim. Ama o tıpkı söz verip onu kandırmışım gibi davranmıştı. Yersiz bir öfke patlaması sonucu ikimizi de mahvetmişti.

Lanet olası üç gün boyunca her gece evin önüne gitmiştim. Fakat bir türlü cesaret edip eve girememiştim.

Sadece arabada bir süre beklemekle yetinmiştim. Oysaki bana sadece bir gel demesi yeterdi. Dememişti. Üç gün boyunca ondan tek bir haber dahi alamamıştım. Sınavının nasıl geçtiğini bile bilmiyordum. Diğer sınavlarında onun yanımdayken, onun heyecanını paylaşıırken bu sefer yoktum. Hepsi aptal inadı yüzündendi.

Beni dinlemesi gerekirdi. Öfkesiyle değil mantığıyla karar vermesi en doğrusuydu. Bir süre daha idare edebirdik birlikte. Birbirimizden eninde sonunda sıkılacaktık. Ve o zamana kadar da aramızdaki güzel olan her şeyi böyle mahvetmezdik.

Sekreterimin "Giremezsiniz," diye bağırdığını duyunca düşüncelerimi bir kenara bırakıp kapıya doğru döndüm ve o an kapı sert bir şekilde açıldı. Karşımda gördüğüm kişi asla beklemediğim biriydi. Emin ALTIN benim ofisimdeydi.

"Gökhan Bey ben beyefendiye giremezsiniz dedim ama..."

Elimle sekreterimi susturarak "Çıkabilirsin," dedim. Sekreterimin çıkmasıyla ellerim ceplerimde karşımdaki öfkeli adama baktım. Gözleri ateş saçıyordu adeta.

"İnci'yi seviyor musun?"

Bu soruyu beklemiyordum. Hele bu adamdan hiç beklemiyordum. Bu yüzden vücudumun gerilmesine engel olamadım. Öfkeli bir ses tonuyla "Bu seni ilgilendirmez," dedim.

"Soruma cevap ver!" dedi aynı öfkeli tonda.

"Seni ilgilendirmez. Çık şimdi."

"Gitti İnci."

Gittiğini biliyordum. Yasemin iki saat önce gelip İnci'yi yolcu etmeye gideceğini söylemişti zaten. Bana açık bir şekilde gel demese de saatine kadar bilgi vermişti.

"Çık."

"Çok kötüydü."

Fark ettiğim gerçekte öfkeyle kasıldım. Bu adamda gitmişti İnci'yi yolcu etmeye. Her hücremde kıskançlık duygusu canlanmıştı. Bu adamla görüşmemesini İnci'ye kaç kere söylediğimi hatırlamıyordum. Ama o giderken bile bu adamla görüşmüştü.

"İlgilenmiyorum," dedim soğuk bir sesle. Aslında deli gibi ilgilendiğimi bu karşımdaki adama söyleyecek değildim.

"Seni seviyor."

Dudaklarım alayla kıvrılmıştı. "Bunu bilmen ne hoş! Peşinde dolaşmazsın artık."

"Beni sevebilme ihtimali olsaydı emin ol peşinde dolaşmaya devam ederdim."

Ceplerimdeki ellerim bu itiraf karşısında yumruk halini almıştı. Sevdiğim kadının başka bir adamla olma ihtimali bile beni öfkeden kavurmaya yetiyordu. Öfkemin esiri olmadan önce kısık bir sesle "Git buradan," dedim. Aksi takdirde ağzı burnu dağılmış bir halde gidecekti.

"O kızı kaybettiğin için pişman olacaksın," dedi hafif alaycı bir sesle ve kapıyı çarparak gitti. Öylece ayakta kalmış Emin'in son sözlerini düşünüyordum. Kaybetmiştim ben. Kır papatyamı kendi ellerimle kaybetmiştim.

Zorlukla koltuğa oturarak kendime gelmeye çalıştım. Ama bir türlü kendime gelemiyordum. Aklımda hep İnci'nin yeşil gözleri vardı. Esiri olduğum o efsunlu gözler beni benden alıyordu. O gözleri bir daha göremeden nasıl yaşayacaktım bilmiyordum. Üstelik kalbimde de yeni yeni alevlenmeye başlamış bir pişmanlıkla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Onsuz bir hayata kesinlikle hazır değildim. Ama benden istediklerini de ona veremezdim. Sonrasında pişman olmasını göze alamazdım. Daha çok gençti o. Evet, şu an her şey iyi, güzeldi ama bir gün beni onun gençliğini çalmakla suçlayabilirdi. Buna dayanamazdım işte.

Çalınan kapı ile yorgun bir sesle "Gir," dedim. Yasemin gözleri kızarmış bir halde içeri girerek, kapıyı kapattı ve masanın önündeki koltuklardan birine oturdu.

"İyi misin?"

Kızarmış gözlerini bana doğru çevirerek "Değilim," dedi ve sonra şaşkınlığı gizlemeyen bir ses tonuyla "Nasıl bu kadar hissiz olmayı başarabiliyorsun?" diye fısıldadı.

Sabırsız bir ses şekilde homurdandım. "Yasemin ne oluyor?"

"İnci gitti."

"Gidecekti zaten."

Öfkeyle gözlerini kısarak "Yani sadece bunu mu söyleyebiliyorsun. Gidecekti zaten diyerek mi kendini rahatlatıyorsun?" diye bağırdı. Derin bir nefes alarak kendimi sakin olmaya zorladım.

"Kendimi rahatlatmıyorum. Herkes seçimini yaptı."

“Ne bekliyordun Gökhan?”

“Nasıl bir soru bu?”

“Yani kıza seninle evlenmeyi düşünmüyorum dedikten sonra gelip tekrar boynuna mı atlamasını bekliyordun?”

“Boynuma atlamasını beklemiyordum ama biraz olsun anlayabilir diye düşünmüştüm.”

Söylediklerime inanamıyormuşçasına bakıyordu. Oysaki sözlerim gayet netti. Ama benim bu netliğim nedense herkes tarafından acımasızca hissiz bulunuyordu. Yalan söylemek bana göre değildi. İnci’ye belki bir gün seninle evlenirim diyerek kandıramazdım onu. Çünkü onunla evlenmeyeceğimi bu son yaşanan durum bile kanıtlar nitelikteydi.

“Gökhan o kız seni seviyor.”

“Biliyorum,” dedim huzursuzca.

“Sen de onu seviyorsun değil mi?”

Öfkeli gözlerimi ağlamaktan kızarmış gözlerine diktim. “Yasemin cevabını bildiğin soruyu sorma!”

Yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. “O zaman onunla evlenmemen için bir neden yok,” dedi.

“Yasemin onunla evlenmemek için birçok nedenim var.”

İğneleyici bir ses tonunda “Saçma sapan nedenler,” dedi. Umursamazca omuz silktim. Ona göre saçma sapan nedenler olabilirdi ama benim için fazlasıyla önemli nedenlerdi bunlar. Bunu başka birinin de anlamasını beklemiyordum zaten.

“Gökhan ikiniz de acı çekiyorsunuz.”

“İlerde daha büyük acılar çekmemizden iyidir. Üstelik ben ona bir süre daha bu şekilde devam edelim dedim. Kendisi istemedi.”

“Gökhan sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Ne var bunda?”

“Ne mi var? Kendini bir İnci’nin yerine koy bakalım. Seninle evlenmek istemediğini ve başka bir adamla evlenecek olacağını düşün.”

“Sus,” diye homurdandım. Bunu düşünmek dahi istemiyordum. Fazlasıyla can sıkıcı bir düşünceydi. Onun benden başka bir erkekle olmasını kabullenmemi kimse benden bekleyemezdi. Kabullenmem de mümkün değil zaten.

“Sen böyle egon ve bencilliğinle hareket ettikçe bir gün onu başka bir adamla görmeye hazır ol,” dedi ve öfkeli bir şekilde yerinden kalkarak odadan çıktı.

Nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. Kravatımı öfkeyle gevşettim. Herkes benim üzerime geliyordu. Evet, yaptığım büyük bir bencillikti ama elimden gelen buydu. Herkesin unuttuğu bir şey vardı. Bu işin sonunu kimse düşünmüyordu. İnci daha on dokuz yaşında bir kızdı. Hayatı yeni yeni tanımaya başlayan, keşfeden bir kızdı. Ve ben onun gençliğini yaşamasına engel olmak istemiyordum. İlerde bir gün bana gençliğimi çaldın demesini istemiyorum. Bunu neden kimse anlamıyordu? Neden üzerime gelmek yerine sadece bunları düşünmüyorlardı?

Benim de canım yanıyordu. En az onun canının yanı-
dığı kadar. Gözümü her kapatışında onun o güzel ye-
şil gözleri beni etkisi altına alıyordu. Her şeyi bir kenara
bırakıp onu kollarımın arasına alıp nefessiz kalana kadar
öpmek istiyordum. Yeniden benimle olmasını, bana gü-
lümsemesini istiyordum. Ama bunları yapamazdım.

Gececekti. Elbette geçecekti. İkimiz de unutacaktık.
Bir süre sonra bu duyguların yerini başka duygular ala-
caktı. O da ben de kendi hayatımıza bakacaktık. Ve bir
gün unutacaktık, unutmak zorundaydık. Aksi takdirde
çektiğimiz acının daha da büyümesinden başka bir işe
yaramazdı bu.

Şu an bana kızgındı, öfkeliydi. Ama yıllar sonra anla-
yacaktı beni. Neden böyle bir şey yaptığımı... Ve o za-
man beni affedecekti. Benim kalbimde ancak o zaman
huzur bulabilecekti. O zamana kadar kalbimdeki bu acı-
ya alışmam gerekecekti.

Gözümünden yanağıma doğru akan yaşı elimin tersiyle
sildim. Ben ki hayatım boyunca bir damla gözyaşı dök-
memiş bir adamdım. Bir kır papatyası bana bu gözyaşını
da akıtmayı başarmıştı. Ah, kır papatyası... Sensiz yok
olmaya yüz tutmuş eski bir ev gibiydim. Her an bir ye-
rimde bir yıkım oluyor, her an bir yerim acıyla kavrulu-
yordu.

Bölüm 17

Genç kız evine geleli iki hafta olmasına rağmen aklı
hâlâ sevdiği adamdaydı. Bu süre zarfında ondan her gün
bir telefon ya da mesaj beklemişti. Ama hiçbir gelme-
mişti. Adam resmen onun yokluğuna alışmış gibiydi. Ve
bu kızın canını daha çok yakıyordu.

Balkondan etrafına bakınmaya başladı. Annesi ve ba-
bası öldüğü zaman daha beş yaşındaydı. Onları resim-
leri dışında hatırlamıyordu bile. Babaannesi onu bu eve
getirmişti. O zamanlar dedesi de yaşıyordu. Beraber bu
balkonda saatlerce zaman geçirirlerdi. Hem babaannesi
hem de dedesi genç kızla bir çocuk gibi hiç sıkılmadan
oynarlardı. Ama işte mutluluk uzun sürmez ya dört yıl
önce dedesini kalp krizi sonucu kaybetmişlerdi. Şimdi
bu hayatta yalnız babaannesi vardı. Bir zamanlar huzuru
bulduğu bu balkon şimdi onun için hiçbir anlam ifade
etmiyordu.

Balkon kapısında elinde tepsiyle içeri giren babaan-

nesini görünce hemen oturduğu sandalyeden kalkarak tepsinin üzerindeki demliği aldı. Masaya bıraktığında babaannesi de tepsiyi masaya bırakmış karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Tekrar yerine oturarak "Bana haber verseydin ya fıstığım," dedi.

"Bir demlikle iki çay bardağını getiremeyecek kadar yaşlanmadım," dedi babaannesi azarlar bir tonda. İnci yüzünde oluşan gülümsemeyle "Hiç yaşlanır mısın sultanım hâlâ taş gibisin."

"Hadi, hadi bırak. Yaşlandım diye iltifat ediyorsun."

"Babaannelerin sultanı olur mu hiç? Sen hâlâ güzel ve gençsin."

Babaannesi keyifli bir kahkaha atınca gayriihitiyarı İnci'de gülmeye başladı.

"Buraya geldiğinden beri ilk defa böyle bu kadar mutlusun kızım."

Genç kızın gülüşü yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Babaannesi haklıydı. Geldiği günden beri ne doğru düzgün gülüyor ne de konuşuyordu. Buna rağmen babaannesi ona karşı hep anlayışlı ve sevgi dolu davranıyordu. Yaptığından utandı. Böyle bir kadını üzmeye kesinlikle hakkı yoktu. Bugün burada böyle yaşayabiliyorsa bu kadın sayesindeydi hepsi.

"Yorgundum fıstığım."

"Geçti mi yorgunluğun peki?" dedi babaannesi imalı bir şekilde. İnci'nin yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. "Geçmedi ama geçecek. Eninde sonunda geçiyor değil mi?"

"Elbette geçecek kızım. Hadi çay doldur bardaklarımıza."

Genç kız bir şey söylemeden hem babaannesine hem de kendisine çay doldurdu. İstanbul'a gitmeden önce her öğleden sonra balkonda birlikte çay içerlerdi. İki haftadır bu alışkanlığı yerine getirememiş olsalar da şimdi yine eskiye doğru dönmeye başlamışlardı. Yavaş yavaş diye geçirdi kız içinden. Her şey yavaş bir şekilde düzene girecekti. Eski hayatına tekrar adapte olacak ve onu düşünmeyecekti.

"Nur nasıl?"

İnci bir an Nur'un kim olduğunu düşünse de hemen sonra babaannesinin Gökhan'ın annesinden bahsettiğini anladı.

"Çok iyi. Benî de çok iyi karşıladılar eşiyile."

Babaannesi aldığı cevaptan memnun kalmış bir yüz ifadesiyle torununu süzdü. "Nur her zaman hanım hanımcık bir kızdı. Kocasını pek tanıımıyordum ama demek ki o da Nur'un şansına kendi gibi biri çıkmış."

"Evet, babaanne. Çok güzel bir çiftlik evinde yaşıyorlar."

"Peki, evinde kaldığın adam nasıl?"

İnci bu soruyla kaskatı kesildi. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Babaannesine olan biten hiçbir şeyi anlatmamıştı, anlatamazdı. Sonuçta iki arkadaş gibi olsalar da hâlâ babaanne torun ilişkisindeydiler. Durduk yere bu konu yüzünden bir sorun yaşamak istemiyordu. Bu yüzden yüzüne normal bir ifade takındı ve düz bir sesle "O da ailesi kadar iyi ve yardımsever," dedi.

“Adı neydi?”

“Gökhan.”

Onun adını uzun zamandan sonra ilk defa sesli söylüyordu. Ve bu çok garibine gitmişti. Bir zamanlar adını söylemeye bayıldığı adam, sevdiği adam için bir yabancı gibi konuşmak çok zor geliyordu.

“Numarası var değil mi sende?”

“Var.”

“Arada ona teşekkür edeyim kızım.”

Genç kız artık yüzündeki şaşkınlığı gizleyemez halde babaannesine bakıyordu. Bu teşekkür muhabbeti nereden çıkmıştı durduk yere? Babaannesini gerçekten anlamıyordu. Sanki onu zor durumda bırakmaya çalışıyor gibi davranıyordu. Hoş olan bitenden habersiz babaanesi nasıl onu zor durumda bırakacaksa... Hatırladığı bu gerçekle kendine bir kez daha kızdı. Babaannesinin hiçbir şeyden haberi yoktu ve sadece torununa yardım ettiği için adama teşekkür etmek istiyordu.

“Ben teşekkür ettim babaanne,” dedi hızlı bir şekilde.

“Olsun ben de edeyim ara hadi.”

“Babaanne o bu saatte iştedir. Rahatsız etmeyelim.”

Babaanesi kızgın gözlerle torununa bakıyordu. “Saatlerce konuşmayacağım yavrum, bir teşekkür edip kapatacağım.”

“Ama babaanne...”

“İnci ara.”

Genç kız içine düştüğü duruma lanetler ederek masanın üzerindeki telefonu eline aldı ve onun numarası-

nı buldu. Arama tuşuna basmak içinden hiç gelmese de babaannesinin meraklı bakışlarla onu süzdüğünü fark ederek mecburi arama tuşuna bastı. Daha çalmaya başlamamıştı ki babaannesinin eline verdi hemen. O adamın sesini duymaya hazır değildi daha.

Öte yandan genç adam için de durumlar pek farklı değildi. İnci'nin gidişinin üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen değil onu aklından silmek, düşünmediği bir an bile yoktu. Fazlasıyla saldırgan bir adam olmuştu. Çevresindeki çoğu insanın kendisinden yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığını fark etmişti ama hiçbir umurunda değildi. Fakat bu durumu umursayan insanlar vardı. Mesela ortakları ve aynı zamanda en iyi dostları olan Ahmet ve Ayaz gibi... Onların zoraki izniyle bir iki haftalığına çiftliğe ailesinin yanına kafasını dinlemeye gönderilmişti. Gökhan bunu bir sürgün gibi saysa da arkadaşları tatil olarak görüyordu.

Boş durmak ona göre değildi. Hele şu an annesi ve babasıyla çardakta karşılıklı oturup çay içmek adamın en son yapacağı şeylerin arasında bile yokken bu duruma düşmüştü. Kendini toparlaması gerekti. İnci ile ilgili her şeyi unutup hayatına bir yön vermeliydi. Belki de en iyisi istediği gibi biriyle evlenerek düzenli ve kontrol edebileceği hayatına geri dönmekti.

“Gökhan daldın yine.”

Annesinin sesiyle kendine gelen genç adam elindeki boşalmış bardağı masaya bıraktı. “Yorgun hissediyorum.”

“Bütün gün uyuyorsun, ne yorgunluğu?” dedi babası

gazetesini okurken. Gökhan aldırmamaya çalışarak "Kalbim yorgun baba," dedi. Bu cevap üzerine babası elindeki gazeteyi katlayarak masaya bıraktı. Oğlunu yorgun gözleriyle süzdü. Sanki söylediğinde ciddi olup olmadığını ölçüyor gibiydi.

"Bu kalp yorgunluğunun İnci ile alakası var mı?" dedi babası hemen. Bu soru adamın tam kalbine nişan almış bir ok gibiydi. Ne söyleyeceğini bilemedi. Annesi ve babasını olmayacak bir şeye umutlandırmak istemiyordu.

Çalan telefonu sayesinde cevap vermekten kurtulduğu için fazlasıyla memnun oldu. Cebinden çıkarıp arayanı gördüğündeyse bu memnuniyetin yerini büyük bir heyecan aldı. Elinin titrediğini fark etmek genç adamın aklını başına getirmişti. Kır papatyası arıyordu. Hayatı boyunca unutamayacağı kız arıyordu. Oturduğu yerden kalkarak telefonu açtı. O meleksi ses tonunu duymayı beklerken onun yerine yaşlı bir kadın sesinin "Gökhan Bey," diyen sesini duydu.

"Evet, benim."

Adamın sesindeki hayal kırıklığı çok barizdi.

"Ben İnci'nin babaannesiyim. Sizi teşekkür etmek için aradım. Torunuma orada kaldığı sürece sahip çıktığınız için."

Gökhan konuşmak için kendini zorlayarak "Rica edirim efendim. İnci çok akıllı bir kız, ben olmasam da kendine sahip çıkabilirdi," dedi.

"Sağ ol evladım, iyi günler."

"İyi günler," diyerek isteksizce telefonu kapattı. Papat-

yasının sesini duymayı beklerken babaannesiyile konuşmuştu. Ne bekliyordu ki? İnci'nin hiçbir şey olmamış gibi arayıp onunla konuşmasını mı? O kadar şeyden sonra araması bir mucize olurdu zaten.

Çardağa giderek eski yerine oturdu. Yüzündeki hayal kırıklığını gizleme gereği bile duymadı. Annesinin meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu. En sonunda annesi dayanamayarak "Arayan kimdi?" diye sordu.

"İnci'nin babaannesesi."

"Ne söyledi?"

"İnci'ye sahip çıktığım için teşekkür etti."

"Keşke sahip çıkabilseydin," diye homurdandı babası. Gökhan'ın bakışları doğrudan babasını buldu. "Ne demek istiyorsun baba?"

"Tam bir aptal gibi davrandığının farkına varmanı sağlıyorum."

Sesini kontrol etmekte güçlü çeken bir tonda "Baba," dedi ama babası onu umursamadan sert çehresiyle acımasızca "Egolarına ve bencilliğine yenik düşüyorsun. Zayıfsın Gökhan çok zayıf," dedi.

"Uğur çocuğun üzerine git..." demişti ki babası annesine "Sen karışma Nur. Bu aptalın artık aklını başına alması gerekiyor," dedi.

"Baba ne demek istiyorsun?"

"İnci'ye kör kütük âşıkısın ama kızın gitmesine izin veriyorsun. Bu nasıl bir ahmaklıktır diyorum."

Nur Hanım kocasının ağzından çıkan kelimelerle umutlu bir yüz ifadesiyle oğluna baktı. "Doğru mu oğlum? Sen... Sen İnci'ye âşık mısın?"

Gökhan artık kapana sıkışmış olduğunu fark ediyordu. Söylemekten başka şansı yoktu. Hoş yalanlasa da fark eden bir durum olmazdı. Babası emin olmadığı hiçbir şeyi söylemezdi.

“Evet, anne.”

“Peki ya İnci?” dedi annesi hevesli bir ses tonuyla.

Genç adamın dudaklarında acı bir gülümseme oluştu. “En son âşıktı.”

“Ne demek bu oğlum?”

Gökhan annesine cevap veremeden babası “Oğlun bir aptallık yaparak kızı kaçırdı büyük ihtimalle,” diye cevapladı karısını.

Umursamazca omuz silktim. “Sadece onunla evlenmeyeceğimi söyledim.”

“Ama neden? Birbirinize âşıksanız neden evlenmeyesiniz oğlum?”

Gökhan derin bir nefes alarak annesinin şaşırması yüz ifadesine baktı. Annesinin onu anlayıp anlamayacağından emin değildi ama yine de şansını denemek istiyordu. “Anne ilk başta, bana daha uygun biriyle evlenmek istediğim için bu evliliği istemiyordum. Hem statü olarak hem de aile olarak benim dengim birinin olmasını daha doğru buluyordum.”

“Saçmalık,” diye homurdandı babası. Annesi gayet sakin bir ses tonuyla “Bunların bir önemi yok oğlum. İnci çok akıllı bir kız ve tam istediğin gibi bir eş olacağından eminim,” dedi.

Genç adam bunların hepsini biliyordu. Başta bulduğu

bu bahanelerin zamanla aşılabileceğini İnci ile geçirdiği aylarda anlamıştı. O fazlasıyla zeki bir kızdı. Üstelik yaşına göre de gayet olgun davranışları vardı. Bunları inkâr edecek değildi elbette ki ama herkesin ve ailesinin anlamadığı önemli bir sorun daha vardı.

“Tek neden bunlar değil.”

“Daha ne var?” dedi babası azarlar tonda.

“Baba o kız on sekiz yaşında. Ben otuz bir yaşına girdim. O kızın benimle evlenmesi demek gençliğini yaşayamaması demek. Evet, belki şu an hiçbir şeyi umursamadan benimle evlenecek ama belli bir süre sonra pişman olabilir. Ve ben onun gençliğini elinden almak istemiyorum.”

Babası çenesini sıvazladı. “İnci’ye sordun mu bu konuda ne düşündüğünü?”

“Hayır.”

Annesi şefkatli bir ses tonuyla “Bu konuda konuşmalısınız canım,” dedi.

Gökhan’da biliyordu konuşmaları gerektiğini ama İnci’nin onunla konuşup konuşmayacağından pek emin değildi. Geçen zaman kıza olan sevgisinde, aşkında hiçbir değişiklik yapmamıştı. Üstelik öyle kör etmişti ki adamı yanında dünya güzeli bir kadın olsa bile dönüp bakmayacak bir haldeydi.

“İyi ayrılmadık.”

“Kim bilir ne haytalık yaptın.”

Babasına bir cevap vermek yerine susmayı tercih etti. Nasıl olsa babası onu anlamayacaktı. Üstelik bu sefer söylediklerinde de haklıydı.

“Oğlum İnci’yle bu konuyu konuşman gerek. Bak eğer ikinizde birbirinizi seviyorsanız emin ol korktuğun hiçbir şey olmaz.”

Bilmiyordum. Ben çok seviyordum onu. Onun bana olan sevgisinden de emindim ama korktuğum şeylerin olup olmayacağından emin değildim işte. Bu konuda bir şey söyleyemiyordum.

“Anne bu konuya kimsenin karışmasını istemiyorum.”

“Biz karışmadığımız için bu durumdasın. Bu saatten sonra asıl sen hiçbir şeye karışmayacaksın,” dedi babası açık bir azarla oğluna. Daha sonra karısına dönerek “Hazırlanın, İnci kızımızı ziyarete gidiyoruz. Babaannesinden kızını isteyip geleceğiz.”

Gökhan yüzünde belli olan açık bir şaşkınlıkla “Baba böyle bir şeye gerek yok,” dedi.

Babası onu duymamış gibi “Gökhan hazırlan, bütün yol boyunca arabayı sen süreceksin,” diyerek çardaktan uzaklaştı.

Babasının uzaklaşmasının ardından genç adam annesine döndü. Yüzündeki gülümsemeden bu olanlardan memnun olduğu aşikârdı ama genç adam bunların hiçbirinden memnun değildi.

“Anne babama saçmaladığını söyleyecek misin?”

“Baban saçmalamıyor ki oğlum.”

Derin bir nefes aldı. “İnci bana çok kızgın.”

“Olabilir. Dedğin gibi sana kızgın bize değil.”

Öfkeli gözleriyle annesine bakıyordu. Fakat annesinin, öfkesinden hiç etkilenmediği yüzündeki gülümsemeden fazlasıyla belli oluyordu.

“Hadi oğlum hazırlanayım ben, sen de hazırlan.”

Oğlunun bir şey söylemesini beklemeden o da tıpkı kocası gibi çardaktan çıkıp gitmişti. Gökhan artık öfkesinden düşünemiyordu bile. İşler karmakarışık bir hale girmişti. İnci’yi böyle bir saçmalığa zorlamak istemiyordu. Önce onunla konuşup kendini affettirecek sonra evlilik konusunu açacaktı. Ama şimdi kızı mecbur tutuyormuş gibi hissediyordu ve bu durum fazlasıyla canını sıkıyordu. Bu durum anne ve babasının umurlarında değil gibiydi. Aksine büyük bir heyecan içine girmişlerdi şimdiden.

İnci ile konuşması gerekiyordu. Oraya gitmekten başka şansı yoktu ve ne yazık ki ailesiyle gidecekti. Bu isteme olayı olmadan önce kızla konuşup onun düşüncelerini öğrenecekti. Sonra duruma göre isteme olayı olacaktı. Kesinlikle bu şekilde olmalıydı her şey.

Bir çözüm bulabildiği için rahatlayarak derin bir nefes aldı. Özlediği kır papatyasını görecekt olmanın sevinciyse şimdiden her hücrelerini sarmıştı.

Bölüm 18

Uykumun en güzel yerindeyken omzumun dürtülmesiyle isteksizce gözlerimi açtım. Babaannem gayet telaşlı bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Ne oluyor babaanne?”

“Kalk çabuk kalk, içeri gel.”

Bir şey söylemeden odadan çıkmıştı. Ben de gayriihtiyari yerimden kalkarak peşinden gittim. Babaannem durduk yere telaş yapmazdı. Kesin önemli bir şey olmuştu.

Duyduğum çatal bıçak sesleriyle adımlarımı mutfığa yönlendirdim ve bir an kalbim duracak sandım. Onun gecenin en güzel rengine sahip gözleriyle buluştu gözlerim. Sert çehresinde fazlasıyla hoş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Üzerinde her zamanki gibi takım elbisesi vardı. Gözüm diğerlerine kaydığında anne ve babasının da gelmiş olduğunu gördüm. Ve en önce hatırlamam gereken şeyi en son hatırlayarak üzerimdeki kıyafetlere bakmayı akıl edebildim. Dizlerime kadar olan askılı,

pembe bir gecelikleydim. Üstelik saçlarım darmadağındı. Kendimi zorlayarak kapının en kenarına doğru çekildim ve “Hoş geldiniz, üzerimi değiştirip geleceğim hemen,” diyerek bir şey söylemelerini beklemeden oradan uzaklaşarak kendimi odama attım. Kapıyı kapattığımda ilk işim gördüklerimin doğru olup olmadığından emin olmak için kendimi çimdiklemek olmuştu. Ama doğruydu işte. Gelmişti. Hem de ailesiyle birlikte.

Daha fazla düşünmemeye çalışarak hemen üzerimi değiştirdim. Üzerime dizlerime kadar gelen kalın askılı mavi bir elbise giymiştim. Belinin tam ortasından hoş siyah bir kemer geçiyordu. Saçlarımı da sıkı bir topuz yaparak odadan çıktım. Her attığım adımda daha fazla heyecanlanıyordum. Geri dönmek istiyordum ama öyle bir şansım yoktu.

Kendimi bir kez daha sakın olmaya zorlayarak mutfığa girdim. Nur Hanım ve eşi yan yana oturmuştu. Babaannem hemen Nur Hanım’ın yanındaydı. Uğur Bey’in yanındaysa Gökhan vardı. Bir kişilik boş yere istemeyerek oturdum. Bir yanımda babaannem, bir yanımda Gökhan vardı. O an keşke yuvarlak yerine düz bir masamız olsaydı diye içimden geçirmediğim desem yalan olurdu.

Gökhan’la aynı ortamda bulunmak bile benim nefesimi kesmeye yeterken şimdi onun yanında oturmak tam bir işkenceydi.

“Açıklandı mı sınav puanları İnci?” dedi Nur Hanım her zamanki zarif sesiyle.

“Evet.”

“Durumlar nasıl?” diye sordu bu sefer Uğur Bey. Yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirerek “İstediğim gibi birçok üniversitenin Hukuk fakültesi gelebilecek kadar iyi,” dedim.

“İstanbul’da ki üniversiteler de dâhil değil mi?” diye sordu Nur Hanım yine.

“Evet, Nur teyze dâhil...”

Kadının yüzünde bu durumdan memnun olduğunu ifade eden bir gülümseme oluşmuştu.

“Sizin sayenizde,” dedi babaannem büyük bir mutlulukla. Onu mutlu görünce benim de yüzüm gülmüştü.

“Bizim sayemizde değil torununuz çok çalışkan bir kız,” diyerek Uğur Bey bu konuya son noktayı koymuştu.

Bu konuşmanın dışında bir şey konuşulmadan sessizce kahvaltısını yapmıştı herkes. Gözüm mutfak duvarındaki saate kaydığında on bir olduğunu gördüm. Bugün her zamankinden biraz daha fazla uyumuş olmalıydım.

Babaannem kahvaltının ardından herkesi salonun balkonuna götürmüştü. Ben de peşlerinden giderek çay bardaklarını ve çay demliğini bırakmışım. Mutfığa döndüğümdeyse rahat bir nefes alabilmişim. Hızlı bir şekilde masayı toparlayarak, bulaşıkları yıkadım. İşim bitmiş olmasına rağmen mutfığın camından dışarıyı izleyerek içeri gitmemiştim. Gidersem ona bakmadan nasıl duracaktım bilemiyordum. Aslında bir yanımda içeri gidip nenden geldiklerini sormak istiyor diğer yanımda gitmemem gerektiğini bağıırıyordu. Ben kendimle bir iç hesaplaşma-

dayken belimi saran ellerle çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

“Küçüğüm.”

Gökhan’ın sesi bütün savunma kalelerimi yerle bir etmişti. Bir şey söylemeden öylece duruyordum. O da bundan cesaret almış olacak ki dudaklarını boynuma bastırarak “Kokunu özlemişim,” diye fısıldadı.

Kendimi ondan geri çekmek istiyordum ama bir türlü o gücü bulamıyordum. Üstelik kahretsin ki ben de fazlasıyla özlemiştim onu. O beni böyle sararken nasıl ondan kendimi ayırabilirdim ki?

Sıkıntılı bir şekilde nefes alarak “Bırak, biri görecektir,” dedim.

“Görsünler.”

Nasıl umursamaz bir adamdı bu? Görsünler de ne demekti? Çok fazla düşüncesizce davranıyordu. Hoş, onun her zamanki haliydi bu. Ben sadece onu farklı görmek istemişim ve görerek de kendimi çok güzel bir şekilde kandırmışım.

“Bırak, yanlış anlayacaklar.”

“Anlasınlar kır papatyası.”

Bu kadarı da fazlaydı işte. Ellerimi belimdeki ellerinin üzerine koyarak, uzaklaştırmaya çalıştım ama boş bir güç kaybindan başka bir işe yaramamıştı bu. Üstelik bir de yüzümü kendisine doğru çevirmişti.

“Seni çok özledim papatya.”

Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. Her zaman beğendiğim sert çehresi bu gülümsemeyle bütün yakı-

şıklılığını ortaya koymuştu. Bu adam bir zamanlar kısa bir süreliğine de olsa bana ait olan bir adamdı. Yanında huzuru bulduğum, güvendiğim adamdı. Şimdi tıpkı o zamanlardaki gibi bakıyordu bana.

Kendime engel olamayarak "Neden geldin?" dedim. Bunun cevabına ihtiyacım vardı. Oysa Gökhan, beni duymamış gibi dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük bırakarak hafifçe geri çekildi. Elleri hâlâ belimdeydi ve yüzümüz de olması gereken de fazlasıyla yakındı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sevgilimi öpüyorum."

"Hiç evlenmeyecek olduğun sevgilini mi?" diye iğnelemekten geri duramadım. Ama bu onun sadece daha fazla gülümsemesine neden olmuştu.

"Küçüğüm, sensiz nefes almak bile büyük bir eziyet."

"Ben kendi varlığımın eziyet olduğunu sanıyordum."

"Sen benim her şeyimsin kır papatyası."

Her şeyimsin... Evet, ben onun her şeyiydim ama asla bir karısı ya da çocuklarının annesi değildim. Bu gerçek beynimi ağrıtabilecek bir güçte kendini hatırlattığında öfkeli bir sesle "Bırak beni!" diye hafifçe bağırdım. Bırakmak yerine daha fazla sararak "Konuşmamız gerek," dedi.

"En son her şeyi konuştuğumuzu hatırlıyorum."

"Hayır, küçüğüm daha konuşacak çok şeyimiz var."

"İstemiyorum."

"İnci, ben seninle her halükarda konuşacağım. İster şimdi güzellikle benimle gelersin bir yere gideriz ya da zorla. Sen bilirsin."

Öfkeden kızarmama engel olamamıştım. Üzerimde böylesine kolay söz sahibi olması sinirlerimi bozuyordu. Aslında onunla gitmeyi istiyordum. Onun yapacağı, söyleyeceği her şeyi kelimesi kelimesine merak ediyordum ama gururum buna engel oluyordu. İçimdeki ses gitmemem gerektiğini, biraz daha çabalaması gerektiğini söylüyordu. Üstelik ne konuşacağımızı da bilmiyordum. Belki de beni yine yaralayacak şeyler söyleyecekti ve ben bir kez daha kaldıramazdım böyle bir şeyi.

"İstemiyorum dedim."

"Küçüğüm, lütfen..."

Sesi adeta yalvarır gibi çıkmıştı. Gökhan'ı karşımda ilk defa bu kadar çaresiz ve sıkıntılı görüyordum. Bu duruma daha fazla dayanamayarak "Peki," dedim ve kendimi onun kollarından kurtararak balkona geçtim. Babaannem, Gökhan'ın annesi ve babasıyla keyifli bir sohbetin içindeydi. Onların sohbetini bölecek olmaktan fazlasıyla rahatsız olsam da buna mecburdum.

"Babaanne ben markete gidip evde eksik olan birkaç şeyi alacağım."

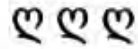
"Bekle yavrum sonra beraber gider büyük bir alışveriş yaparız. Tek başına zorlanma."

"Ben yardım ederim," diyen Gökhan'ın sesiyle balkondaki herkesin bakışları arkamda duran adama kaymıştı. Babaannem Gökhan'ın bu teklifinden oldukça memnun kalarak "Tamam, kızım Gökhan Bey oğlumla git," dedi ve tekrar az önce yarım kalan sohbetine döndü.

Ben de balkondan içeri girerek yanımda duran adama

çevirdim bakışlarımı. "Çantamı alıp geleceğim, aşağıya in sen," dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden odama geçtim. Gökhan'ı gördüğüm andan beri zorlukla tuttuğum gözyaşlarını serbest bıraktım. Gelmişti işte. Tekrar, benim yanımdaydı ve bana beni özlediğini söylemişti. Eski gibi sevgiyle bakmıştı gözlerimin içine. Her ne kadar kendimi boş bir hayalin peşine kaptırmak istemesem de bir türlü kendimi zapt edemiyordum. Bu sefer ya gerçekten var olacaktım ya da tamamen yok olacaktım. Her şey adamın dudakları arasından çıkacak kelimelere bağlıydı.

Belki de şu an hayatımın en büyük hatasını yapıyordum ama bundan zerre kadar pişmanlık duymuyordum. Üstelik o yanımda olduğu sürece ben hata yapmaktan korkmazdım. Yeter ki o benimle olsun. Tek istediğim buydu. Ben sadece sevdiğim adamı yanımda istiyordum.

Onu gördüğüm anda aslında ne kadar çok özlediğimi daha iyi anlamıştım. Onu vücudunu saran pembe geceliği ve dağınık saçlarıyla gördüğümde artık emindim. Bu kız kesinlikle benim karım olmalıydı. Artık gerisini düşünmeyecektim. Onun kırdığım kalbini tamir edecek ve benimle evlenmesi için ikna edecektim. Gerekirse baskı da yapacaktım. Onsuz bir hayatı yaşayabileceğimden emin değildim.

Apartmandan çıkarak, arabama doğru ilerledim. Yüzümde liseli âşıklar gibi aptal bir gülümseme vardı. Hoş

liseli âşıklardan da bir farkım olduğunu sanmıyordum. Belki onlar bile benden daha akıllıdır. Sonuçta benim dışımda kimsenin sevgilisine seninle evlenmeyeceğim dediğini sanmıyordum. Bu aptallık bana özeldi ancak.

Arabaya bindiğimde klimayı çalıştırarak biraz olsun içerisinin soğumasını sağladım. Kendimi ilk defa bu kadar heyecanlı ve acemi hissediyordum. Her kadını ayağına getiren koskoca Gökhan ŞANLI şimdi küçük bir kız çocuğu için liseli âşıklar gibiydi.

Arabanın kapısının açılmasıyla düşüncelerime bir son verdim. Asık bir suratla arabaya binmişti ve bana bakmıyordu. Hak etmiştim ben bunu. O yüzden şimdi şikâyet etmeye ya da ona kızmaya hiç hakkım yoktu. Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdım.

"Marketten almam gereken bir şey yok."

"Biliyorum. Dönüşte yine de babaannen bir şey almasını diye birkaç bir şey alırız."

"Peki."

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Evet, dümdüz ilerle tarif ederim."

Bir şey söylemeden dediğini yaptım. On dakikaya yakın İnci'nin tarifıyla gittikten sonra yüksek bir park alanında durdum. Arabadan inerek etrafımıza bakındığımızda piknik yapan birkaç aileye denk geldik. Boş oturma yerlerinden birine geçtik. Yan yana oturmak yerine karşılıklı oturmayı tercih etmiştim. Onun gözlerini görmeliydim. O yeşil gözler ne istiyor bunu bilmeliydim.

"Konuş," dedi soğuk bir sesle.

“Seni seviyorum.”

Yüzünde kısa bir an şaşkınlık belirse de hemen kendini toparlayarak ifadesiz haline geri döndü.

“Bunun için mi geldik buraya?”

“İnci beni affedecek misin?”

Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşmişti. Gözlerindeyse hayal kırıklığı vardı. Soğuk bir sesle “Affedilecek bir şey yok. Benimle evlenmek istemiyorsun diye sana kin gütmüyorum merak etme.”

“Sevindim.”

“Konuşacaklarımız bitti sanırım, kalkalım.”

Kalkmak için hazırlanırken sert bir ses tonuyla “Hayır, bitmedi daha,” dedim. Gözlerindeki hayal kırıklığının yanına bu sözlerimle hafif heyecan parıltıları eklenmişti. Bu görüntü ile yüzümde gayriihtiyari bir gülümseme oluşmuştu.

“Şimdi hangi konuda af dileyeceksin?”

Sesindeki soğukluk fazlasıyla rahatsız etmişti beni. O benimle böyle soğuk konuşmamalıydı. Her zaman sevgi dolu ve içten olmalıydı. Böyle, bir yabancıyla konuşur gibi olmamalıydı.

“Evlen benimle!”

Yüzünde saklayamadığı bir şaşkınlık oluşmuştu. Ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyordu. Doğru duyup duymadığından emin olmaya çalışır gibiydi. O yüzden tekrardan “Evlen benimle kır papatyası,” diye mırıldandım.

“Ama... Ama sen evlenmek istemiyordun. Sen benimle evlenmek istemiyordun.”

Şaşkındı. Üstelik söylediklerimin doğruluğundan hâlâ şüphe ediyor gibiydi. Bu durumdan fazlasıyla rahatsız olmuştum.

“Seninle evlenmek istiyorum küçüğüm.”

Yeşil gözleri öfkeyle ve şaşkınlıkla kısılmıştı. Bedenindeki titremeyi görebiliyordum. Gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sert bir şekilde sildi.

“Statüüne uygun değildim ben senin. Seni taşıyamazdım. Bunları sen bana söyledin!” diye hafifçe bağırdı. Etrafımızda başka insanlar da olduğu için bağırıyordu dilediği gibi.

“Evet, ama bunların hiçbiri senden daha önemli değil. O kadar çok içime işlemişsin ki papatya... Seni düşünmediğim bir an bile yok.”

“Madem bunlar benden daha önemli değildi o zaman neden beni bıraktın? Neden o zaman bunları boş veremedin?”

Öfkelenme sırası bana gelmişti. Ben hiçbir zaman onu bırakmamıştım. O kendisi gitmek istemişti. Üstelik ben ona tekrar düşünmesi için neredeyse yalvaracak duruma gelmiştim. Bu yüzden homurdanarak “Seni ben bırakmadım, kendin gittin,” dedim ve masanın üzerinden ellerimi birbirine bağlayarak “Fakat senden daha önemli bir nedenim vardı.”

“Şimdi yok mu?”

“Hâlâ var.”

“Öyleyse nasıl olacak?”

“Sana bağlı kır papatyası... Senin seçimine bağlı...”

“Ne, ne demek istiyorsun?” dedi titrek bir sesle. Gözünden birkaç damla yaş daha akmıştı. Ama bu sefer diğeri gibi silme gereksinimi duymamıştı. Sadece bana odaklanmış bir haldeydi.

“İnci çok gençsin ve ben şimdi vereceğin bir karardan birkaç yıl sonra pişman olmanı istemiyorum.”

“Neden pişman olayım?”

“Bilmiyorum küçüğüm. Sadece senin gençliğini elinden almak istemedim ben.”

Hafif bir kahkaha attı. Tamamen acı kokan bir kahkahaydı bu. “Sen de bu yüzden mutluluğumu aldın öyle mi?”

“Hayır, küçüğüm.”

“Ne istiyorsun Gökhan?”

“Seni kır papatyası.”

“Fikrini ne değiştirdi?”

Çok iyi bir soru sormuştu. Fikrimi değiştiren şey sadece onsuz kalmaktı. O hayatımda olmadan geçirdiğim iki haftanın nasıl berbat olduğunu anlatabileceğim bir kelime haznem olsaydı keşke. Hoş dünyanın bütün kelimelerini biliyor olsam da hiçbirinin o berbat hissi anlatabileceğini sanmıyordum.

“Sensiz yaşayamıyorum.”

Sustu. Hiçbir şey söylemedi. Onun da acı çektiği beliydi. Yüzünde katı bir ifade olsa da yeşilin en güzel tonuna sahip gözleri bu acıyı adeta usta bir ressam gibi başarılı bir şekilde resmediyorlardı.

“Seni çok kırdım. Özür dilememin bu kırgınlığı ge-

çirmeyeceğini biliyorum ama yine de özür dilerim kır papatyası.”

Gözlerini gözlerimden bir an bile çekmemiş söylediklerimi dinliyordu. Bundan cesaret alarak dudaklarımın arasından yorgun bir nefes bıraktım.

“Benimle evlen. Eğer birkaç yıl sonra gençliğini elinden çaldığımı düşünmeyeceksen benimle evlen küçüğüm.”

Gözünden akan yaşlar daha da hızlanmıştı. İfadesiz yüzüyse acı çektiğini belli eden bir hale bürünmüştü. “Seni... Seni hemen affetmeyeceğim. Ama ben de sensiz yaşayamıyorum. O kadar çok kalbime, ruhuma işlemişsin ki seni düşünmeden bir anım geçmedi. Söylesene bu kadar içimdeyken nasıl seninle yaşadığım bir şeyden pişman olabilirim?”

“Özür dilerim küçüğüm, çok özür dilerim. Affettireceğim kendimi.”

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle “Affettirmelisin,” dedi. Affettirmeliydim. Küçük meleğime yaşattığım her kötü anı yok etmeli ve o kötü anların yerine güzel mutlu anlar koymalıydım. Hayatım boyunca bir daha onu üz-meyecektim.

Yaşadığı her andan zevk alabilmesi ve mutlu olması için her türlü fedakârlığı yapacaktım. Karşımdaki kır papatyası benim için gençliğinden fedakârlık yapıyorsa ben de onun için bütün ömrümden fedakârlık yapabilirdim.

Bölüm 19

Genç kız heyecanla aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Yanında bir zamanlar en yakın arkadaşı olan Büşra vardı. Eskisi kadar samimi olmasalar da böyle bir günde İnci'yi yalnız bırakmamak adına gelmişti.

Siyah dantelli elbisesi içinde gerçekten kendini fazlasıyla güzel bulmuştu İnci. Kısa bir ayrılıktan sonra sevdiği adama tekrar kavuşmak harika bir duyguydu. Üç gündür genç kızın evinde kalıyordu Gökhan ailesiyle. Her sabah güne onunla başlayıp onunla uyumak harika bir duyguydu. İnci hayatında hiç düşünmeyeceği kadar mutluydu. Tıpkı eskisi gibi... Gökhan'la sevgili olduğu zamanlardaki kadar mutluydu. Ama bu sefer hiçbir eksiklik yoktu. Genç kızın aklında soru işaretlerinden eser kalmamıştı. Sevdği adam da onu seviyordu ve pek yakında evlenecek, mutlu olacaklardı.

"Çok güzel oldun."

Büşra'nın bu iltifatı karşısında yüzünde hoş bir gülümseme oluşmuştu genç kızın.

"İnci, özür dilerim."

Yönünü aynadan bir zamanlar en yakın arkadaşı olan kıza doğru çevirdi. Lise döneminde birbirlerine o kadar yakınlardı ki birine bir şey olsa diğeri kendisine olmuş kadar kötü olurdu. Şimdiyse sadece iki eski arkadaştlar. Aslında Büşra'yı İnci çağırmamıştı bile istemesine. Babaannesi Büşra'nın annesine söyleyince, kızın kendisi habersiz gelmişti. İnci her ne kadar başta şaşırırsa da şimdi gayet memnundu bu durumdan. Dostlukları için bu saatten sonra yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı ama en azından iyi birer eski arkadaş olabilirlerdi.

"Çok mutlu olursun inşallah."

Büşra'nın bu içten temennisine karşılık genç kız da olabildiğince içten bir sesle "İnşallah canım sen de çok mutlu olursun," dedi. Gerçekten de arkadaşının mutlu olmasını istiyordu. Dostlukları her ne kadar bozulsada Büşra'nın kalbinin temizliğini iyi biliyordu. Liseden sonra üniversite yıllarında bu dostluğu sürdüremeyerek, birbirlerini unutsalar da bir gün arkadaşının da çok mutlu olacağına emindi.

Çalan zilin sesiyle İnci'nin kalbi artık yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Derin bir nefes alarak odasından çıktı. Büşra'nın arkasından salona geçtiğini fark etmişti. Babaannesi ve Gökhan'ın ailesi salonda oturmuşlar genç kız gibi adamı bekliyorlardı. Gökhan çiçek ve çikolata almak için evden çıkmıştı.

Genç kız derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Karşısında siyah takımı ve elinde bir demet papatyayla fazlasıyla yakışıklı bir adam duruyordu. Üstelik bu adam tamamen ona aitti. Sadece onundu. Bunu bilmenin kadınca gururuyla dayanamayarak adama sımsıkı sarıldı. Arada ezilen papatyaları umursamadı. Aralarına artık hiçbir şey girmesini istemiyordu İnci. Buna çiçekler de dâhildi.

“Çok mu özledin beni?”

Gökhan'ın hafif alaycı sesiyle kendine gelerek geri çekildi ve adamın içeri girmesini bekledi. Gökhan yavaş adımlarla içeri girerek elindeki papatyaları genç kıza uzattı.

“Senin güzelliğinin yanında sönük kalırlar ama sana ancak papatyalar yakışır diye düşündüm.”

Genç kız papatyaları alarak yüzüne doğru yaklaştırdı ve güzel kokularını içine çekerek “Muhteşem bir adam-sın sen,” dedi sevgi dolu bir sesle.

“Bu muhteşem adam müptelan oldu senin.”

İnci hafifçe kızarmıştı. “Hadi, içeri geç. Herkes seni bekliyor.”

Gökhan'ın ona hoş bir gülümsemeyle bakıp içeri girmesinin ardından elindeki çiçekleri vazoya koyarak salona getirdi. Herkes heyecanlıydı. Babaannesinin kaş göz işaretiyle kahve yapması gerektiğini anlamıştı genç kız. Büşra ile birlikte kalkarak mutfığa girdiler. Elleri o kadar çok titriyordu ki cezvedeki tüm kahveyi üzerine dökcekti neredeyse.

“İnci sakın ol, kendini yakacaksın.”

“Nasıl sakın olayım Büşra? Görmedin mi ne kadar yakışıklı?”

“Ah, kuzum benim görüyorum görmez miyim? Eniştemiz taş maşallah taş.”

İnci şımarıkça “Evet, sadece benim taşım,” dedi.

“Evet, arkadaşım sadece senin. Hadi kahveleri fincanlara koyda götürelim.”

Genç kız titreyen eliyle birkaç kez fincanlara kahveleri koymayı denese de başarısız olacağını anlayınca yerini Büşra'ya bıraktı. Büşra hızlı bir şekilde bütün kahveleri koyduktan sonra “Tuz ve biber nerede?” dedi.

“Ne yapacaksın ki?”

“Hiç duymadın mı? Damadın kahvesine tuz ve biber koyarlar.”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Gökhan bu tarz adetlerden anlamaz, sinirlenir.”

Büşra yüzünde hoş bir gülümsemeyle arkadaşına baktı. “Bir şey olmaz canım benim. Hem emin ol bu kahve olayını bilmeyen damat adayı yoktur.”

İnci kararsız bir şekilde arkadaşına bakıyordu. Gökhan'ın böyle adetleri bildiğini hiç düşünmüyordu ve ters bir şey olmasından fazlasıyla korkuyordu.

“Hadi İnci.”

“Şart mı bunu yapmamız?”

Büşra ayıplar bir şekilde arkadaşına baktı. “Tabii ki şart! Yok, öyle kolayca kız almak. Her erkek bu acıyı yaşamak zorundadır.”

İnci isteksizce bu durumu kabullenmişti. Büşra'ya tuz ve biberi uzatırken elleri daha fazla titremeye başlamıştı. Ama arkadaşı onun aksine gayet soğukkanlı bir şekilde kahvelerden birine bir çay kaşığı biber ve tuzu doldurmuştu.

"Bak senin için az bile koydum. Damat bey yatsın kalksın sana şükretsın. Şimdi şu en sondaki damadın... Onu sakın karıştırayım deme."

Genç kız elleri titreyerek de olsa tepsiyi eline almıştı. Yavaş adımlarla salona girdiğinde ellerindeki titremenin geçmesi için derin bir nefes aldı ve yavaş adımlarla önce Gökhan'ın babasına ve annesine kahvelerini uzattı. Daha sonra babaannesine de uzattıktan sonra en son Gökhan'a tuz ve biber karışımı kahveyi verdi. Kahvesini verirken eli o kadar çok titremişti ki bir an dökeceğini sandı ama adam hızla kahveyi eline alarak olası bir rezaletin önüne geçmişti.

İnci yüzünde aptal bir gülümsemeyle sevdiği adama baktı ama babaannesinin uyarı niteliğindeki boğazını temizleme sesiyle hemen köşede oturan Büşra'nın yanına geçti. Heyecandan tüm vücudu titriyordu genç kızın.

"Öncelikle Medine Hanım buraya geliş amacımız belli. Lafı fazla uzatmak istemiyorum. Gençler kendi aralarında anlaşmış, birbirlerine bir evlilik sözü vermişler. Biz de büyükler olarak üzerimize düşen görevi yapmaya geldik."

"Öyle Uğur Bey oğlum..."

Uğur Bey elindeki kahveden bir yudum alarak "Al-

lah'ın emri Peygamberin kavliyle torununuz İnci'yi oğlumuz Gökhan'a istiyoruz." dedi.

Babaannesi biraz sessiz kaldıktan sonra yüzünde acı bir gülümsemeyle "İnci benim en değerlim. Oğlumdan kalan tek yadigâr," dedi. Gözünden yanağına akan bir damla yaşı yaşlılığın göstergesi olan kırışmış eliyle sildi. "Gökhan Bey oğlumun onu üzmeyeceğine inanıyorum. Gençler anlaşmış, bana da mutluluklar dilemek düşer."

İnci'nin de gözleri dolmuştu. Hiçbir şeyi umursamadan babaannesinin yanına giderek sımsıkı sarıldı. Bir zamanlar aile olarak bildiği kadının kokusunu uzun uzun içine çekti. Ondan nasıl ayrılacağını bilemiyordu. Ayrılmak istiyor muydu onu da bilmiyordu. Ama bir gün ayrılacaktı.

"Bir şey söylemek istiyorum izin verirsiniz."

Gökhan'ın sesiyle genç kız babaannesinden ayrılarak gözlerini kendilerine odaklamış olan sevdiği adama baktı.

"Medine Hanım sizin İnci'den başka kimseniz olmadığını biliyorum. Bu konuyu annem ve babamla da konuştum. İlk başta sizin İnci ve benimle yaşamamanızı isteyecektim ama sizi İstanbul'da bir daireye hapsetmek istemiyorum. Bu yüzden ailemle birlikte çiftlikte yaşamamanızı istiyoruz."

İnci sevinç ve şaşkınlık duygularını aynı anda yaşıyordu. Bunların hepsini ona yaşatan sevdiği adamdı. Yüzünde hoş bir gülümsemeyle ona baktı. Onun bu ince düşüncesi o kadar hoşuna gitmişti ki adamın kollarına kendini atmamak için zor tutuyordu.

Genç kız babaannesine baktı. Onun da en az kendisi kadar şaşkın ve sevinçli olduğunu gördü.

“Ben kimseye yük olmak istemem.”

Babaannesinin bu lafı üzerine Nur Hanım azarlar bir tonda “Teyze olur mu öyle şey. Sen benim teyzemsin ve tabii ki bizimle kalacaksın,” dedi.

İnci babaannesine sıkı bir şekilde sarıldı. “Artık beraber olacağız fistiğim.”

“Öyle görünüyor yavrum.”

Uğur Bey neşeli bir sesle “Hem kızı hem babaannesini aldığımıza göre kahvelerimizi içebiliriz,” dedi. Salon-da oluşan gülüşme sesiyle herkes kahvelerini içmeye başladı. Bir süre sonra Gökhan’ın çehresi sertleşmişti. Bu değişimi fark eden İnci gerildi. Gözleri adamın siyahın en güzel tonuna sahip gözleriyle buluştuğunda oradaki alayı çok net gördü. Keşke Büşra’ya uymasaydım diye geçirdi içinden. Ama artık pişman olmak için çok geçti.

“İyi misin oğlum?”

Nur Hanım’ın telaşlı sesi İnci’nin korkusunu arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

“İyiym anne,” dedi Gökhan ve genç kızın gözlerinden gözlerini ayırmayarak bütün kahveyi içti. Adamın her yudumunda kızın canından can gidiyordu adeta. Şimdiden pişman olmuştu böyle bir şey yaptığına.

“Kahveler içildiğine göre yüzükleri takalım Gökhan.”

Yüzükler mi? İşte bunu genç kız kesinlikle beklemiyordu. Üç gün boyunca yüzükle ilgili hiçbir şey konuşulmamıştı. Yüzük falan da seçilmemişti. Şaşkın bir halde

ayağa kalkarak salonun ortasında durmuş olan Gökhan ve babasının yanına doğru ilerledi.

Kalbi her adımında daha hızlı atmaya başlamıştı. Yanlarına vardığında Gökhan cebinden çıkardığı bir kutuyu babasına uzatmıştı. Uğur Bey kutuyu açarak içinde ki kırmızı kurdeleyle bağlanmış olan yüzükleri aldı. İnci’nin yüzüğünü Gökhan’ın eline, Gökhan’ın yüzüğünü de İnci’nin eline verdi. Büşra’ya dönerek “Makas getirebilir misin kızım?” diye sordu. Babaanneden yerini öğrenip alan Büşra elindeki makası Uğur Bey’e uzattı.

“Takın yüzüklerinizi bakalım.”

Genç kız o kadar heyecanlıydı ki ne yapacağını bilemez bir halde sadece sevdiği adama bakıyordu. Gökhan da onun heyecanını gidermek amacıyla önce kendisi kızın yüzüğünü zarif ve ince parmağına taktı. Tahmin ettiği gibi tam olmuştu. Üç gündür bu yüzük için uğraşıyordu adam. İnci’nin odasından gizlice aldığı bir yüzüğü İstanbul’da ki iyi bir kuyumcuya göndermişti. İnternet üzerinden beğenip sipariş ettiği yüzük sonunda sevdiği kızın parmaklarındaydı. Bundan fazlasıyla memnun olarak genç kıza gülümsedi. İnci de bu gülümsemeyi bekliyormuşçasına titreyen elleriyle Gökhan’ın yüzüğünü parmağına geçirdi. Uğur Bey kurdeleyi kesmeden önce bir bilge gibi öğütlerde bulundu. “Birbirinizi her zaman sevip, sayın. Ve ne olursa olsun birbirinizden hiçbir zaman vazgeçmeyin, birbirinize sonsuza dek güvenin. Allah utandırmasın.”

Uğur Bey kurdeleyi kestikten sonra Gökhan İnci’nin alınına kısa bir öpücük bıraktı.

Sonrasıysa tam bir curcuna gibi geçmişti. Daha önceden alınmış pasta ve kuru pastalar tabaklara konuldu. İçeceklerle birlikte servis edildi. İnci ağzına daha bir tane kuru pastayı yeni atmıştı ki Gökhan hemen önüne diki-
lince zorla pastasını yuttu.

“Gel benimle.”

Adam kızın bir şey söylemesini beklemeden salondan çıkmıştı. Gayriihtiyari genç kız da oturduğu yerden kalkarak Gökhan’ın peşinden gitti. Kızın odasına girmişlerdi ve adam kapıyı kapatarak alaycı bir şekilde genç kı-
zı süzmeye başlamıştı.

“Bu kadar güzel kahve yapmamıştın daha önce bana.”

İnci yanaklarının yandığını hissediyordu. O an yer ya-
rılrsa da altına girsem diye düşünmeden edemedi.

“Büşra’nın fikriydi.”

“Demek öyle,” dedi adam ve kıza doğru ilerlemeye başladı. İnci bir adım gerilemişti ki sırtında soğuk duvarı hissetti. Bakışlarını her saniye daha fazla kendisine yakla-
şan adamdan ayıramıyordu.

“Gerçekten Büşra’nın fikriydi.”

Adam aradaki tüm mesafeye kapatıp kıza başını hafif-
çe eğdi.

“Onun fikriyse niçin karşı çıkmadın?”

“Çıktım... Senin sinirleneceğini dahi söyledim.”

“Neden sinirleneyim?”

“Böyle adetleri bilmezsin diye düşündüm.”

Gökhan hafif bir kahkaha attı. “Ah, küçüğüm o kadar masumsun ki sana kıyamıyorum. Kızmadım, böyle bir

şey için hiçbir damat adayı kızamaz. Herkesin başına ge-
lecek olan kaçınılmaz bir olay bu.”

İnci şaşırılmış bir halde “Kızmadın yani öyle mi?” diye fısıldadı.

“Kızmadım kır papatyası.”

“O halde... O halde beni neden korkutuyorsun?”

“Ben seni korkutmuyorum ki sen korkuyorsun.”

“Hainsin.”

“Evet, sadece senin hainin...”

Sadece senin. Bu iki kelime genç kızın kalbini tekrar fethetmişti adeta. Yüzünde sevincini gizlemediği bir gül-
lümsemeyle “Sadece benim...” diye mırıldandı.

“Sadece senin küçüğüm,” diye fısıldadı adam kızın dudaklarına. “Sen de sadece benimsin kır papatyası.”

Dudakları genç kızın dudaklarını esir aldığı anda son söylediklerini kanıtlarcasına öptü kı-
zı adam. Büyük bir aşk, sevgi ve sahiplenmeyle kır papatyasının dudaklarının tadını en derininde, kalbinde hissetti.

Sonsöz

Dört yıl Sonra

Gözlerini bir an bile karısından ayıramıyordu. Arkadaşlarının arasında güzelliğiyle kendini belli eden karısına uzun uzun baktı. Nasıl bir iyilik yapıp da böyle bir kadını hak ettiğini bilmiyordu ama o bilmediği iyilik neyse iyi ki yapmıştı onu.

Konuşmanın bir an önce bitip, karısının yanına gelmesini istiyordu. Onları evde harika bir kutlama bekliyordu.

Dört yılda hayatının ne kadar çok değiştiğini düşününce inanamıyordu adam. Dört yıl içinde evli ve bir çocuk babası olmuştu. Tıpkı babasının yakışıklılığını almış bir yaşında bir oğlu vardı. Bunların hepsini şu an karşısında diplomasını almakta olan karısına borçluydu. Hayatının en güzel yıllarını yaşatmıştı ona bu kadın.

Aşıktı karısına ilk günkü kadar. Belki de daha yoğun. Onsuz değil bir yaşam, bir dakika bile düşünemiyordu.

Kalbindeki yeri o kadar büyüktü ki her hücresinde karısı vardı. Gözlerini her kapatışında onun yeşil gözleri canlanıyordu. Onu tanıdığı günden beri sanki sihirli bir peri değneğini dokundurmuştu adama.

Karısı sahneden iner inmez yanına koşarcasına gelmesiyle adam da oturduğu yerden kalkarak onu yarı yolda karşıladı.

“Kaçır beni buradan yakışıklı.”

Gökhan yüzünde muzip bir gülümsemeyle “Kaçalım o halde kır papatyası,” dedi ve karısının elini tutarak çıkışa doğru yöneldi.

“Çok sıkılmadın değil mi?”

“Hayır, sevgili karımın diploma töreninde sıkılmam ne mümkün!”

“Gökhan ya...”

“Efendim karıcığım.”

“Çok uyuzsun.”

“Sen de çok güzelsin.”

Arabaya bindiklerinde Gökhan arabayı çalıştırmadan karısına doğru baktı. Bakışları karşılaştığında bir kez daha bu kadına nasıl muhtaç olduğunu anladı. Nasıl nefes almaya ihtiyacı varsa yaşamak için, bu kadına da öyle ihtiyacı vardı.

“Tebrik ederim küçüğüm.”

Sesi samimi ve içtendi. Karısının dört yıl boyunca nasıl gecesini gündüzüne katarak çalıştığını adamdan başka kimse bilemezdi.

“Herkesin zorlukla dört yılda bitirdiği bu bölümü sen

bir çocuk annesi olarak dört yılda bitirdin kır papatyası. Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun?”

İltifatları karşısında karısının kızarmasını büyük bir zevkle izledi. Hâlâ ilk günkü gibi adamın karşısında böyle kızartıyordu genç kız. Adam başlarda bu durumdan şikâyetçi olsa da artık hoşuna gitmeye başlamıştı. Etrafına karşı özgüveni fazlasıyla yüksek olan karısı kendisi karşısında küçük bir kız çocuğu gibi oluyordu ve Gökhan bu halinden fazlasıyla memnundu.

“Seni seviyorum küçüğüm,” diyerek karısının dudaklarına aşk dolu bir öpücük bırakarak arabayı çalıştırdı.

“Annemler gelmek istiyordu.”

“Gördün Gökhan çok sıkıcıydı. Onlar bahçemizde mangalı yakınsınlar daha mutlu olurum ben.”

Gökhan hafif bir şekilde gülümseyerek “Babam mangalı yakmış, bizi bekliyorlar.”

“Oğlumu özledim.”

“Babamdan öğrendiğime göre uyanmış, etrafta dola-
nıyormuş.”

İnci neşeli bir ses tonuyla “Gider gitmez onun o tom-
bul kollarını ısıracağım,” dedi.

“Az kaldı oğlumu kıskanmama neden olacaksın.”

Genç kız keyifli bir kahkaha atmıştı. “Senin yerini hiç kimse dolduramaz sevgilim.”

Bu sözler adama bir ömür yeterdi. İnci adam için büyük bir piyangoydu ve adam bir dönem aptalca bir hata yapsa da bu piyangoyu kaçırmayarak en iyi şekilde değerlendirmişti.

Genç kız hayatın kendisine fazlasıyla iyi davrandığını

düşünüyordu. Hayatı bir anda umduğundan daha fazla değişmişti. Mükemmel bir adamın, şu an arabayı süren adamın karısı olmuştu.

Dört yıldır evliydi ve bir yaşında bir oğlu vardı. Dünyası oğlundan ve kocasından oluşan bir kadın olmuştu. Tabii Gökhan’ın ailesini ve babaannesini unutmuyordu. Onlar bu okulu uzatmadan bitirme sürecinde fazlasıyla yardımcı olmuşlardı.

Çocukları olacaklarını öğrendiği zaman Gökhan’ın ilk işi bahçeli bir ev almak olmuştu. Bu kadar ince düşünceye sahip bir kocası olduğu için bir kere daha şükretmişti genç kadın. Her gün şükrettiği gibi...

Babaannesi dışında aile diyebileceği kimsesi yokken şimdi büyük bir ailesi vardı. Bazen onları kaybetmekten deli gibi korkuyordu ama sonra kocasının onu saran güçlü kollarında bu düşünceleri aklından silip atarak rahatlıyordu.

“Daldın.”

Kocasının sesiyle düşüncelerini bir kenara bırakarak “Hayatımızın ne kadar çok değiştiğini düşünüyorum,” dedi.

“Evet, değişti ben artık otuz beş yaşında yaşlı bir adamım.”

Genç kadın kahkaha atmıştı. “Sen mi yaşlısın? Seni gören herkes ancak otuz sanıyor.”

“Kendime bakıyorum küçüğüm. Senin yanında yaşlı kalmak istemem.”

“Sen benim yanımda hiçbir zaman yaşlı kalamazsın aşkım.”

Adamın dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşmişti. İnci ona baktıkça onun her halini deli gibi sevdiğine bir kez daha emin oldu. Her haliyle bu adama sıırıslıklam âşıktı.

Aşk en ummadığı bir anda hayatına girmiş ve genç kadının aklını başından almaya yetmişti. Şimdiyse aşkın verdiği meyvelerin tadını büyük bir zevkle çıkarıyordu. Gerçekten şanslı bir kadınıym diye düşünüyordu İnci. Herkese nasip olmayacak bir sevgiyle kocasını seviyordu ve aynı şekilde kocası tarafından seviliyordu. Bunlar muazzam duygulardı. Herkese kısmet olmayacak, özel duygulardı. Ve İnci böylesine özel bir şeyi yaşadığı için fazlasıyla mutluydu.

Arabanın durmasıyla düşüncelerini bir kenara bırakarak hemen arabadan indi. Doğrudan bahçeye girdiğinde mangalın başındaki Uğur Bey'i gördü. Ona bir baba gibi davranmıştı bu adam. Yıllardır bilmediği baba duygusunu bu adam sayesinde tatmış ve öğrenmişti. Gözü biraz ilerdeki babaannesine kaydı. Çardakta oturmuş keyifle bir yere baktığını fark etti. Genç kadın da babaannesinin bakışlarını takip ettiğinde Nur Hanım'ı oğlu Mert'le oynarken buldu. Mert paytak adımlarla Nur Hanım'a doğru yürümeye çalışıyordu. Hayatında bundan daha güzel bir tablo göremeyeceğinden emindi İnci. Hayatını özetleyen resim buydu işte. Tabii kocası da bu resme dâhil olmalıydı.

Mert'in ilgisini çekmek için onun görüş alanına doğru yürüdü. Tahmin ettiği gibi oğlu onu fark etmiş ve tombik yanaklarında gamzelerini ortaya seren bir gül-

lümseme bahşetmişti annesine. Sadece bununla da yetinmeyip "Anne," diye parmağıyla göstermeye başlamıştı. Annesinden de karşılık olarak güzel bir gülümseme alan küçük adam paytak adımlarla annesine doğru yürümeye başlamıştı. Zorlukla attığı adımları gören İnci dayanamayıp oğlusuyla arasındaki mesafeyi hızla kapattı ve canının parçasını, bir tanecik oğlunu önce öpücüklerle boğdu sonra da sımsıkı sarıldı. Onun güzel bebek kokusunu içine çekti. İnci bu koku kadar huzur veren ve yatıştırıcı bir koku olmadığını biliyordu.

"Kıskanmam gerekir mi?"

Kocasının neşeli sesiyle kucagında oğlusuyla ona doğru döndü. Nankör oğlu babasını görür görmez annesinin kucagından babasına doğru uzanmaya çalışıyordu. Bir yandan da "Baba," demeye çalışıyordu. Babası da dünden razı olarak oğlunu annesinin kollarından alarak kendine doğru çekti.

"Asıl benim kıskanmam gerek," dedi küskün bir sesle. Kocasısı da karısının yanağına hafif bir öpücük bıraktı. "Oğlum beni daha çok seviyor diye kızma küçüğüm. Belki ikinci çocuğumuz da seni daha çok sever."

Genç kadın şaşkın bir şekilde kocasına bakmaya başlamıştı. İkinci çocuk konusunu daha önce hiç konuşmamışlardı ve Gökhan'ın bir çocuk daha isteyeceğini hiç düşünmemişti. Şaşkınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak "Sen ikinci bir çocuk daha mı istiyorsun?" diye mırıldandı. Adam tek kaşını kaldırarak karısını süzdü bir süre. "Eğer sen de istiyorsan, kır papatyası."

İnci'nin yüzündeki şaşkınlığın yerini büyük bir mutluluk almıştı. Böyle bir şeyi istememek mümkün müydü? Tabii ki çok istiyordu. "İstiyorum, hem de çok istiyorum."

Kocası yüzünde baş döndürücü bir gülümsemeyle karısına baktı. Genç kadın bu gülüş karşısında erimemek için iradesiyle büyük bir savaşa girmişti.

"Karından ayrıl da bana yardım et," diyen Uğur Bey'in sesiyle genç kadın kendini zorlukla toplayarak kocasının kucagındaki oğlunu alarak "Hadi babanı kızdırma," dedi. Gökhan, küçük bir çocuk gibi suratını asmıştı. "Otuz beş yaşına geldim, babam hâlâ bana kızıyor."

İnci hafif bir kahkaha atmaktan kendini alıkoyamadı. "Baban seni böyle seviyor hayatım."

"Sen dalga geç bakalım, akşam görüşeceğiz seninle."

Saniyesinde genç kadının yanakları yanmaya başlamıştı. Kızgın bir şekilde sevdiği adama bakmaya çalıştı ama ne çare! Üstelik o böyle karşısında muhteşem dururken ona değil kızmak, surat asmak bile imkânsızdı. Heyecandan titreyen sesine aldırmayarak "Görüşelim aşkım ama baban bekliyor şimdi," diye fısıldadı.

"Peki, gidiyorum."

Adam arkasını dönüp babasına doğru yürümeye başlamıştı ki tekrar karısına doğru döndü. "Seni seviyorum küçüğüm... Seni çok seviyorum kır papatyası."

